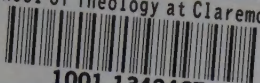

KOCHALSKY

DE SEXTI EMPIRICI . . .

School of Theology at Claremont

1001 1342467

B
623
K6

GERMAN

LIBRARY

Southern California
SCHOOL OF THEOLOGY
Claremont, California

Aus der Bibliothek

von

Walter Bauer

geboren 1877
gestorben 1960

623
KG

DE SEXTI EMPIRICI ADVERSUS
LOGICOS LIBRIS QUAESTIONES
CRITICAE

DISSERTATIO INAUGURALIS

QUAM AD SUMMOS IN PHILOSOPHIA HONORES AB
AMPLISSIMO PHILOSOPHORUM MARPURGENSESIUM
ORDINE RITE IMPETRANDOS

SCRIPSIT

ARTHURUS KOCHALSKY
SILESIUS

MARPURGI CATTORUM
TYPIS ACADEMICIS IOH. AUG. KOCH
MCMXI

Theology Library
SCHOOL OF THEOLOGY
AT CLAREMONT
California

DISSERTATIO AB AMPLISSIMO PHILOSOPHORUM ORDINE
REFERENTE CAROLO KALBFLEISCH
PROBATA DIE 29. MENSIS IUNII ANNI MCMVIII

Studia Sextiana cum post Immanuelis Bekkeri tempora nescio quo modo languissent, nuperrime gravissimus ille philosophiae antiquae auctor animos virorum doctorum rursus ad novum sui studium excitasse videtur. Novam enim Sexti editionem, quam necessariam esse omnes consentiunt, Hermannus Mutschmann comparat, cuius futurae editionis tamquam prolegomena commentationem conscripsit, quam Musei Rhen. v. LXIV (1909) p. 244—283 inseruit. Qua in commentatione Sexti codicum conspectum dare, indolem et rationem, quae inter eos intercederet, examinare, historiam textus Sextiani investigare studuit. Qui quamquam plurimos Sexti codices diligentissime collegit atque examinavit, tamen haec commentatio non eiusmodi est, ut supervacanea reddat, quae in dissertatione ad summos in philosophia honores capessendos conscripta atque philosophorum Marpurgensium ordini probata de nonnullis Sexti codicibus, praecipue de Laurentiano 85, 19 exposui: his enim nonnulla, quae Mutschmann protulit, corrigentur, alia certius demonstrabuntur, unum ni fallor gravissimum addetur. Ceterum a me alienissimum est eius iustis meritisque laudibus obtrectare, praesertim cum de rebus quibusdam quas cognovisse mea intererat ipse per litteras humanissime me docuerit. —

Tria habemus Sexti opera: Pyrrhoniarum hypotyposeon libros tres, adversus dogmaticos philosophos libros quinque, adversus mathematicos libros sex vel potius quinque¹⁾. Inter

1) Libri adv. dogmaticos et mathematicos male nomine »adversus mathematicos« comprehendebantur, qui titulus novissimo tantum Sexti operi de-

ciderunt *ιατρικὰ ὑπομνήματα* a Sexto ipso adv. logic. I § 202 citata quae eadem fuisse atque illa *ἐμπειρικὰ ὑπομνήματα* verisimile est, quae se scripsisse Sextus profitetur adv. grammatic. § 61, et *ὑπομνήματα περὶ ψυχῆς*, quae Sextus adv. physic. II § 284 et adv. music. § 55 a se composita affert. Decem illos »adversus dogmaticos et mathematicos« libros — codices recentiores et editiones undecim numerant, perperam, ut statim ostendam — olim duo opera fuisse, quorum prius posteriores quinque libros amplexum philosophos dogmaticos, logicos, physicos, ethicos oppugnabat, posterius, quod priores libros quinque complectebatur, contra liberalium artium professores, grammaticos, rhetoras, geometras et arithmeticos, astrologos, musicos se vertebat, variis e rationibus patet a Pappenheimio¹⁾ et Haaseo²⁾ iam demonstratis, quas statim augebo et confirmabo, ubi de codicibus agam.

Nunc de Sexti operum editionibus nonnulla praemittenda sunt³⁾. Primae Graeci textus editioni duae Latinae interpretationes antecesserant. Pyrrhonias hypotyposeis Henricus Stephanus sub auspiciis Huldrici Fuggeri a. 1562 Latinam in linguam versas ediderat nisus, ut videtur, in codice nunc Taurinensi gr. 12⁴⁾), librorum adversus dogmaticos et mathematicos Gentianus Hervet Latinam interpretationem fecerat, cuius exemplar Graecum in bibliotheca Caroli cardinalis Lotharingiae reppererat. Herveti interpretatio, quae eodem anno 1569 Parisiis et Antverpiis prodiit, magis etiam quam Stephani hypotyposeon erroribus laborabat. Tum demum a. 1621 Parisiis, Aurelianae, Genevae prima Graeco-Latina Sexti editio emissa est, quam fratres Petrus et Iacobus Chouet paraverant.

betur. Titulum quendam utrique Sexti operi communem si quaerimus, praesto est *Σκεπτικά*, quo titulo decem illi libri apud antiquos lati esse videntur coll. Diog. Laërt. I. IX § 116.

1) De Sexti Empirici librorum numero et ordine. Berolini 1874.

2) *Über die Schriften des Sextus Empiricus*. Freising 1883.

3) cf. Mutschmann I. I. p. 281—283.

4) cf. Mutschmann p. 282 et iam antea Pasini, *Codices manuscripti Bibliothecae regiae Taurinensis*. Augustae Taurinorum 1749 p. 86.

Quam ad editionem faciendam editores et ipsi unum tantum codicem adhibuerunt, sed qui in margine varias lectiones adscriptas haberet, quas illi editioni suae praemiserunt. Centum fere annis post novam Sexti editionem adornavit Ioannes Albertus Fabricius, quae a. 1718 Lipsiae in lucem edita hodie quoque utilis est. Nam Fabricius, ut ipse dicit, non modo Graecum, qualis ad eius tempora fuit, Sexti textum et Latinas Stephani et Herveti interpretationes emendare studuit et toti operi notas ex parte egregias addidit, sed etiam tres novos codices adhibuit, Cizensem, Vratislaviensem, Savilianum sive Oxoniensem. Cizensem et Vratislaviensem ipse inspexerat, Saviliani discrepantias cum eo communicaverat pastor Hamburgensis Ioannes Fridericus Winckler; quorum codicum varias lectiones textui subiecit. Quae editio Fabriciana etsi illas quae antecesserant editiones multo superabat, tamen criticae rationi non sufficebat. Et interpunctio laborabat, quam ex parte correxit hypotyposeon ceteroquin satis mala editio I. G. Mundii, Halis Saxonum 1796, et verba ipsa multis locis mutilata perturbataque manserant. Itaque Immanuelis Bekkerus, quem Christius in historia litterarum Graecarum non iniuste propter innumerabiles paene quas fecerat editiones nostrorum temporum Aristophanem Byzantium appellat, Sextum denuo edidit. Cuius editio Berolini apud Reimerum a. 1842 emissa multis rebus Fabricianae praestabat. Ad tres illos codices a Fabricio adhibitos, quorum Vratislaviensem et Cizensem ipse denuo contulerat, Saviliani lectiones a Fabricio transscripserat, novum satis bonum codicem attulit, Regimontanum, libros in rectum genuinumque ordinem restituit, textui emendando manu felici summam operam navavit. Quae editio hodie quoque quattuordecim fere lustris praetermissis valet, quamquam illam nostrorum temporum subtilitati non iam sufficere perspicuum est.

Itaque vehementer expetenda optandaque est nova illa quam Mutschmann instituit editio, ut speramus, vere critica, ad quam aliquid attribuere huic quoque dissertationi propositum est. Quam ut componerem me invitavit praeceptor meus Carolus Kalbfleisch, cuius benignitate in possessionem complurium col-

lationum codicum nondum adhibitorum veni, quas ante hos circiter viginti annos Augustus Nebe, vir doctissimus, olim magister Ploenensis, nunciam gymnasii Ioachimsthalensis rector Florentiae, Venetiis, Monachii, Augustae Taurinorum fecerat. Qui cum officii sui aliis muneribus impediretur, ne ipse laborum suorum messem faceret, liberaliter nova sua ad Sexti textum restituendum magni ex parte emolumenti subsidia Carolo Kalbfleisch tradidit, qui illa summa comitate mihi tractanda concessit.

I.

Inter Sexti Empirici adversus dogmaticos
et mathematicos librorum codices quae ratio
intercedat.

Codices non omnes omnia Sexti opera continent, immo praeter eos qui totum Sextum praebent alii exstant, qui Pyrrhon. hypotyp. modo exhibent, complures, qui singulos tantum maioris Sexti adversus dogmaticos et mathematicos operis libros tradunt. Hac dissertatione eos tantum codices tractaturus sum, quibus Sexti adversus dogmaticos et mathematicos libri continentur. Proficiscar a codicibus iam supra commemoratis.

De Saviliano non multum ante a. 1600 scripto qui est in bibliotheca universitatis Oxoniensis nihil habeo quod addam¹⁾, de Cizensi Vratislaviensi Regimontano pauca. Hos enim Bekkerus, qui alios etiam codices, Monacenses, Venetos, Florentinos inspexerat, sed cum illos parvi pretii esse censuisset, de manibus deposuerat, in editionis praefatione paucis descripsit. Regimontanum a Mutschmanno, qui hac in re Trieberum²⁾ sequitur, siglo K parum commode notatum, codicem perparvae formae, qui anno 1657 in possessione Nicolai de Bodeck³⁾, magistri civium Dantiscorum, fuit, iterum cum Fabricii editione

1) cf. nunciam Mutschmann, p. 245. 247. p. 247 adn. 1 et 2. p. 274. S p. 192, 11 B. praebere *δ'αὐτὸν*, non *αὐτὸν* verisimile est. Mutschmann per errorem ad utramque lectionem siglum S adscripsit.

2) Id quod mecum per epistulam communicavit, cf. etiam Mutschmann p. 244 et Diels in Praesocraticorum v. II p. 635.

3) cf. Schanz in Hermae v. XIX p. 369 sqq. et Mutschmann l. l. p. 281.

contulit et varias lectiones notavit Carolus Ludovicus Struve¹⁾. Vratislaviensem sive Rhedigeranum in fine mutilatum, qui chartaceus est, non, ut Mutschmann p. 248 contendit, membranaceus, Vratislaviae a. 1905 ipse inspexi. Bekkerus horum codicum speciem tantummodo descripsit, non item pretium et rationem, quae inter eos intercederet examinavit. Primus Martinus de Schanz²⁾ ad hanc quaestionem a Bekkero praetermissam animum intendit et Cizensem e Regimontano fluxisse probare studuit comparatis lectionibus utriusque codicis. Quam sententiam in altera dissertatione, quam Hermae vol. XIX inseruit, recte quidem, causis tamen non allatis revocavit. Hunc primum ad Sexti codicum cognationem explorandam incursum secutus Ernestus Weber Berolinensis in eis disputationibus moralibus edendis, quae διαλέξεις dici solent³⁾, de Sexti codicum cognatione nonnulla dixit. Sed Weber hoc tantum egit, ut disputationibus illis moralibus fundamentum stabiliret, non Sexto, quocum coniunctae traduntur⁴⁾. Quos inter codices a Webero allatos etiam hi sunt, quorum collationes a Nebeo factas inter manus habeo. Quos cum iis quibus Fabricius et Bekkerus usi sunt codicibus et inter se iam comparaturus sum, ut illorum cognationem explorem.

Hoc loco de siglis, quibus in posterum brevitatis causa utar, nonnulla mihi dicenda sunt. Bekkeri notis servatis codicem Regimontanum R appello, Cizensem C, Vratislaviensem V, Fabricii editionem F, editionem Genevensis Chouetorum G, lectiones varias in margine codicis sui a Chouetis inventas X, Hereti Latinam interpretationem H. Ad Bekkeri codices nunciam accedunt hi, quos statim diligentius describam et examinabo Nebei schedis adiutus: ⁵⁾

1) Quas in patrum sui opusculis selectis publici iuris fecit I. Th. Struve, Lipsiae 1854.

2) In Philologi v. XXXIX (a. 1880).

3) Sub titulo *Δισσοὶ λόγοι* in Symbolis philologis et historicis Curtio Wachsmuth sexagenario dedicatis Lipsiae 1897 p. 39 sqq.

4) cf. Christ-Schmid-Stählin *Geschichte der gr. Litteratur* 5 1908 p. 605.

5) Praesto mihi erant collationes sive integrae sive ad partes quasdam textus Sextiani spectantes horum codicum (afferam et illos, quibus, cum ad

Venetus 262 (Ve)

Laurentianus pl. 85 cod. 11 (Γ)

Laurentianus pl. 85 cod. 24 (F)

Laurentianus pl. 85 cod. 19 (f)¹⁾

Codex Ve membranaceus saeculi circiter XV olim fuit Ve Bessarionis, cardinalis illustris, qui in primum codicis folium membranaceum codici seorsum agglutinatum rettulit hoc:

*τὸ βιβλίον τοῦτο ἐστὶν ἐμοῦ βησσαρίωνος.
τὸ γένος ἑλληνος. τὴν ἀξίαν καρδηνάλεως
τοῦ τῶν τραπεζιτῶν.*

Constat ex quaternionibus. Sexti adversus dogmaticos libros et disputationes morales usque ad verbum *ἐπειδὴ* amplectitur.

Pyrrh. hypotyp. aut ad eos Sexti adversus dogmaticos et mathematicos libros quos non tractavi pertineant, non usus sum):

- a) Monacensis 493 (Hardt V p. 147) ad p. 3—21 B.
- b) Monacensis 439 (Hardt IV p. 358) ad primum hypotyp. librum.
- c) Laurentiani 85, 19 totius veteris partis i. e. ad p. 599—613, 14; p. 198, 23—587, 23; p. 589, 23—594, 31 B.; praeterea exempla pauca variarum lectionum ad hypotyposeon libros s. XVI ad veterem partem e codice Γ (85, 11) adiunctos pertinentia et lectiones recentioris manus paginae in fine codicis suppletae i. e. p. 588, 18—589, 4 B.
- d) Laurentiani 85, 23 ad p. 599—681 B. et hypotyposeon libros.
- e) Monacensis 159 (Hardt II p. 186 sqq.) ad p. 599—744 B.
- f) Laurentiani 85, 11 ad hypotyposeon libros et ad librorum adv. dogmaticos et mathematicos p. 193, 17—364; p. 391, 1—587, 7; p. 599, 3—761.
- g) Laurentiani 85, 24 lectiones variae ad hypotyposeon libros p. 3, 14—99, 14 B et ad libros adv. dogmaticos et mathematicos p. 191—279, 4; p. 289—761 B.
- h) Veneti sive Marciani 262 (quem codicem Mutschmann ut numero 408 insignitum affert; sed cf. Zanetti, catalogus Graec. mss. d. Marci Bibliothecae, Venetiis 1740 p. 129) ad p. 191, 1—761 B.
- i) Laurentiani 9, 32 ad Sexti adv. astrologos librum.
- k) Laurentiani 59, 17 » » » » » .

1) Sequor in his codicibus notandis etsi invitus Mutschmannum, ut ne fiat perturbatio prohibeam. Codicem Laurentianum 85, 19 primo ad Nebei huius codicis optimi investigatoris honorem siglo N ornavi, sed nuperrime (cf. *Berliner Philolog. Wochenschrift* 1909, No. 46 p. 1454 ff.) Nebe ipse Mutschmann secutus hunc codicem siglo f citavit. Propterea et ipse signum f retineo.

Γ Codex Γ chartaceus a. 1465 scriptus continet a folio 86 usque ad fol. 345^b *ξεστου* (sic!) *ἐμπιρικοῦ βιβλία δέκα*. In ultima pagina post subscriptionem *ὑπομνημάτων ἰσέξτου σκεπτικῶν τῶν πρὸς ἀντίρρῃσιν* librarius adnotavit hoc:

εὐτύχει ἐν πολλοῖς χρόνοις σοφὲ δέσποτα

βιβλίου (voluit primo, ut videtur, scribere *βιβλίου*)

ὁ ταύτ' (i. e. ταύτην) γρά' (i. e. γράψας) Θωμάς

ὁ προδρομίτης.¹⁾ δόξα ὁ θς (i. e. θεός) ἡμῶν

ὁ χ' (i. e. ὁ χριστός).²⁾ ε-ογ' (i. e. a. 1465) N' (i. e. in dictione) ιγ' σεπτιμβρίῳ (non *σεπτιμβρίου*, ut vult Bandini in catalogo) *η' (i. e. a. d. VI Id. Septembr.).* Altus 28 centesimas, latus 20¹/₂ hic codex in singulis paginis binas tricenorum versuum columnas praebet, quarum quaeque lata est 6¹/₂ cent. Constat ex quaternionibus. Praeter libros adversus dogmaticos Pyrrh. hypotyposeis exhibet.

F Codex F membranaceus saeculi XVI e duobus fontibus conscriptus est. Hypotyposeis exscriptae sunt ex Γ; libri adversus dogmaticos et mathematicos e codice quodam codicibus R (K) M C propinquo fluxerunt. In singulis paginis triceni versus in lineis impressis quae vulgo vocantur caecae scripti exstant. Inscriptiones, initiales, lemmata miniata sunt. Hic codex etiam *διαλέξεις* praebet. Bekkerus eius mentionem facit in apparatu ad p. 51, 16.

f Restat ut codicem f, qui totius nostrae dissertationis tamquam fundamentum est, fusius describam. Quem codicem Weber³⁾ et Schanz⁴⁾ s. XVI scriptum esse contenderunt. Weber sane priorem sententiam corrigens⁵⁾ monuit initium codicis f

1) Idem a. 1466 Constantinopoli appendicem codicis Vaticani Ottoboniani 395 conscripsit, vid. Vogel-Gardthausen *Die griechischen Schreiber des Mittelalters und der Renaissance* (XXIII. Beiheft zum Centralblatt für Bibliothekswesen 1909, p. 150), ubi appellatur *Θωμάς ὁ προδρομίτης ὁ Καστροφύλαξ*. Verisimillimum est fuisse eum monachum monasterii S. Ioannis Baptistae Christi *προδρόμου* quod in Sozopoli insula prope Byzantium sita florebat.

2) cf. S. Paulus ad Corinth. I, 2, 7.

3) In praefatione editioni *διαλέξεων* praemissa.

4) In *Hermae* v. XIX p. 371.

5) In *Philologi* v. LII p. 64 sqq.

secundum catalogum s. XIII, finem s. XVI exaratum esse. Nihilominus etiam H. Mutschmann, qui nuperrime huius codicis in conspectu omnium Sexti codicum mentionem fecit, parum diligentiae in utriusque codicis partis¹⁾ aetate exploranda consumpsit. Itaque quae de huius codicis f aetate et cognatione cum aliis Sexti codicibus in commentatione Musei Rhenani v. LXIV (1909) inserta rettulit nulla sunt. Sed iam ipse erratum suum agnovit et in Musei Rhenani v. LXIV (1909), p. 478 Vitellii testimonio admonitus ad Nebei sententiam accessit, qui veterem codicis f partem s. XIII vel XIV scriptam esse iam pridem contenderat. Prius enim quam Weber suam commentationem in Philologi v. LII publici iuris fecit, Augustus Nebe Florentiae codicem ipsum inspexerat, totum cum Bekkeriano textu contulerat, diligenter vetustas et recentes partes secreverat, eximio acumine codicem ad Sexti adversus dogmaticos libros emendandos summo emolumento esse cognoverat. Nebei descriptionem codicis Kalbfleisch a. 1907 in Italia versatus benigne explevit. Qui viri doctissimi codicis faciem, indolem, compositionem ita adumbrant:²⁾ Codex charta constat usu frequenti saepius laesa. Altus est $23\frac{3}{4}$ cent., latus 19. Altitudo scripturae est 17 cent., latitudo 13. Primum folium et extrema tria seorsum agglutinata, singula folia in quaterniones, ter in quiniones comprehensa sunt. Lineae desunt, quam ob rem scriptura non nunquam parum accurata est. Numerus versuum in singulis paginis inter vicos ternos et vicos senos³⁾ fluctuat. Atramentum olim atrum pallet, hic illic inscriptiones et initia rubro colore scripta inveniuntur, litterae initiales rubricatae sunt. Scriptura parum diligens est, multa in textu omissa in margine addita sunt. Constat ex tribus plane diversis partibus, quarum media s. XIII vel XIV scripta antiquissimam Sexti usque ad

1) Immo debent tres partes codicis distingui: 1) Pyrrh. hypotyp. s. XVI additae ex *F* (Mutschmann perperam in commentatione ex *F*, sed Pyrrh. hypotyp. ex *F* fluxisse nuperrime mihi per epistulam concessit). 2) vetusta pars. 3) tria folia, quae a manu recentiore finem libri adv. ethicos praebent, et quas eadem hac tertia manu scriptas esse verisimile est, *διαλέξεις*.

2) cf. nunciam Nebe ipse l. l.

3) Mutschmann p. 245: »24–27 Zeilen auf der Seite.«

hunc diem notam traditionem repraesentat, prima a manu posteriore s. XVI e codice Γ, ultima eodem s. XVI ex alio quodam codice, qui διαλέξεις continuit, fortasse F suppleta est. Quae partes in codice ita dispositae sunt: Pars antiqua incipit ab initio libri adversus grammaticos p. 599, 1. Librarius postquam processit usque ad p. 613, 12 et scripsit haec verba

ἀλλὰ μόνων

μὲν τῶν	ποιηταῖς καὶ συγγραφεῦσιν οὐκ ἂν	
εἵποιεν	ὑπάρχειν διὰ τὸ ποτὲ μὲν καὶ	

(in ceteris codicibus μὲν post ποτὲ deest), continuo iis verbis scribendis perrexerit, quae exstant in libro primo adv. logic. p. 198, 23/24, hunc in modum

	τὸ δὲ ἀληθὲς τῷ πολλῇ διὰ
τὸ τὴν	ματικὴν. τὸ δὲ ἀπλοῦν δυνάμει
δὲ	ἀλλήλων κεχώρισται. ἐπεὶ τὸ μὲν
ἀληθὲς οὐ πάντως ἐπιστήμης εἶχετο καὶ γὰρ ὁ φανῶλος κ. τ. λ.	

Inde a p. 198, 23 τὸ δὲ ἀληθὲς pars antiqua pertinet usque ad p. 587, 18, ubi verba πρὸς (p. 587, 18) — ἡ μάθησις (p. 589, 4) in una pagina a manu prima vacua relicta a manu posteriore suppleta sunt. Post ἡ μάθησις rursus antiqua pars pergit usque ad p. 594, 31. Hic in fine paginae pars vetustior in syllabam — κέν — verbi ὑποκένταυρον desinit. Exstant etiam tres margines interiores amissorum hodie foliorum, in quibus olim scriptus erat libri adversus ethicōs exitus; illis amissis foliis nova folia substituta sunt nonnulla, quae a manu posteriore e codice F fortasse transscriptum tradunt finem libri adversus ethicōs et διαλέξεις quae dicuntur. Quo modo haec mira perturbatio explicatur? Primo quidem dicendum est hanc confusionem non commeruisse antiquae partis codicis f librarium, sed huius antiquae partis fontem, quem transscripsit codicis f vetus librarius, iam perturbatum fuisse eodem modo, quo haec perturbatio in codicis f parte vetusta manifesta est. Iam si deliberamus, quae Sexti adv. dogmaticos et mathematicos operis partes in codicis f fonte exstiterint, colliguntur haec: Servatum erat in illo vetustissimo codice initium libri adversus grammaticos vel, quod idem est, totius Sexti operis, quo liberalium artium professores oppugnantur, inde a p. 597 usque ad p. 613, 14. Post p. 613, 14

καὶ totus operis adv. mathematicos finis interciderat. Interciderat praeterea initium operis adv. dogmaticos id quod apud Bekkerum inde a p. 191 usque ad p. 198, 23 typis expressum legitur. Deinde reliqua huius adv. dogmaticos operis pars servata erat. Quod si mente tenemus et praeterea meminimus, in codicibus vetustis saepissime prima et ultima folia, quae maxime usu consumuntur, deesse, suspicio ultro se ingerit, hoc Sexti etiam operibus contigisse. Id dico: codicis f antiquae partis fontem vel huius fontis fontem compositum fuisse ex duobus peculiaribus codicibus, quorum alter amplexus sit libros adv. logicos, physicos, ethicos postea initio mutilatos, alter libros adv. mathematicos, quorum postea initium tantum et id ipsum corruptum exstabat. Infelici casu ille librarius, qui primum utrumque codicem in unum conflavit, primo libros adv. mathematicos excrispsit, altero loco libros adv. dogmaticos. Causa fortasse haec erat: animadverterat librarius initio prioris adv. logicos libri nonnulla folia abscissa esse. Altera ex parte nonnulla folia abscissa Sexti procul dubio operis cuiusdam inter manus habuit, quae initio quondam exstitisse specie manifestum erat. Quae cum ita essent, quid facilius fieri potuit quam ut librarius haec pauca abscissa folia, quae re vera initium libri adv. grammaticos sive totius adv. mathematicos operis praebebant, non aliena esse a foliis initio operis adv. dogmaticos abscissis putaret? Qua de causa haec pauca folia tamquam initium prioris adv. logicos libri iis quae libros adv. logicos, physicos, ethicos continebant foliis praefixit, quo factum est ut inversus librorum ordo in codicis f fonte vel huius fonte oriretur.^{1) 2)} Ut codex prior, qui Sexti adv. dogmaticos opus continebat, initio non

1) Similiter Nebe l. l. p. 1456.

2) Qui inversus librorum ordo a Bekkero primo internis ex rationibus expeditus in reliquis etiam Sexti codicibus invenitur. Hic tamen causa inversionis alia videtur fuisse. Illius codicis, qui omnium horum codicum pater est, librarius, ut sagacissime Kalbfleisch suspicatur, idpropter fortasse libros adv. dogmaticos libris adv. mathematicos postposuit, quia vidit libro adv. ethicos opusculum quoddam a Sexto alienum adiunctum esse, dico *διαλέξεις*, quae iam ab antiquissimis temporibus cum Sexti adv. dogmaticos opere coniunctae fuisse videntur. Hoc modo etiam in vulgatam Sexti traditionem inversus librorum ordo se intulit.

nulla folia amiserat — finis videtur integer fuisse; conspiciuntur enim, ut supra dixi, in f etiamnunc margines internae trium amissorum foliorum, quae in f demum interciderant — ita primum folium posterioris codicis quo libri adv. mathematicos continebantur non illud quidem amissum, sed mutilatum erat et scripturam parum claram vel ex parte plane deletam praebebat. Itaque in illo exscribendo librarius antiquae partis codicis f meliorum librariorum more id tantum exaravit, quod legere potuit et lacunas in suo codice reliquit eiusdem fere amplitudinis, quam tenebant in exemplari litterae, quae non iam legi poterant. Illas lacunas plurimas manus posterior explevit. Loci hi sunt:

p. 599, 1/2: f: ἀντέρῃσιν (sic) τίθεσθαι

manus posterior: —σιν κοινότερον μὲν διατίθεσθαι

ceteri codd.: —σιν κοινότερον μὲν διατεθεῖσθαι

p. 599, 3: f: οἱ οὐκ

man. poster.: οἱ ἀπὸ τοῦ Πύρρωνος οὐκ

p. 599, 4: f: διαθέσεως τὸν

man. poster.: διαθέσεως ἀλλ' εἰ (sic!) μὲν περὶ τὸν

p. 599, 9/10: f: ἀριστοτέλη δυσμένειαν

man. poster.: ἀριστοτέλη καὶ τοὺς ὁμοίους δυσμένειαν

p. 599, 11: f: οὐκ κε

man. poster.: οὐκ ἀπέοι κε

p. 599, 12: f: ἔχθ πολλοὺς

man. poster.: ἔχθρόν (sic!) πολλοὺς

ceteri codd. recte: ἔχθραν πολλούς, quam lectionem in codicis f quoque exemplari olim exstitisse ostendit accentus supra ε positus.

p. 599, 23: f: κατεῖ ἀνδρὸς

man. poster.: κατεῖ πῶν ἀνδρὸς

ceteri codd.: κατεῖπῶν τᾶνδρὸς rectius.

Cetera perpauca folia bene erant servata ultimi tantum folii tergo excepto. Ultima vox in rasura, ut videtur, a manu prima scripta particula καὶ est, quae apud Bekkerum exstat p. 613, 14. Sed iam paulo antea librarius vetus codicis f in exemplari suo non omnia legere potuerat. Nam ut supra effinxi inter τῶν et ποιηταῖς lacunam reliquerat itemque inter εὔποιεν et ὑπάρχειν.

Utramque lacunam manus posterior explevit, quam ab illa manu posteriore quae lacunas initio operis adv. mathematicos complevit non diversam esse suspicor. Posuit haec manus inter τῶν et ποιηταῖς (p. 613, 13) παρὰ τοῖς¹⁾, — male, cum super-
vacaneus sit articulus (cf. v. 9/10) — inter εἵποιεν et ὑπάρχειν (v. 14) recte ἐμπειρίαν αὐτῇν. Quas lacunas qui ex alio quodam codice supplere potuit quo de opere ageretur non ignorabat. Idem vero ignorabat, ubi inveniri posset quod in f (fol. 114b) spatio quinque centesimarum relicto post illud καὶ p. 613, 14 sequitur. Illas enim lacunas quas vetus librarius hic reliquerat, non complevit, ob eam scilicet causam, quia nesciebat quo ex opere verba insequentia τὸ δὲ ἀληθές (p. 198, 23/24) sumpta essent. Legere non potuerat in exemplari suo codicis f librarius primus vel is quem sequebatur verba quae verbis τὸ δὲ ἀληθές antecedeant neque quod exstabat inter τῇν et —ματικῇν (v. 24) et inter δὲ et ἀλλήλων (v. 25); omnibus enim his locis spatia vacua reliquit. Apparet igitur illius quoque folii partem superiorem laesam fuisse, a quo tunc incipiebat codex librorum adversus dogmaticos. Cuius codicis vetus illud apographum nunc quidem p. 594, 31 deficere iam supra dixi. Amisum operis adv. dogmaticos finem et praeterea διαλέξεις quae dicuntur ex alio quodam codice, fortasse F manus posterior addidit. Haec de antiquissima Sexti operum adversus dogmaticos et mathematicos traditione eruisse nobis videmur satis certa.

Iam quot libri exstent examinemus. Decem sunt²⁾, non undecim, quos recentiores codices numerant. Diogenis Laërtii certe temporibus Sexti adv. dogmaticos et mathematicos libros

1) τῶν παρὰ τοῖς ποιηταῖς etiam praebetur a R(K), Monacensi CLIX, Laurentiano 85, 23, Chouetorum codice. Quae cum ita sint, illum codicem, ex quo manus posterior lacunas codicis f explevit, his codicibus propinquum fuisse verisimile est. Tum autem verisimile non est hanc manum posteriorem eandem esse quae s. XVI Pyrrh. hypotyp. codici f ex F praefixit, potius illa fuit quae διαλέξεις q. v. fini Sexti adv. ethicos libri subiunxit.

2) Id quod iam pridem contenderunt Pappenheim De Sexti Empirici librorum numero et ordine, Berlin 1874, et L. Haas Über die Schriften des Sextus Empiricus, Burghausen 1883.

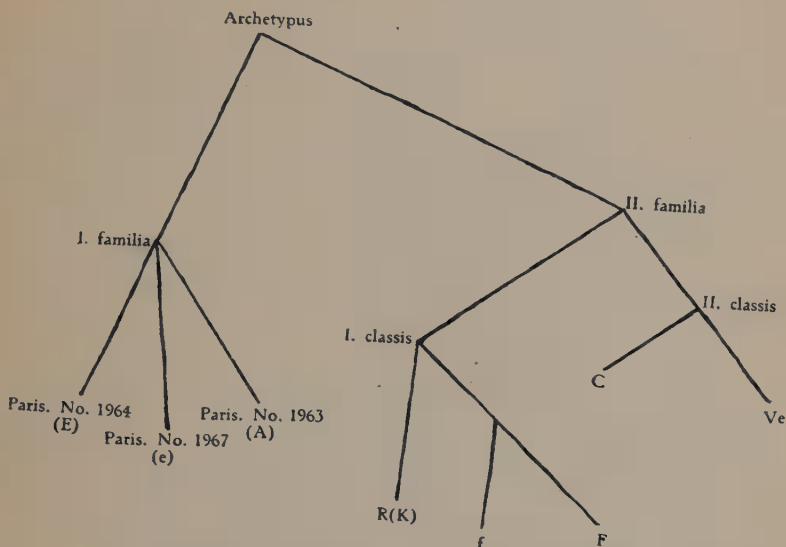
decem fuisse ex Diogenis ipsius de Sexto testimonio ¹⁾ patet, cum Sexto attribuat τὰ δέκα τῶν σκεπτικῶν ²⁾. Qua re principio nondum erant seiuncti libri adversus geometras et arithmeticos. De his enim libris solis agi potest. Nam cum singulis disciplinis singulos Sextus libros attribuere soleat, logicae vero et physicae propter copiam rerum binos assignet, geometras tamen et arithmeticos, qui etiam, quod ad materiem studiorum, τὸ ποσόν, attinet, non possunt separari, uno tantum libro oppugnavit. Ipse enim in fine ἀντιρρήσεως adv. arithmeticos (§ 34) et in fine libri adv. rhetoras (§ 113) geometras et arithmeticos comprehendit unaque appellat. Accedit, quod liber adv. arithmeticos tam brevis est, ut, si illius amplitudinem cum ceterorum librorum ambitu comparamus, verisimile non sit, Sextum arithmeticos oppugnationi librum peculiarem dedicasse. Quas rationes omnes codex f, quocum hac in re consentit Γ, confirmat. f p. 288, 29 post ultimum verbum prioris adv. logicos libri διαπορεῖν hanc habet inscriptionem: τῶν κατὰ σέξτον σκεπτικῶν ζ' h. e. ἔκτον et p. 391, 18 post ultimam vocem χωρήσομεν alterius adv. logicos libri: σέξτον ἐμπειρικοῦ ὑπομνημάτων ζ i. e. ἑβδόμον (τὸ ἑβδόμον scriptum tenent Ve et F). Manifestum est, eum, qui has subscriptiones primus scripsit, illum librum, qui hodie septimus adv. dogmaticos et mathematicos numeratur, habuisse sextum, illum, qui hodie est octavus, septimum. Itaque qui iis antecesserant libri non erant sex, quot in codicibus recentibus et editionibus numerantur, sed quinque. Si autem erant quinque, nondum distincta erat ἀντιρρήσις adv. geometras et arithmeticos in duos libros. Quae cum ita sint, libros adversus geometras et arithmeticos s. circiter XIV separatos rursus in unum conflari oportet.

His expeditis ad Sexti codicum et illorum quos iam adhibuerant Fabricius et Bekker et eorum, quos novos attuli, cognationem explorandam redeo. Hanc ad quaestionem primus Weber in praefatione editioni διισσῶν λόγων s. l. praemissa accessit. Weber duas Sexti codicum, quorum maior pars non-

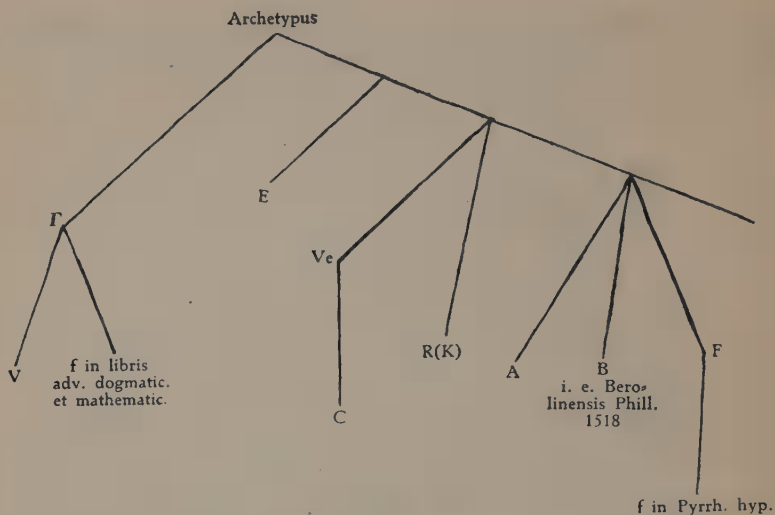
1) l. IX, § 116.

2) Suidas s. v. Σέξτος hac in re Diogenem videtur sequi.

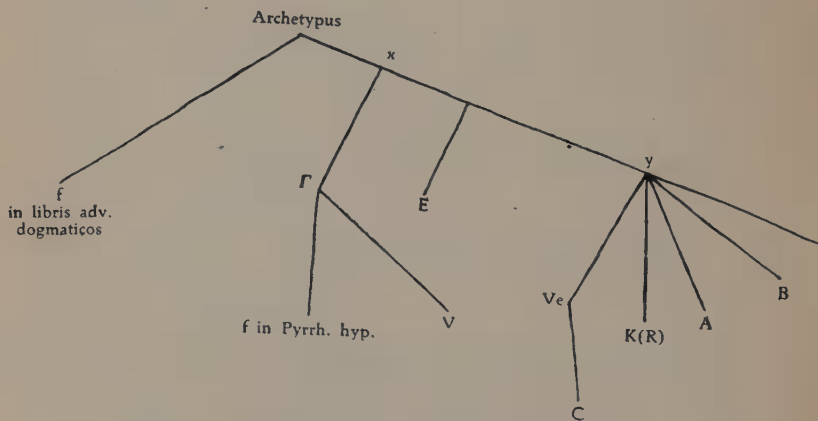
dum erat examinata, familias, quas tamen ad unum eundemque archetypum rettulit, distinxit. Perspicuitatis causa Weberi Sexti codicum stemma apponam:

Sed post Mutschmanni de Sexti codicibus studia multo iam rectius de Sexti memoria sentire possumus. Primus enim Mutschmann ad omnes quot exstant Sexti codices examinandos se accinxit Sexto soli omnem operam navans. Omnes fere codices per complurium nationum bibliothecas dispersos inspexit, contulit, descripsit. Itaque ut Mutschmanni Sexti codicum stemma Weberi stemmate rectius sit ex ipsa rei natura sequitur. Nihilominus et Mutschmannum nonnulla fugerunt quae ad Sexti traditionem pertinentia viginti circiter annis ante Nebe recte perspexerat, quamquam in plurimis Nebei et Mutschmanni sententiae non discrepant. Attamen et hic sunt, quae accuratiore explicatione egeant. Sed priusquam hanc rem aggrediar, fieri non potest, quin Mutschmanni quoque Sexti codicum stemma, quo eius a Weberi stemmate differentia facilius cognoscatur, proponam. Quod ita se habet:

Quod stemma eam Mutschmanni de Sexti codicum cognatione sententiam reddit, quam tenebat cum commentationem suam Mus. Rhen. v. LXIV insertam scribebat. Postea a me monitus mihi per epistulas concessit rem ex parte aliter se habere. Et habet quidem Mutschmann, quantum scio, hodie de Sexti codicum cognatione hanc fere opinionem, quam et ipsam imagine effingam:

Hoc stemma posterius nobis suadentibus ex parte ortum tamen a nostro, quod in fine huius capitis proponemus, ali-

quantum differt. Sed hoc priusquam explicem, de compluribus quaestionibus a Mutschmanno leviter tantum strictis vel omnino non tractatis longius accuratiusque disseram. Atque primum quidem id, quod ne Mutschmannum quidem fugit, sed Nebe iam quattuor lustris ante recte cognoverat, codicem C^{Ve>C} ex Ve fluxisse ostendam. Quod non sine pretio est. Nam res si ita se habet, C iam prorsus poterit neglegi. Rectius Webero primus Schanz perspexerat, C codici R(K) propinqua quidem cognatione, sed non ita, ut R(K) codicis C fons esset, coniunctum esse, rectius Schanzio Nebe vidit C e codice Ve fluxisse, cuius frater genuinus R(K) tamquam patruus codicis C esset. Quod Nebe sagaciter suspicatus est, ego statim probabo simulque docebo, quod Nebeum fugit, codicem F quoque F in libris adversus dogmaticos huic codicum interpolatorum classi adnumerandum esse. Ad hoc primo illos locos ex utroque libro adversus logicos — his enim libris me continebo, ne longior fiat dissertatio — afferam, ubi omnes quattuor codices a ceteris codicibus discrepantes conspirant, deinde illos, ubi C ab R et F differt, cum consentiat cum codice Ve. Hac enim ratione cognoscetur, C profecto originem e codice Ve duxisse, quam sententiam praeterea commendat subscriptio codicis C. ■ Bekkero in praefatione Sexti editionis exarata, quae C in Italia scriptum esse clare ostendit. Nam huius codicis librarius *Ἐμμανουήλ ὁ μβαιβεντής* (cf. Wegener, *Verzeichnis der auf der Zeitzer Stiftsbibliothek befindlichen Hss., Programm des Kgl. Stiftsgymnasiums in Zeitz, Berlin 1842*) scriptor linguae graecae Bibliothecae Vaticanae fuit, cf. Vogel-Gardthausen l. l. p. 117 et Mutschmann p. 280. Et consentiunt quidem R^{Ve}FC locis his:

p. 209, 25 ἀενάων 212, 29 αὐτὸς δ' ὅμως 213, 9 τέ, sed in R huius vocis evanidos litterarum ductus legi non potuisse adnotavit Struvius l. l. 213, 9 ὅσον 213, 26 ἐποίησαν 214, 2 περόνοισιν 214, 6 ἡμιόχοις 214, 8 οὔτοι 214, 10 πείθεσθαι 214, 16 καὶ γλώσσαν ὁμ. 214, 17 δέ τοι 216, 22 ὕδωρ τ' ὕδωρ 217, 22 καθαράν 218, 5 γλώττης 218, 25 ὅποια 279, 4 ἔοιπε 289, 23 ἀληθῶς 291, 28 ὥς om. 292, 12 καὶ τοῦτο οὕτως 293, 18 μὲν πᾶν 302, 30 post ψευδόμεθα sequuntur haec: ἔστι δέ τινα καὶ πλείονα ἢ ἀξιώματα, quae verba in ceteris codicibus exstant post ψευδόμεθα v. 26, praeterea οἶον τὸ pro τὸ δὲ 304, 18—19 τοῦτον — συννπάρχειν om. 337, 24 ἀναλύσοντας 359, 6 οὖν om. 359, 6 οἶδεν.

Erunt plures etiam loci, ubi quattuor illi codices consentiunt, quos tamen afferre non possum, quia codicum Ve et F varias tantum lectiones nonnullas, non continuas collationes a Nebeo acceptas habeo. Quia igitur Nebe codices F et Ve non cum iisdem locis textus Bekkeriani contulit, illos quoque locos afferendos putavi, quibus F cum RVe aut RC aut VeC et Ve cum RC conspirare mihi notum est. Et quidem exhibent eandem lectionem RVeF locis his:

p. 213, 15 ἐπήγετο 214, 7 τέ 217, 24 ἐφημέροισιν 289, 2 ἀπορηματικῶς.

RCF idem exhibent:

p. 209, 28 ἀριθμῶν τινῶν τῶν πρώτων 216, 24 στοργὴν δέ τε στοργῇ
300, 15 τὰ νοητὰ εἶναι 304, 10 παριστώσιν 304, 19 ὑπαρκτικόν 300, 7
ἀπὸ 327, 15 ἢ ante λευκὸν omiserunt 327, 24 εἶναι omiserunt 327, 29
συμφωνίας 351, 5 ἐν pro οὐ 354, 26/27 οἱ δὲ ἀσύναντοι ὑπάρχουσιν
354, 32 τὸ 371, 30 γε omiserunt.

R(K)VeC consentiunt his locis:

p. 200, 8 εἰπὼν κατὰ τινὰς 206, 31. 32 καὶ οὐ — ἀκούεται omiserunt
212, 31 ἀπολείπεται 213, 5 δὴ 216, 7. 8 ἀλλ' — οὕτως omiserunt 216, 14
χυλοειδεῖς 216, 16 τὰς ἐν altero loco desunt 221, 16 ἀποκεκρυμμένη (γο)
297, 12. 13 καὶ τὰ — αἰσθητοῖς omiserunt.

Quibus ex exemplis statim elucet codices R(K)FVeC adeo inter se propinquos esse, ut iam illos una classe comprehendere liceat. Reliquum est, ut gradum cognationis, qui inter eos intercedat, exploremus. Qua in quaestione primo accuratius quam a Mutschmanno factum est demonstrari potest C profecto ex Ve fluxisse. Ad hoc praeter locos modo allatos hi afferantur, quibus Ve et C, cum a R(K) aut F aut ab utroque codice discrepent, aut consentiunt aut C talem lectionem offert, ut manifestum sit eam ortam esse e lectione codicis Ve male intellecta:

p. 194, 7 et 9 Ve et C λεκύθῳ et λεκύθον; ceteri codd. λείθῳ et λείθον
201, 20 Ve et C ἐστὶ καὶ πάντα, reliqui καὶ πάντα ἐστὶ 201, 26 Ve et C
ταύτης, ceteri ταύτην 206, 16 Ve et C ὄντα omiserunt 206, 29 Ve et C
οὐκ — φρονεῖται omiserunt ὁμοιοτελεῦτον culpa 207, 30 Ve et C πλείστον,

R πλείστον, reliqui πλείστω 208, 3 Ve recte habet αὐτοῖς τὸ τῆς ἀληθείας sed
supra — τοῖς scriptum exstat ἧς quo recepto et articulo τὸ omisso C scripsit
αὐτῆς τῆς ἀληθείας 208, 5 Ve in fine antecedentis et initio insequentis
paginae recte tradit παρασταθῆναι. C in pagina vertenda se παρα- tantum

scripsisse oblitus exaravit παραθῆναι 209, 14/15 verba ὑπὸ — φωνῇ a C omissa in Ve ipsum unum versum amplectuntur quem librarius codicis C eo facilius transsilire potuit quia qui sequitur versus in Ve ipse quoque a praepositione ὑπὸ incipit 214, 4 Ve χεῖρι δὲ χεῖρι pro χεῖρα δὲ χεῖρι. C χεῖρι tantum praebet, cum in Ve describendo ab huius priore χεῖρι ad alterum

aberraverit 214, 7 Ve ^χἱκαν, C ἱκανῶν pro ἱκάνων 217, 3 Ve et C μὲν omiserunt 218, 4 Ve et C πλέων, ceteri πλέον 218, 11 in Ve et C φυσικοῖς deest. Librarius codicis Ve cum in scribendo a pagina aversa folii 135 transiret ad paginam anticam folii 136 neglegentia praeteriit vocem φυσικοῖς, quam se iam scripsisse putavit, cum re vera scripsisset verbum antecedens προεξηγμένοις. C id tantum exscripsit, quod in Ve invenit 219, 26 Ve et C τοῦδε ὄντος R(K) teste Struvio τοῦ δὲ ἑόντος, ceteri codd. τοῦδε ἑόντος 219, 29—220, 1 verba καὶ — διαιρέων in C desunt, cum in Ve exsistent. At tamen quam ob rem in C interciderint patet. Transsiluit enim codicis C

librarius in Ve describendo a voce ἐπέων, scripta ἐπε, ad illam quae ipsa una linea infra scripta exstat διαιρέων (Ve: διαρε^χ) 221, 19 Ve μη ἀκούειν, C qui litteram τ super η additam non vidit μη ἀκούειν, reliqui codd. μήτε ἀκούειν 221, 26 Ve et C ὅπου pro ὅτου 289, 26 Ve et C τε, 290, 4 δὲ

omiserunt 1) 290, 14 Ve et C ἀληθὲς ἦ, R(K) ἀληθῆ, ceteri codd. ἀληθὲς. Qua ex lectione codicis Ve apparet, Ve aut aetate inferiorem esse codice R(K) aut neglegentius quam librarius codicis R(K) commune exemplar descripsisse 290, 22 Ve et C μεταθεῖσαν 2) pro μετατιθεῖσαν reliquorum codd. 294, 9 Ve et C τὸ omiserunt 304, 22 Ve et C ὃ pro ὅτε 343, 20 Ve in textu habet ἀπ', sed in margine γρ ἐπὶ, quod de margine transscripsit C 351, 28 Ve et C καὶ ἰστορηθέντα omiserunt 391, 6 Ve et C καρικὰ pro καθαριστικά reliquorum codicum.

Sufficient exempla. Elucet codici C futura in Sexti editione eius fontem Ve substituendum esse.

Codicem F in libris adv. dogmaticos et mathematicos F illi Sexti codicum classi esse adnumerandum, cuius optimus liber manuscriptus A est, Mutschmannus p. 277 contendit. At mihi codex F propinquior esse videtur codici R(K) quam codici A. Si non ex R(K) ipso fluxit, tamen R(K) et F ab uno eodemque fonte profectos esse mihi satis persuasum est. Quod demonstrant loci hi:

1) Secundum Mutschmann (p. 275) et τε et δὲ in Ve exstat, quod non credo.

2) Mutschmanno teste Ve μετατιθεῖσαν praebet id quod mihi suspectum est.

p. 217, 5 R ἀθροίσαντος, F ἀθρήσαντος, Ve et C ἀθροίσαντος 218, 1
 R et F ἐφωθοείης (sic!), Ve et C ἐφ' ὧ θοείης 218, 2 R et F θοάξει, Ve
 parum clare θοάξ^{εν}, C, qui lectionem codicis Ve legere non potuit θοάξη
 300, 2 R et F ὑψηλῶν οερώων (sic!), Ve ὑψηλ νοε^ωρ, C ex Ve ὑψηλῶ νοε^ωρῶ
 401, 9 R παραγενόμενοι, F παραγινόμενοι, ceteri codd. quos quidem noverim
 recte παραγενόμενοι.

Quae cum ita sint, Sexti codices R(K)FVeC iam una
 classe complecti licet.

Γ > V Nunciam transeamus ad codices Γ et V. Vidit etiam hic
 primus Nebe V ex Γ fluxisse. Mutschmann et ipse (p. 253)
 hanc cognationem perspexit, quae efficitur multis illis locis,
 quibus codices Γ et V consentiunt, cum ceteri codices aliam
 lectionem praebeant. Iam afferantur loci:

p. 193, 17 Γ et V ἀρλαος pro Ἀρχέλαος ceterorum codd. 201, 17. 18
 Γ et V οὐδὲ — κριτήριον omiserunt 204, 32 Γ ὅς τέλς; V ὅς τ' εἰς; reliqui

recte ὥστ' εἰ 205, 2 Γ et V εἰς pro εἰ 208, 2 Γ δια λοῖ. V ratus super-
 scriptum δη correctionem syllabae δια- esse, cum re vera esset supplendi causa
 additum, male exaravit δηλοῖ pro διαδηλοῖ 211, 19 Γ et V αὐτός τε καὶ pro
 αὐτός καὶ 214, 7 Γ et V ἵπποι pro ἵπποις 216, 31 Γ et V τὸ μὲν pro
 τὸν μὲν 231, 13 Γ παραλαμβάνειν, V prima manu et ipse παραλαμβάνειν, sed

scripsit aliquis super α litteram ο, ut iam exstet in V παραλαμβάνειν 243, 23
 in Γ scriptum exstat αλεχθησόμεναι, sed super α aliquis corrigens rubro colore
 pinxit αἰ. Codicis V librarius parum diligens utrumque transscripsit: αἰ
 ἀλεχθησόμεναι (pro αἰ λεχθησόμεναι) 302, 21 verba σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις
 in V desunt. Transsiluit enim librarius codicis V in vertendo folio ultimum
 antecedentis folii versum in Γ 302, 28 Γ parum clare πριαμίδησιν. Litterae
 δη teste Nebeo valde similes sunt litteris κι. Qua de causa in V invenitur
 πριαμίδισιν quod omni sensu caret 304, 3 V τὸ τανῦν vel τὸ τὰ νῦν prae-
 bet, ubi articulus τὸ stare non potest. Qui unde invaserit statim perspicuum
 fit, si, quid Γ hoc loco praebeat, cognovimus:

διεξελευσόμεθα Γ τα νῦν
 δὲ ἐκεῖνο ῥήτεον ὅτι Γ αν τελές

Res igitur haec est: codicis Γ librarius post ὅτι τὸ omiserat αὐτο-; quod cum
 animadvertisset, litteras omissas addere studuit. Qua in re -το- paene in
 superiorem versum inter διεξελευσόμεθα et τα νῦν invasit. Hic illud invenit
 librarius codicis V et in suum codicem hebes transscripsit. Quo modo
 accidit, ut codicis V librarius τὸ τανῦν exararet, ante αὐτοτελές autem articulum
 τὸ omitteret. 306, 20 verba ἔσται — ἀντικείμενα in V desunt. In Γ ex-

stant, sed ultimum paginae versum amplectuntur, ubi eo facilius praetermitti potuerunt, quia versus antecedens in Γ desinit in verbum *ἀντικείμενον*. 308, 5. 6 librarius codicis V simili modo quo p. 306, 20 omisit verba *δὲ — καὶ*. Transsiluit enim versum in Γ . 314, 8 librarius codicis Γ initio versus alterius pronominis *οὗτος* syllabae scribendae oblitus est, cum priorem syllabam *οὗ* in fine antecedentis versus posuisset. V stupidus id tantum exscripsit, quod in Γ invenit, nempe *οὗ*. 319, 2/3 Γ et V *τινας μὲν*. Post *καὶρόν* (v. 2) his in codicibus *μὲν* non exstat.

Manifestum igitur est V ex Γ fluxisse. Itaque ut iam pro C Ve, ita pro V Γ adhibendus est ad Sextum denuo edendum.

X h. e. variae lectiones a Chouetis fratribus in codice suo inventae et editioni Genevensi praefixae quo ex codice fluxerint investigare non potui. Partim cum lectionibus codicum R(K)FVeC sive omnium sive singulorum, quos una classe comprehendimus, consentiunt, partim cum codicibus Γ V, partim cum nullo a me adhibito libro manuscripto. Verisimile mihi propterea esse videtur, quod Mutschmann perspexit, X ex codice quodam codici A propinquo fluxisse. Et consentiunt quidem cum codicibus R(K)FVeC sive omnibus sive singulis locis his:

1. cum RFVeC:

p. 289, 23 *ἀληθῶς* 293, 18 *μὲν*.

2. cum R(K) et C:

p. 194, 23 *ἐπιστώντων* 195, 9 *δὲ* 197, 12 *εἰς* 211, 2/3 *σχήματος*
σῶμα 220, 28/29 *τοίῃ μὲν* 239, 7 in omittendo articulo *τὸ* 244, 17
ἐλκυσμα 259, 27 *κριτήριον* 265, 22 *διακριτικόν* 322, 17 *ἐπεῖνο* 326, 17
ἀποχῆς 330, 10 *τὸ* 336, 23 *συμπεπλεγμένον* 340, 6 *ἀπαραποδίστως*
340, 30 et 353, 3 *δὴ*.

3. cum Ve(C):

p. 207, 30 *πλείστον*.

4. cum C:

p. 371, 23 *ἐπιφορᾶς*.

Cum codicibus Γ V:

1. cum Γ (V):

p. 211, 23 *πρότερον* 285, 10 *δόκιμον* 310, 16 *φελήσουσι* 313, 7
ἐνεδέχeto 350, 13 *κατασκευάζεσθαι*.

2. cum V:

p. 199, 6 *πλάσάμενοι* 220, 28/29 in margine *τίημεν* 228, 18 *εὐφραι-*
νομένη 239, 2 *παρά* 258, 25 *οὕτως* 261, 8 *ἐπειδὴ αὐτὸ* 265, 24 *διο-*

νουσία 269, 26 ἂν δὲ 277, 16 ἀλόγους 285, 10 δόκιμον 301, 6 γε-
νέσθαι 321, 8 φυσιολογίας 322, 1 ἐφεκτόν 330, 20/21 λαμβανόμενον
333, 2 ὁσφρήσῃται 339, 2/3 recte συνακτικὰ 342, 23 ἔχει 344, 3 βασιλίδην.

Denique cum R(K) et V consentiunt X:

p. 330, 18 λαμβανόμενον.

Quae cum ita sint, fons lectionum variarum a Chouetis in margine codicis sui inventarum codex quidam fuisse videtur, in quo codicum R(K)FVeC proprietates cum proprietatibus codicum ΓV erant commixtae. Tali autem conditione inter Sexti codices adhuc notos codex A et qui ei sunt propinqui codices esse videntur. Itaque Mutschmann recte suspicatur ex huius classis codice quodam X fluxisse.

Et haec quidem de variis lectionibus editioni G praefixis. G ipsa, ut supra dixi, in uno tantum codice nititur, cuius lectiones multo saepius cum lectionibus codd. R(K)FVeC quam cum lectionibus codicum ΓV conveniunt. Attamen res non liquet.* Satis enim saepe G cum his etiam codicibus conspirat, ut Mutschmanno fortasse nihilominus concedendum sit illum codicem, quo Choueti ad editionem suam comparandam usi sunt, eius classis, quam ille vocavit priorem, cuius optimus codex Γ est, fuisse, in quem tamen corrigendo haud paucae lectiones ex codice quodam alterius classis illatae fuerint. Sed videamus iam, quam frequenter G cum codicibus R(K)FVeC consentiat et contra quoties eandem lectionem praebeat, quam codd. ΓV exhibent. Et congruit quidem G his locis

1. cum RFVeC:

p. 213, 26 ἐποίησαν 217, 22 καθαρὰν 218, 5 γλώττης.

2. cum RFVe:

p. 213, 15 ἐπήγετο.

3. cum RFC:

p. 209, 28 ἀριθμῶν τινῶν τῶν πρώτων.

4. cum RC:

p. 205, 32 τοῦτο 215, 22 πλάσας ταῦτα 229, 28 προπίπτον 230, 17 ἐδοκιμάζομεν 230, 27 ὑπάρχει 237, 1 ὅτι 252, 2 τοῦτω 254, 3 ὁρᾷ τὸ
258, 24 προήσεται 259, 13 οὐ 261, 9 ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ 283, 27 μόνον
298, 6 ἔχοι 309, 19 δόξη 317, 4 συνθέτω 324, 28 αὐτῶν 325, 28
ὡς ἂν 326, 17 ἀποχῆς 333, 12/13 ποιότητα τοιαύτην ἔχον 333, 13 ἑαυτὸ
340, 9/10 ἐπ' ἴσης φασὶ φαίνεται 389, 5 συννημμένον.

5. cum R^{Ve}:

p. 358, 21 καθεστήκοι, ubi C: καθεστήκοι.^{ει}

6. cum R:

p. 344, 16 δὲ 360, 26 συνεστήκοι, ubi C: συνεστήκει^{οι} 378, 9 ἐχόντων
συμπεπλεγμένον 387, 23/24 λόγοι τῶν φιλοσόφων.

7. cum C:

p. 218, 2 θοάζη 322, 1 ἐφετόν 375, 15 αὐτὸ ubi R: αὐτῶ.^δ

Cum codicibus *ΓV* his locis conspirat G: 1. cum utroque codice:

p. 192, 11 δ' αὐτὸν 211, 19 αὐτός τε καὶ 289, 2 ἀπορηματικῶς
289, 14 τοῦ ἀληθοῦς 302, 22 εὐχόμεθα ὁποῖον ἐστι 320, 13/14 ἀνέμποπτόν.

2. cum V:

p. 195, '28 περιληπτικὸς 221, 7 καὶ μόνον 233, 14 τὰληθῇ 238, 13
προϊόντος 265, 28 ἔλεξαν 269, 25 τοῦ μέλιτος 304, 3 αὐτοτελές 310, 10
ᾠρας 326, 3 ἀνεπίκριτος σχεδόν 328, 11/12 ἀπαρμποδίστους 331, 6 θά-
λασσαν 352, 29 περιτρέπεται 357, 12 τῷ γένει λεγόμενα.

Iam transeamus ad codicis f vetustam partem, quae f
lectionum excellentia ceteris omnibus codicibus Sextianis praestat.
Quaeritur, qualis cognationis ratio inter hunc antiquissimum
Sexti textus fontem et ceteros codices intercedat. Quae res non
facile diiudicatur. Aliter atque G f saepius quidem cum codi-
cibus *ΓV*, rarius cum R(K)FVeC consentit, attamen ne inter
codices *ΓV* quidem et f vinclum artum exstat. Quibus ne in-
seratur et ipsa codicis f indoles et imprimis permultae illae
egregiae lectiones in f solo servatae repugnant. Nihilominus
etiam f cum omnibus ceteris codicibus ad unum
eundemque archetypum redit. Nam non paucorum
vitorum, quae, cum iam in archetypo exstarent, in omnibus
libris manuscriptis Sextianis inveniuntur, socius particepsque est.
Qui loci a Bekkero littera L notati exstant in his paginis:
p. 218, 4; 220, 13; 220, 20; 221, 10; 222, 14; 228, 12; 232, 7;
232, 28; 245, 1; 245, 10; 248, 15; 248, 32; 249, 25; 250 19;
250, 21; 252, 5; 252, 21; 253, 7; 253, 29; 255, 13; 259, 14;
260, 15; 260, 30; 261, 10; 262, 10; 262, 26; 265, 3/4; 265, 4;
267, 33; 270, 5; 270, 27; 271, 19; 271, 25; 272, 1; 274, 1;
274, 2; 275, 6; 280, 1; 281, 8; 281, 22; 281, 27; 281, 29;
282, 1; 282, 16; 282, 13 et 16; 283, 30 et 31; 284, 16; 286, 25;

287, 1; 287, 2; 287, 27; 287, 28; 287, 30; 289, 21; 290, 8;
290, 12; 291, 3; 291, 5; 291, 27; 292, 3; 292, 8; 292, 20;
293, 3; 293, 11; 293, 12; 293, 30; 294, 23; 295, 25; 297, 16;
299, 25; 301, 10; 301, 11; 301, 23; 301, 29; 304, 23; 305, 7;
308, 2; 308, 9; 311, 8; 313, 28; 314, 20; 315, 17/18; 316, 32;
317, 21; 317, 28 et 29; 319, 14; 318, 26; 318, 27; 322, 15;
323, 30; 325, 30; 327, 19; 330, 16; 331, 4/5; 331, 25; 333, 21;
334, 30; 334, 14; 335, 13; 336, 2; 339, 2; 340, 12; 342, 19/20;
342, 20; 344, 19; 345, 13; 345, 17; 345, 26; 346, 17; 347, 30;
349, 7; 351, 21; 352, 6; 352, 7 et 12; 352, 19 init.; 353, 10;
353, 20; 356, 22; 357, 13; 360, 20; 361, 25; 363, 33; 366, 30;
367, 17; 367, 23; 367, 30; 368, 28; 375, 26; 371, 11; 377, 27;
379, 2; 380, 32; 382, 7/8; 382, 12; 382, 31; 383, 8; 383, 12;
384, 12; 384, 13; 384, 32; 385, 22/23; 387, 14; 387, 27 (*A* ψενδεῖ).

Praeterea illi etiam loci afferantur, quibus *f* cum singulis
codicibus et eius classis, quae codices R(K)FVeC complectitur,
et eius, qua codices *Γ* et *V* comprehendimus, conspirat. Loci
sunt hi:

I. *f* consentit cum R(K)C et V:

p. 200, 29 οἱ 203, 7 τὲ 203, 18 στάσεως, quod etiam G praebet
220, 29 ἡ omis. 221, 2 αἰτίης et 221, 4 et 5 αἰτίη cum G 224, 31 κατα-
ληπτικὴ φαντασία, quod item exstat in G 230, 19 ἡ omis. 266, 4 τόπων
(etiam in G) 302, 17 οὐ 308, 18 τινας (quod et G) 341, 14 ἐπ' omis.
352, 26 ἀπόφασιν 355, 22 ἀποφάσει.

II. cum VeFF:

p. 213, 18 κρατερῶν 228, 8 μία.

III. cum R(K)FVeCFV:

p. 213, 22 δίκην 214, 2 ἀρηρότα τῇ (quod et G) 214, 16 κρίνε
217, 5 θε ζωῇσι βίον 219, 1 ποτ' omis. (deest etiam in G) 219, 2 φύνσεως
(item in G).

IV. cum FVeCFV:

p. 217, 10 νῶ.

V. cum R(K)VeFFV:

p. 218, 2 θοάζει, ubi C θοάζη.

VI. cum C et Γ:

p. 218, 7 γοιῶν.

VII. cum R(K)CFV:

p. 244, 30 ἀπεσφραγισμένη 311, 17 διαφόρον (idem G) 341, 1 τινά
vel τινὰ 318, 14/15 καθὼς (etiam in G) 356, 21 θῆλον (etiam in G).

VIII. cum R(K)V:

p. 247, 27 τοῦτο 333, 30 γε omis.

IX. cum R(K)VeCV:

p. 296, 24 ἡ ἐν omis.

X. cum R(K)FVeCV:

p. 300, 10 ἐτι ἡ.

Quibus ex consensionibus nonnulla cum de eius codicis, qui omnium librorum manuscriptorum pater est, tum de huius ipsius codicis fontis indole possunt colligi ad locos mutilatos emendandos interdum non inutilia, ut postea in capite tertio videbimus. Erant in illo codice antiquissimo (α) complures α litterae inter se simillimae; qua de causa in eo exemplari, e quo omnes Sexti codices fluxerunt (a) saepius confundebantur. a Quae litterae erant: ο et ε, ο et α, τ et γ et ι, η et ν, quas in unciali potissimum scriptura similes esse constat. Quo pacto non paucae mendae, quarum aut omnes aut plerique codices sunt participes, intelleguntur:

I. p. 200, 29 οἱ pro εἰ (quod quidem cognoverim fR(K)CV, sed haud dubie etiam ceteri) 292, 8 εἵποιν pro εἵτελεν.

II. 243, 18 ὅπερ pro ὅπερ 249, 25 ἐκείνα pro ἐκείνο.

III. 232, 7 δι' αὐτῆς pro διανγῆς 236, 2 et 265, 4 γε pro τε 245, 19 et 274, 1 φαντασιῶν pro φανταστῶν 323, 30 ὅτε pro ὅγε.

IV. ἡ post ultimam litteram ν antecedentis vocabuli intercidit p. 220, 29; 230, 19; 238, 30.

Similes erant etiam οι et ω, π et τι, unde haec vitia oriebantur:

α) p. 248, 32: δώη pro δολή

289, 21: μάθωμεν pro μάθοιμεν

β) p. 318, 27: ὅπως pro ὅτι ὥς

351, 21: ἐπελέγ — pro ἐτι ἐλεγ —

Praepositiones, articuli, casuum exitus compendiis videntur scripti fuisse. Ita percipitur, quam ob rem praepositiones modo plane omissae, modo alia pro alia positae sint, articuli et casuum exitus confundantur. — Praepositio συν—, fortasse scripta σ' bis intercidit p. 238, 5 ἀνασκευῇ pro συνανασκευῇ, p. 380, 32 ἄγεσθαι pro συνάγεσθαι.

κατά scriptum fuisse in α κ' verisimile est. Intelleguntur hac ratione haec menda: p. 245, 10: οὐκ pro οὐ κατὰ et invicem

p. 317, 21 οὐ κατέληγεν pro οὐκ εἴληγεν. καὶ fortasse fuit κ'. Traditur pro κατὰ p. 290, 8. Articulos etiam et vocabulorum exitus compendiis scriptos fuisse probabile fit ex his mendis: traditur p. 346, 17 τὸ pro τοῦ, invicem pro αὐτῷ exaratum est αὐτὰ p. 274, 2, αὐτὸ p. 272, 1, pro τῷ σημαينوμένην »τὰ σημαίνουμένα« p. 291, 5, pro τῷ ἀποδεικνυμένην »τῶν ἀποδεικνυμένων« p. 360, 20, pro αὐτοῖς »αὐτοὺς« p. 245, 1. Non pauca vitia, praecipue ea, quae in vocalibus permutandis delinquunt, pronuntiationi recentiori culpaе danda sunt, v. c. haec:

p. 280, 1; 345, 26; 384, 32: ἐπεὶ pro ἐπὶ; invicem

p. 353, 10: ἐπὶ pro ἐπεὶ.

p. 382, 7. 8: ἐπιζητήσωμεν pro ἐπιζητήσομεν.

p. 252, 21: ὅλως pro ὅλος.

p. 220, 20 et 221, 4 et 5 αὐτῇ pro ἐτεῇ, itemque

p. 221, 2 αὐτῆς pro ἐτεῆς.

Hoc etiam mendum dignum est, quod adnotetur: occurrit saepius in omnibus codicibus ὥσπερ ubi debebat exstare εἵπερ, e. g. p. 270, 5. Paulo aliter p. 333, 21 ὥσπερ pro ὡς εἵπερ et p. 281, 8 ἀλλ' ἐπεῖπερ pro ἄλλως τε εἵπερ traditur. Haud dubie haec perturbatio iam a codice α repetenda est, in quo ὡσπερ et εἵπερ simili scriptura exarata erant.

Plurimi errores neglegentia librarii codicis α sive haplographia sive dittographia orti sunt.

Qui errores omnium codicum communes sunt:

I. haplographia nati:

p. 242, 24 ὁ ante ὅρος omissum 247, 27 τοῦτο pro τοιοῦτο, ubi post το simile ιο intercidit, item 345, 17 253, 29 καὶ post εὐωδίεσθαι omis. Quod si κ' scriptum erat, ut supra suspicati sumus, etiam id propter potuit amitti, quia insequens vox orditur a littera κ. 255, 3 ὁσφρήσει ante ὁσφρήσεως ὡσφρήσατο omis. 259, 14 τὸ post -το omis. 301, 29 αἱ post -ται omis. 331, 25 κατ' αὐτὰ pro κατὰ ταῦτα 340, 12 τῶν post -τιων omis. 366, 30 ὅτι ante ὅπ. omis. 384, 12 ἐν post -τον omis.

II. dittographia orti:

p. 235, 17 κατὰ ταῦτα pro κατ' αὐτὰ et fortasse συνεκαλύπτεσθαι pro ἐκκαλύπτεσθαι post -σαν p. 379, 2.

Si hoc etiam commemoraverimus, particulas τε et δέ saepissime alteram altera permutari, praecipua vitia, quae iam a codicibus sive α sive a repetenda sunt, habebimus enumerata.

Et permutantur quidem τε et δε his locis: 203, 7 τε pro δε, 240, 18 οὔτε pro οὐδέ, 283, 30 et 31 οὐδέ pro οὔτε, 301, 11 δε pro τε, item 316, 32 et 347, 30; 353, 20 τότε pro τὸ δε, 363, 33 δ' pro θ'. Relinquuntur tamen non pauca menda, quae intellegi non possunt nisi codicis α, i. e. eius codicis, qui omnium pro fundamento positus est, librarium ex suo arbitrio textui emendando operam navasse suspicamur. In α non iam omnia legi poterant, nonnulla compendiis etiam scripta erant. Lacunas quas invenit librarius coniectura explere studuit, compendia quam potuit optime solvit. Sed haud raro deceptus est et a vera emendandi ratione longius aberravit. Quos inter locos praeçipue illud λογίζεσθαι p. 250, 21 habeam, cui Bekkerus rectissime substituit νοῦ, Kaysero temere λογίζεσθαι defendere conato¹⁾. Lacunas sive litteras evanidas quas in α invenit librarius codicis α falso explevit p. 239, 27, ubi pro recto <δύνα>σθαι (cf. v. 28) exaravit <οἷς>σθαι, p. 287, 30 ubi pro <ξυ>γὸς α Crousaz²⁾ optime coniectato sine sensu addidit <λό>γος, p. 297, 30/31 ubi pro εἰ<λή>φασιν scripsit εἰ<ναι> φασιν, p. 308, 2 ubi pro <ἀξιῶ>ματος posuit <λήμ>ματος, p. 330, 16 ubi pro <ὑποκει> — quod addere debuit, loci sensum prave interpretatus addidit <και>μένων. Compendia vitiose solvit p. 228, 12, ubi λαμβαν', quod in α invenit, pro λαμβανόντων in λαμβανούσης — antecedit ὁψεως — resolvit et p. 351, 21 ubi ἐλέγετο scripsit, cum expectetur ἔλεγον;

in α fortasse exstabat aut ελεγ' aut ελε^γ, quod librarius codicis α etiam invenit p. 352, 6, ubi iterum perperam supplevit — ομεν pro — ον. Mentis, non oculi errori illud οὐδέ p. 305, 7 imputandum erit, anteit enim οὐδέποτε. Denique p. 266, 4 pro ὁπῶν librarius scripsisse videtur τόπων quia vox τόπος magis trita est.

Denique de archetypi ambitu, i. e. de foliorum magnitudine sententiam meam proponam. Qua in quaestione a codice f proficisci necesse est. Cuius vetusta pars p. 587, 18 πρὸς — 589, 4 ἡ μάθησις in fonte suo, qui omnium Sexti codicum est archetypus, non invenit proptereaue unam paginam

1) In Musei Rhenani n. s. (a. 1851) v. VII, p. 161—190.

2) Crousaz, *l'examen du Pyrrhonisme* p. 178^a.

vacuam reliquit, quam s. XVI altera manus ex alio codice supplevit. Verba, quae in f olim deerant, in archetypo unius sive paginae sive folii spatium obtinuisse verisimillimum est. Desunt autem 876 syllabae, quae vix in una pagina, sed potius in uno folio exstiterunt. Quo concesso in singulis paginis c. 440 syllabas scriptas fuisse sumendum est, id quod egregie confirmatur eis, quae infra de pagina 386, 21 exponemus.

Haec de antiquissimis quos investigare possumus codicibus. Restat, ut eos locos afferam quibus f, quod valde mirum est, cum codicibus sive eius classis, quae codices R(K)FVeC continet, sive eius, quae codices ΓV complectitur, se congregat. Et congruit quidem f cum codicibus R(K)FVeC sive omnibus sive singulis locis his:

1. cum R(K)FVeC:

p. 209, 25 ἀενάου 214, 15 ἀκοήν (etiam in G).

2. cum R(K)VeC:

p. 216, 14 χυλοειδεῖς et 297, 12—13, ubi καὶ τὰ — αἰσθητοῖς desunt.

3. cum R(K)FC:

p. 354, 32 τὸ.

4. cum VeC:

p. 201, 26 ταύτης 216, 1 κυματαγωγαῖς, ubi R(K) κυματωγαῖς 216, 6 συναγαγόν 217, 5 ἀθροίσαντος, ubi R ἀθροισαντος 227, 23 et 26 τὸ.

5. cum R(K)C:

p. 202, 7 ὁ omis. 210, 1 ἀενάου 221, 3 δὴ omis. 229, 16 φαίνονται 239, 7 πάθους (quod et X) 239, 28 ἐνάργειαν (idem G) 254, 3 ὁρᾷ τὸ (etiam in G) 316, 4 τὴν omis. 319, 32 σημείω τῷ (etiam in G) 344, 22 μόνον ἀλλὰ 361, 12 αὐτῶν 365, 6 αὐτοῖς 366, 9 εἰ (etiam in G).

6. cum R(K):

p. 198, 31 ἀλλὰ 204, 32 οὐδ' 240, 25 δὲ 258, 27 αὐτὸν 271, 7 κατὰ 280, 21 αὐτῇ 281, 1 οὐδὲ 333, 30 γε omis. 367, 23 αὐτοῖς 368, 9 γὰρ ante τοῦ pos. 369, 2 τι (etiam in G) 370, 13 αὐτοῦ 370, 29 δέ.

7. cum C:

p. 199, 15 προσφορᾶς 245, 16 οὐκ 246, 28 τριῶν 248, 26 ἴσμεν 288, 7 εἰς omis. 296, 1 τὸ ἀληθές 308, 26 εὐρίσκεται 336, 13 εἰ omis. 336, 23 ἀποφαντικόν (idem X) 349, 6 ἀντιθεμένην 371, 11 πρὸς.

Cum codicibus ΓV f consentit his locis:

1. cum ΓV:

p. 201, 17. 18 ubi οὐδὲ — κριτήριον desunt 211, 23 πρότερον (etiam X)
 212, 31 τε omis. 214, 3 καταμαζιτὸν 214, 17 δὲ τι 216, 23 δῖαν
 216, 31 τὸ μὲν 217, 11 εἶναι ante τὴν posuit 244, 17 ἦσαν 289, 2 ἀπο-
 ρηματικῶς (idem G) 289, 14 τοῦ ἀληθοῦς (item in G) 291, 25 δὲ 302, 22
 post εὐχόμεθα add. ὁποῖόν ἐστιν (etiam in G) 310, 9 σιληνῶ 312, 3 τοι-
 οῦτο 319, 5 ἐστὶ (vel ἐστίν) ἐναργής 320, 26 μελήσομεν 350, 28 οὕτω
 293, 18 μὴ.

2. cum V:

p. 201, 3 τύχοι 208, 2 δηλοῖ, ubi Γ διαλοῖ 215, 2 κρίνε 220, 7
 δ' ἐόντος 220, 28/29 τίμην (quod etiam margo X) 220, 29 νῦν (quod
 et G) 221, 7 καὶ μόνον (idem G) 222, 4 ἀπτόμεθα 237, 21 ἐνεργείας
 238, 2 εἶναι πλήρη 238, 13 προιόντος (quod et G) 240, 29 τε omis.
 241, 31 οἱ omis. 245, 25 αὐτῶν ante τοῖς ιδιώμασιν (24) pos. 247, 32
 ἀπέλειπον 250, 29 ὅλον 254, 2 ἐστὶν post σχῆμα, non post χρώμα pos.
 255, 15 εἰ μὴδ' 255, 25/26 αὐτὴν ὄρασιν 258, 4 αὐτὸν 265, 24 διονου-
 σία (quod et X) 268, 3 τὰ διαφέροντα ταῦτα 286, 5 δὲ 292, 15 γίνεται
 298, 12 ἐστὶ 322, 1 ἐφεκτὸν (quod etiam X) 326, 3 ἀνεπίκριτος σχεδὸν
 (idem in G) 326, 18 ἀμφισβητήσιμων 331, 6 θάλασσαν (idem G) 331, 13
 μόνον 333, 3 τοῦ omis. 337, 25 διαλεκτὸν 342, 14 τοι omis. 344, 3
 βασιλίδην (idem X) 352, 29 περιτρέπεται (etiam in G) 357, 12 τῷ γένει
 λεγόμενα (idem G).

Cum G et X praeter iam allatas f has etiam lectiones habet
 communes:

1. cum G:

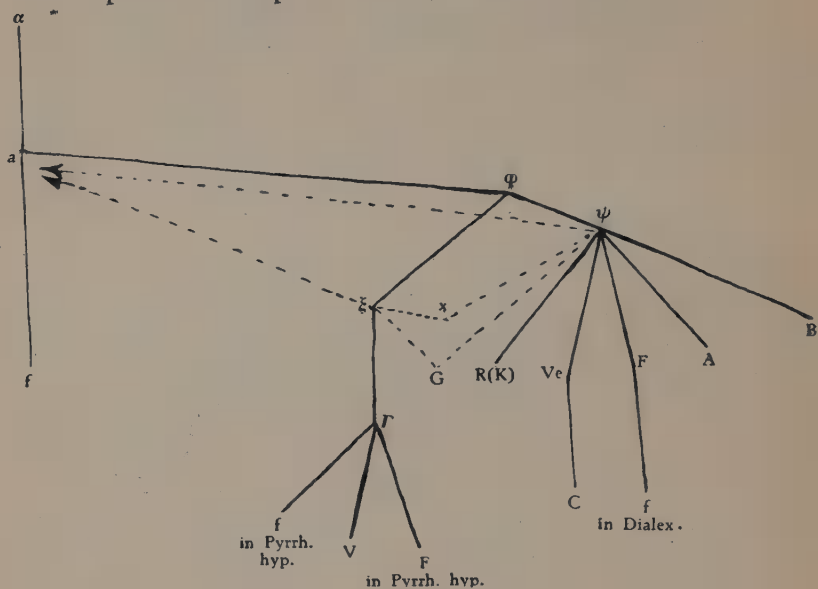
p. 207, 13 δὲ 213, 25 ταῖς 326, 25 ἐκατέρων.

2. cum X:

p. 306, 14 γνώρισμα.

Videmus satis multa menda codici f cum ceteris codicibus
 ex parte multo recentioribus esse communia. Quorum maior
 pars sua sponte et in f et in codicibus recentioribus potest orta
 esse. At restant, quae hoc modo non intellegantur. Itaque
 aliunde originem ducunt. Neque fieri potest ut in f demum,
 cuius librarius uno tenore continenterque textum suum scribit,
 sint illata. Quae cum ita sint, ponere cogimur iam codicis f
 exemplar a variis lectionibus, emendationibus,
 supplementis ex ceteris codicum classibus petitis
 instructum fuisse. Totam igitur codicum rationem qualem

fere esse iam putemus, omisso codice E, cuius lectiones admodum paucae mihi praesto sunt, sic liceat adumbrare:

Codicum cognatione demonstrata iam ad illas lectiones, quas solus f nobis servasse videtur, illustrandas transeo. Quae lectiones, cum satis multae sint et non modo Sexti textum, sed saepius etiam priscorum philosophorum fragmenta valde depravata quae in Sexto afferuntur emendent, peculiari capite tractabuntur.

II.

De novis lectionibus, quae debentur codici f.

1. In libro priore adversus logicos.

§§ 43—45 Sextus, ut ostendat, non idem esse mendacium dicere quod mentiri tria affert exempla: medicum, qui propter salutem aegroti, cuius curam gerit, se ei aliquid daturum esse pollicetur, quod tamen non dat, grammaticum, qui discipulos docendi causa exemplum soloecismi profert, sed tamen non *σολοικίζει*, ducem, qui ut militum animos confirmat, litteras sociorum fingit. Hoc quod tertio loco attuli exemplum apud Sextum alterum est. Sed cum primum et tertium medicum et grammaticum in universum memorent proptereaue numerum singularem usurpent, alterum numero plurali utitur hoc modo (p. 199, 4—7): καὶ ὡς οἱ ἄριστοι τῶν στρατηγῶν πρὸς εὐθυμίαν τῶν ὑποτακτομένων αὐτοῖς στρατιωτῶν πολλάκις ἐπιστολὰς ἀπὸ συμμαχίδων πόλεων παρασκευασάμενοι (ita F et B) ψεῦδος μὲν τι λέγουσιν, οὐ ψεύδονται δὲ ... Quod mirum est; potuit enim Sextus non minus bene dicere καὶ ὡς ὁ στρατηγὸς ... αὐτῶ ... παρασκευασάμενος ... ψεῦδος ... λέγει, οὐ ψεύδεται δὲ ..., quod si fecisset oratio concinnior facta esset. Sed cum dicere vellet, optimum quemque ducem hoc facere, οἱ ἄριστοι addidit ceteraque numero plurali protulit. Nihilominus huius loci traditio non est constans. f enim mira constantia ab omnibus ceteris codicibus discrepans ubique numerum singularem praebet: ὁ ἄριστος τῶν στρατηγῶν ... αὐτῶ ... πλασάμενος ... λέγει ... ψεύδεται. Attamen haec lectio non erit recipienda; neque enim

intellegitur quid significet ὁ ἄριστος τῶν στρατηγῶν. Itaque numerum pluralem retinebimus; non autem retinebimus παρασκευασάμενοι, quod F et B nescio quibus codicibus nisi exaraverunt. Multo melius enim quadrat πλασάμενοι, quod praeter V et X f quoque exhibet, sed numero singulari. Agitur enim hic de epistolis fictis, cf. Polyæn. Strategem. IV c. 2 § 8: Φίλιππος ἐπὶ τὴν Ἀργυρασσέων ἐστράτευεν. Ἀθηναῖοι καὶ Θηβαῖοι τὰ σιενὰ προκατελάβορτο καὶ ἦν ἡ δίοδος ἀμήχανος. Ἐξαπατή τοὺς πολέμιους Φίλιππος ἐπιστολὴν πεπλασμένην πέμψας ἐς Μακεδόντας et Cassium Dionem l. LXVII, 7, § 3 καὶ ἐκ τὴν Ῥώμην ὡς νενικηκώς ἐπέστειλε (sc. ὁ Ἰουλιανός) ἵά τε ἄλλα καὶ πρῆσβεις παρὰ τοῦ τεκεβάλλον, ἐπιστολὴν τε, ὥς γε ἔφασκον, ἦν ἐλέγειο πεπλασμένοι. Manifestum igitur est legendum esse πλασάμενοι.

p. 199, 30 iam Bekkerus et Kayserus l. l. in lectione κατὰ τὸν τρόπον, quam adhuc omnes codices exhibuerunt, offende-
bant. Uterque κατὰ τὸν τρόπον legendum esse coniecit, id quod prae-
bet f. Quae lectio κατὰ τὸν τρόπον significat 'in hoc dis-
putationis loco', cf. p. 549, 31 et 372, 20 21: δύο γενήσονται ἐπι-
φοραὶ κατὰ τὸν τρόπον. v. 29/30 Kayserus traditum διατρέχεις
mutare voluit in ἀτρέχεις, vereor ne non recte.

p. 201, 23 f post ἄρα addit καὶ, quod recipiendum erit
coll. l. 20 ἐξ ἀνάγκης καὶ πάντα ἐστὶ ψευδῆ.

p. 204, 9 in Gorgiae fragmento *u* rectum esse non posse
persuasum habeo. Huius enim enuntiati subiectum non *u* esse,
sed τὸ μὴ ὄν ex insequentibus verbis patet. Neque magis prae-
dicatum est; quod si esset, etiam exstaret post ἔσται (v. 11).
Aliter res se habet v. 11, ubi *u* rectum est neque mutari debet;
sed est hic illud *u* subiectum accusativi cum infinitivo. Itaque
u v. 9 retineri non potest neque dubium est, quin hoc loco
cum f legendum sit ἔσται τε ἅμα καὶ οὐκ ἔσται. Pro ἧ δὲ
ἔστι μὴ ὄν (v. 10 11) malim ἧ δὲ ἔστι (τὸ) μὴ ὄν, secundum
sumptionem v. 9 εἰ γὰρ τὸ μὴ ὄν ἔστιν. Et hoc, quod primo
coniecavi, f confirmat; tradit enim verissime ἧ δὲ ἔστι τὸ
μὴ ὄν.

p. 204, 25 ὅν a Bekkero primo recte uncis seclusum in f plane deest neque iam illud exaravit Dielsius¹⁾, quocum communicavi, quae ad Praesocraticorum fragmenta corrigenda f conferret. Videtur ὅν in ceteris codicibus tamquam dittographia ante ἐν ortum esse (cf. p. 384, 12, ubi invicem ἐν post -τον intercudit).

p. 206, 11 f optime συμβέβηκε²⁾ pro συμβεβήκει ceterorum codicum et editionum exhibens Kayseri coniecturam confirmat. συμβέβηκε ut legatur non modo res grammatica postulat, sed etiam loci simillimi v. 9/10: εἰ τοῖς φρονουμένοις συμβέβηκεν et v. 26 εἰ τοῖ ὄντι συμβέβηκε τὸ φρονεῖσθαι commendant.

p. 209, 25 f in altero iurisiurandi Pythagoreorum a Sexto allati versu rectissime formam Doricam παγὰν pro πηγὴν ceterorum codicum tradit. Itaque non modo hic, sed etiam in l. adv. geometras et arithmeticos § 112 (p. 722, 5) παγὰν erit legendum³⁾.

1) H. Diels, *Die Fragmente der Vorsokratiker*², alterius voluminis part. prioris p. 553, 1 (Nr. 76 B 3).

2) cf. Diels p. 554, 8.

3) Ceterum huius iurisiurandi testis antiquissimus Sextus videtur esse, quamquam Zellerus I^o p. 398 et IIa⁴ 1015 Xenocratem illud iam cognovisse credit. Versus quis composuerit, nescimus. Circumferebantur multiplices formae; permultae enim eorum lectiones variantes sunt: in primo versu ναὶ pro οὐ (codd. Sexti fFVeΓ p. 209, 24 οὐ) traditum est apud Jamblichum, De Pyth. vit. § 150 fin., ubi tamen codd. Cizensis et Parisinus οὐ exhibent, et in Hieroclis commentario in Aureum Carmen ed. Mullach in fragmentis philosophorum Graecorum p. 412 poesis philosophicae, ἀμετέρα ψυχῇ pro ἀμετέρα κεφαλῇ apud Porphyrium, de vita Pythagorae § 20 ed. Kiessling, Theonem Smyrnaeum p. 94 ed. Hiller, in Carmine Aureo, in commentario Hieroclis in Carmen Aureum, apud Ps.-Plutarchum de placit. philos. I 38 (p. 282 Diels), apud Macrobius in commentario ad somnium Scipionis I, 6, 41, apud Sextum Empiricum p. 722, 4, cum ἀμετέρα κεφαλῇ Sexti priore loco excepto exstet apud Stobaeum eclog. I, 10, 12 et fortasse supra ψυχῇ scriptum fuerit in fonte codicis Marciani 307 (A) Theonis Smyrnaei qui post ψυχῇ delet κεφαλῇ. Neque ἀμετέρα ψυχῇ neque ἀμετέρα κεφαλῇ, sed potius ἀμετέρα γενεῇ invenitur in codice Vaticano Porphyrii operis de vita Pythagorae § 20, apud Jamblichum de Pythagorica vita § 161 fin., in Theologumenis Arithmetici p. 18 ed. Ast, quae hos versus apud Empedoclem se invenisse contendunt. Denique Jamblichus § 150 fin. praebet ἀμετέρας σοφίας εἰρόντα,

p. 210, 6 f rectius quam omnes ceteri codd. et editiones exhibet *τέσσαρσιν*, non *τέτταρσιν*, quod exaravit Bekkerus. Cf. enim: v. 3/4 et 12 *τεσσάρων*, item 7/8; 10: *τέσσαρα*, item v. 14.

p. 211, 6 *ἔστιν*, quod omnes adhuc adhibiti codd. prae-buerunt, post *ἔάν τε* — *ἔάν τε* non potuit servari. Cui sub-stituit Bekkerus *ἦ*, quod ad rem grammaticam attinet, recte. Attamen Bekkerus erravit. Neque enim id respexit, in v. 12/13, ubi *ἔάν τε* ter positum est, a codicibus verbum *ἦ* plane omitti. Nunciam f etiam priore loco v. 6 neque *ἔστιν*, quod ceteri, neque *ἦ* habet. Quod non potest casui aut negligentiae librarii imputari. Itaque iam Sextus ut p. 608, 19, sic hic quoque post *ἔάν τε* — *ἔάν τε* nullum verbum posuerat, quippe quod ex sensu facile posset suppleri. Similiter Xenophon in Cyropaed. I, 1, 5¹). Quae cum ita sint, *ἦ* et v. 6 et v. 13 est exstinguendum.

p. 211, 23: fGVX pro *μικρῷ πρόσθεν* tradunt *μικρῷ πρότε-δον*. Sed hoc, quo hic opus est sensu, Sextus videtur magis

quae tamen lectio potius coniectura temerarii cuiusdam librarii videtur esse, et Iulian. Imper. Or. VI p. 254 ed. Hertlein *ἐν στέγονοισιν ἑμοῖς*, quae versus mutatio hand dubie Iuliano ipsi imputanda est, qui eum ad suum usum commutavit. Pro *παράδοντα »ἐπιθέντα* satis male tradunt codd. F(arnesinus III D 15) et P(arisinus 2129) Stobaei. In altero versu omnes paene habent *ἀενάον* pro *ἀενάον*, quod ut ponatur, metrum postulat. Praeterea traditio fluctuatur inter *φύσιος* et *φύσεως*. *φύσιος* exstat apud Ps.=Plutarch. de plac. philos. I, 3, 8 p. 282, 10 Diels in apographo codicis B, apud Porphyrium de v. Pythag. § 20, apud Stobaeum, ubi tamen F et P pessime *σοφίαν* tra-dunt, in Theologumenis arithmeticeis p. 18. *φύσεως* est apud Theonem Smyr-naeum p. 94 apud Hieroclem Jamblichum utroque loco, Sextum utroque loco, Proclum in Platonis Timaeum I, p. 17, 1 et II, p. 53, 6 ed. Diehl, in omnibus fere codicibus Ps.=Plutarchi de placit. philos. I. c. Denique quae-ritur, utrum legendum sit *ῥιζώμα τ'*, quod Plutarchi et Theonis Smyrnaei codd. videntur exhibere et Wachsmuth-Hense in Stobaei editione exarave-runt, an *ῥιζώματ'* = *ῥιζώματα*, quae lectio frequentior videtur occurrere. Sextus quidem haud dubie *ῥιζώματ'* scripsit et intellexit: quod clare ostendunt eius paraphrasis verba p. 210, 19/20; 722, 11; 723, 26. Eodem quo Sextus modo iuramentum Pythagoricum videntur interpretati esse Plotinus t. III p. 371 ed. Creuzer, Porphyrius, Theo Smyrnaeus, cuius tamen cod. A prae-bet: *ῥιζώμα τ'*. Tangit hoc Pythagoricorum iusiurandum etiam Lucianus »Pro lapsu in salutandō« c. 5 et Vitar. auct. c. 4.

1) cf. Kühner-Gerth, pars II^a, v. 2, p. 300, 2 d.

adamare μικρῷ πρόσθεν quod invenitur p. 354, 15; 323, 32; 257, 9; 536, 1. μικρῷ πρότερον uno tantum loco investigavi p. 245, 9, ubi item malim aut μικρῷ πρόσθεν aut μικρὸν πρότερον. Videtur enim Sextus ante πρότερον accusativum posuisse, e contra ablativum ante πρόσθεν. Invenimus μικρὸν ὕστερον p. 334, 9 πολὺν πρότερον »viel eher«, »zu vor« p. 248, 12; 255, 25; 256, 20; 286, 27; 332, 14. πολὺν πρότερον cum f etiam legam p. 265, 23, ubi non recte, ut opinor, ceteri omnes praebent πολλῷ πρότερον. Invicem πολλῷ πρόσθεν legendum puto p. 218, 20 pro lectione πολὺν πρόσθεν codicum¹⁾.

In Parmenidis carminis apud Sextum servati v. sexto (p. 213, 14) verbum finitum interciderat. Karsten optime supplevit <ἔει>, quae coniectura omnibus ut videtur viris doctis est comprobata. Probabilior etiam Karsteni emendatio fit codicis f lectione, quae si non totum verbum ἔει tamen primam litteram i praebet. Exstat enim in f χνοιησῖνι. Itaque lectio ἔει non iam est dubia. — In septimo Parmenidis fragmenti versu plurimi codices scriptum tenent αἰθρόμενος, de qua lectione cf. Dielsii Parm. p. 49. f hic ab omnibus ceteris codicibus discrepat. Neque enim exhibet αἰθρόμενος, sed αἰρόμενος²⁾, quod, quamquam dignum est quod commemoretur, tamen sensum aptum non praebet.

p. 214, 2 lectio non contracta ἀντέων³⁾ per synizesin legenda, quam habet f, alteri ἀντῶν ceterorum codicum est praeferenda; cf. p. 213, 25 πυλέων.

p. 215, 22 F et B errores codicum, quibus usi sunt, ita removebant, ut pro ταῦτα, quod omnes ut videtur codd. praebent, scriberent αὐτάς, pro πλάσας, quod exhibent RC(G), cum V exararent πάσας. Qua in re eos erravisse ipsos iam f ostendit. Tradit enim egregie hoc: πάντων ταῦτα, ubi ταῦτα attractione generis — sequitur κρητήρια — ortum esse patet. Sensus igitur

1) De usu temporali adverbii πρόσθεν cf. Schmid, *Atticismus* II, p. 206 et IV p. 672/73.

2) cf. Diels I. I. II, p. 672.

3) cf. Diels I² p. 115, 2 et II, p. 672.

hic est: statuit Empedocles sex principia, quae omnium rerum (πάντων) contendit criteria esse.

p. 215, 25/26 κεκομικέναι τὴν παραμυθίαν, quod exstat in f, mihi magis arridet quam quod ceteri codd. et editiones habent κεκομικέναι τὰς παραμυθίας. Nusquam enim alibi Sextus numerum pluralem huius verbi posuisse videtur (cf. indicem Bekkeri).

p. 219, 11 in voce ἐργηγορόσι statim cum textum perlegerem offendi, quae mihi non recte illi ὕπνοις (v. 6) opposita esse videretur. Rectam lectionem solus servavit f, qui praebet ἐργηγορόσει¹⁾, quam vocem eundem in modum somno (ὕπνω) oppositam invenimus apud Plutarchum *Περὶ παιδ. ἀγωγ.* p. 9 C καὶ διὰ τοῦτο οὐ μόνον ἐργήγοροσις, ἀλλὰ καὶ ὕπνος εὐρέθη. Apud Sextum vss. 5 et 6 κατὰ δὲ ἔγερσιν et ἐν μὲν ὕπνοις inter se sunt opposita.

p. 219, 26 cum optimis huius Heracliti fragmenti testibus, codice Parisino S. Hippolyti refutationum²⁾ et codice f Sexti Empirici, recte scribitur γίνονται, non γίνονται; cf. v. 28, ubi omnes qui hoc Heracliti operis *Περὶ φύσεως* fragmentum nobis servaverunt γινομένων exhibent (Hippolytus male γινόμενον).

p. 219, 28/29 in eodem Heracliti fragmento, a quo opus suum *Περὶ φύσεως* Heraclitum orsum esse testis est Aristoteles Rhetor. III, 5 (p. 1407 b, 14—18), pro ἄπειροι εἰκόασι, quod Sexti codd. adhuc omnes exhibebant, scribendum esse ἀπείροισιν εἰκόασι primus coniecit Chr. Wordsworth³⁾, qui tamen errore ad hanc coniecturam erat adductus. Probabat illam bonis rationibus Iac. Bernaysius⁴⁾ nisus praecipue in lectione quam hoc loco tenet codex Parisinus librorum posteriorum Hippolyti

1) cf. Diels I² p. 60, 15 et II, p. 661.

2) S. Hippolyti refutationes omnium gentium edd. Duncker et Schneidewin, Gottingiae 1859, I. IX, §. 9 p. 280, 67 sqq.

3) Chr. Wordsworth, *St. Hippolytus and the church of Rome in the earlier part of the third century*, London 1853.

4) In *Musei Rhenani* n. s. v. IX (a. 1854) p. 241—269 = *Gesammelte Abhandlungen von Jac. Bernays*, herausgegeben von H. Usener, p. 75.

refutationum ἄπειροι εἶσιν, in qua litteras *ει* quasi per dittographiam ortas esse fuit verisimillimum. Confirmatur iam Bernaysii emendatio codice f qui optime tradit hanc a Bernaysio coniectatam Ionicam dativi formam ἀπειροισι εὐλασι pro ἄπειροι εὐλασι, quae cum nominativo verbi εὐκέναι constructio dubitationi est obnoxia.

p. 221, 18 f nobis servavit solus modum coniunctivum δύνηται, qui ut ponatur flagitat coniunctio ὅταν. Ex coniectura iam antea δύνεται ceterorum codicum in δύνηται emendaverunt Mullachius¹⁾ et Dielsius²⁾ in prima Praesocraticorum editione.

p. 221, 23 f fidem suam excellentissime probat. Non modo enim hic Sexti textum in integrum statum restituit, sed insuper nos novo prisci philosophi fragmento donat. Mirum est, quod nemo vir doctus animadvertit, post φαινόμενα lacunam esse statuendam. Aperte enim Sexti verba ὡς φησὶν Ἀναξαγόρας ostendunt, dictum quoddam Anaxagorae antesse, ad quod referantur. Quod nisi ita fuisset, Sextus haud dubie scripsisset ὡς καὶ Ἀναξαγόρας φησί vel aliud aliquid simile. Accedit quod similiter vss. 25/26 locus Platonis (Phaedri p. 237 B. C) ad alterum secundum Diotimum Democriti criterium probandum laudatur. Neque veri dissimile est, quod ad tempus attinet, Democritum laudare potuisse Anaxagoram propter dictum aliud quod. Sed omnes ab editoribus adhuc adhibiti codices tacuerunt. Loquitur tandem optimus Sexti codex f, qui solus ad nostram aetatem perduxit, quod olim post φαινόμενα exstitit »ὄψις γὰρ τῶν ἀδῆλων τὰ φαινόμενα«. Habemus novum nusequam alibi traditum philosophi Clazomenii dictum, quod Sexto valde placuit. Saepius enim apud eum redit, e. g. p. 271, 21 ἄλλως τε (codd. omnes ἀλλ' ὥσπερ) εἰ (deest in f, in V exstat ἦ, quod recepit F; suspicor legendum esse non cum Bekkero ἄλλως τε, εἰ, sed potius ἄλλως (τε εἴ)περ vel ἀλλ' εἴπερ³⁾ cf. p. 701, 31) ὄψις ἐστὶ τῶν ἀδῆλων τὰ φαινόμενα,

1) cf. Mullach, fragm. philos. Gr. I, p. 357.

2) cf. Diels I² p. 389, 20 et II, p. 718.

3) cf. p. 270, 5, ubi recte lectionem ἀλλ' ὥσπερ codicum omnium Bekkerus correxit in ἀλλ' εἴπερ.

p. 701, 31 (advers. geometras et arithmetic. § 23): καὶ μὴν εἴπερ ὄψεις τῶν ἀδήλων ἐστὶ τὰ φαινόμενα, p. 708 v. 15 ἐπείπερ ὄψεις τῶν ἀδήλων ἐστὶ τὰ φαινόμενα. Praeterea huius dicti, quod dogmaticis probatum esse dicit Sextus Pyrrh. hyp. I, § 138 (p. 32, 23), sensus illustratur his locis apud Sextum et alios Graecorum scriptores obviis: Sext. Pyrrh. Hyp. I, § 138 (p. 32, 22): σημαινόμενα δὲ ὑπὸ τῶν φαινομένων τὰ ἄδηλα; Pyrrh. hypotyp. III, § 78 (p. 139, 16/17): εἰ γὰρ ἀπὸ τῶν φαινομένων, ὥς φασί, μαρτυρεῖσθαι τὰ ἄδηλα χρή. adv. logic. I, § 358 (p. 267, 30—32): μὴ γινώσκουσα δὲ τὰ φαινόμενα (sc. ἡ διάνοια) οὐδὲ τὰ κατὰ τὴν ἀπὸ τούτων μετάβασιν ἀξιούμενα γνωρίζεσθαι ἄδηλα συνήσει (f συνγνωρίσει i. e. γνωρίσει). p. 269, 20—22: δεῖ γὰρ εἰς τὴν τῶν ἀφανῶν γνῶσιν ἐναργές τι παρεῖναι καὶ τούτου μὴ παρόντος οἴχεται καὶ ἡ ἐκείνων κατάληψις. p. 300, 16/17: ἐκ φαινομένου γὰρ ὀφείλει προπεπιστῶσθαι (F et plurimi codd.: προπεπιστεῦσθαι, f: προπεπιστεῦθαι male) τὸ ἄδηλον. p. 301, 2/3: διὰ φαινομένου γὰρ ὀφείλει τὸ ἄδηλον ἀποδείκνυσθαι. p. 339, 31: καὶ τὰ φαινόμενα τῶν ἀδήλων ἐστὶ σημεία (cf. p. 340, 9/10), Philo Iud. de vita Mosis l. I, § 280 (vol. IV ed. Cohn): πίστις γάρ, ὥς ὁ παλαιὸς λόγος (1), τῶν ἀδήλων τὰ ἐμφανῆ¹). Verba »ὄψεις γὰρ τῶν ἀδήλων τὰ φαινόμενα« in ceterorum omnium Sexti codicum fonte ὁμοιοτελεύτων, quod dicitur, culpa excidisse patet.

p. 223, 1 f solus exhibet ὧδε μὲν καὶ ὁ Πλάτων. In ceteris codicibus articulus deest, sed desideratur horum locorum analogia: p. 220, 15 Τοιόσδε μὲν καὶ ὁ Ἡράκλειτος. p. 218, 8 Τοιαῦτα μὲν καὶ ὁ Ἐμπεδοκλῆς. p. 225, 25 Ταῦτα καὶ ὁ Ἀρκεσίλαος.

p. 223, 7 f ante ψάλτον, ut videtur recte, addit articulum τοῦ.

p. 223, 19 iam Bekkerus in apparatu ante πάντων »τὴν« addendum esse recte coniecit. Quod reperitur in f, sed ante ἐκτός, ubi sensu caret. Videtur in codicis f fonte fuisse νοητὴν δὲ πάντων τῶν, in margine τὴν. Erit igitur τὴν etiam ad-

1) cf. etiam, quos laudat Dielsius, quocum ἔρμαιον meum communicavi, I² p. 322 ubi post γὰρ addendum est τῶν et II, p. 707: Hippocratem de victu § 12 et [Isocr.] Dem. 34.

dendum in Xenocratis fragmentorum collectione, quam fecit R. Heinze.

p. 223, 23 forma temporis praeteriti ἀπεφαίνετο mihi suspiciosa est propter antecedentem formam praesentem φησίν (v. 16). Neque videtur olim in archetypo exstitisse. f certe ἀποφαί^{NT} hoc loco exhibet, id est ἀποφαίνεται, quod recipiendum esse censeo.

p. 224, 20 f pro depravato ἦν φασὶ κατάληψιν καὶ καταληπτικὴν φαντασίαν συγκατάθεσις ceterorum codicum tradit ἦν φασὶ κατάληψιν καὶ καταληπτικῆς φαντασίας συγκατάθεσιν (cf. v. 11 κατάληψιν δὲ . . . τὴν μετὰ τούτων, ἣτις ἐστὶ καταληπτικῆς φαντασίας συγκατάθεσις, v. 24 εἴπερ τε ἡ κατάληψις καταληπτικῆς φαντασίας συγκατάθεσις ἐστίν). Bekkerus καταληπτικῇ φαντασίᾳ συγκατάθεσιν emendaverat adductus v. 31 et paginae 225 v. 6; cf. etiam Pyrrh. hyp. III, § 241 (p. 177, 29) καταληπτικῇ φαντασίᾳ συγκατάθεσις; Pyrrh. hypotyp. I, § 197 (p. 44, 9) τουτέστιν ἀδήλω συγκατάθεσις et p. 225, 6 ἡ δὲ τῷ ἀκαταλήπτῳ συγκατάθεσις.

p. 227, 10 particula γὰρ a Bekkero recte uncis seclusa deest in f et V.

p. 231, 22 πρότερον offendit. Inutiliter enim eo iuxta πρὶν notio temporis bis exprimitur. Itaque multo praestat codicis f lectio, quae omisso εἰ habet πρότερον.

p. 232, 18 f egregie ἀφ' ἧσπερ (sc. τῆς Σωκράτους διατριβῆς) ἀνέσχε καὶ ἡ τῶν περὶ Πλάτωνα διαδοχή. Ceteri codd. τῶν omiserunt, addito τὸν ante Πλάτωνα, quod deest in f. τῶν omnimodo desideratur. Opponuntur enim τῶν ἀνδρῶν τούτων (f τούτων τῶν ἀνδρῶν) (sc. τῶν Κυρηναϊκῶν) ἡ αἵρεσις et ἡ τῶν περὶ Πλάτωνα διαδοχή. Articulus τὸν, quem ceteri codd. ante Πλάτωνα exhibent, utrum et ipse retinendus sit an ex τῶν falsum ad locum relato ortus, difficile est ad diiudicandum. p. 234, 28 sane in omnibus codicibus invenitur παρὰ τοὺς περὶ τὸν Πλάτωνα.

p. 233, 14 f pro ἐνθεν ceterorum praebet ὅθεν¹⁾. Utra lectio sit praeferenda nescio. Videtur Sextus ὅθεν et ἐνθεν sensu causali promiscue usurpasse, cf. ὅθεν καὶ p. 223, 30; 268, 9; 290, 14; 304, 8; 387, 26; 520, 20; 566, 10; 567, 7 al.; ἐνθεν καὶ p. 290, 17; 283, 26; 356, 27.

p. 236, 1 codicis f lectio λέγεται pro φαίνεται ceterorum, quod ex aberratione ad insequens φαντασία videtur ortum esse, sola recta est. Spectat enim ad Stoicorum doctrinam qui dicunt unamquamque phantasiam veram esse quae generatur ab re, quae existit et convenienter ipsi rei quae existit²⁾ (cf. § 248 huius libri).

p. 236, 25 solus f reliquias genuinae lectionis, quae olim hic exstabat, nobis servavit. Tradit enim a ceteris codicibus discrepans non ἀκούοντα, sed ἀκουόντων, servato tamen τὸν, quod quondam fuisse τῶν mihi persuasum est. Puto igitur legendum esse: καὶ ὡς οὐδεὶς φησι τῶν ἐξ ἀποστήματος ⟨μακροῦ⟩ μικρᾶς ἀκουόντων φωνῆς ψευδῶς ἀκούειν κ. τ. λ. Neque enim dubito, quin inter ἀποστήματος et μικρᾶς exciderit μακροῦ. Nam desideratur adiectivum aliquod ad magnitudinem intervalli determinandam, quod fuisse μακροῦ patet ex vss. 18/19 et 28. Potuit ante μικρᾶς μακροῦ facile praetermitti:

p. 237, 25 articulum ὁ ante Πλάτων a Bekkero additum rursus deleam. Deest enim in optimis codicibus f et R,³⁾ neque magis exstat v. 22 et 24 et p. 238, 14 et 16.

p. 240, 9 in codice f verba καὶ ἀδιάπτωτον desunt. Quod idpropter est memorabile, quia vox ἀδιάπτωτος ab Aristotele, qui saepius appellat accuratam scientiam (ἀκριβῆ ἐπιστήμην), est aliena. Docet autem hoc loco Sextus doctrinam Peripateticorum, praecipue Aristotelis.

1) De usu causali adverbii ὅθεν, qui est frequentissimus apud Philostratum iuniorem, cf. Schmid *Atticismus* I, p. 127 et 179/80, II, p. 132 (ad Aristidem rhetor.), III, p. 140 (ad Aelianum), IV, p. 203 (ad Philostratum) et Meisterhans *Grammatik der attischen Inschriften*² p. 211 Nr. 26 = CIA II, 1 Nr. 470, v. 42.

2) cf. Diog. Laërt. VII, § 46.

3) teste Struvio s. l.

p. 240, 21 f antecedens caput ita terminat: *Τοιοῦτοι μὲν οὖν ὥς κ. τ. λ.* Ceteri codd. *οὖν* omiserunt, sed cf. p. 222, 3 *ἣ μὲν οὖν*; p. 229, 5 *τὸ μὲν οὖν κ. τ. λ.* Erit ergo *οὖν* ex f recipiendum.

p. 244, 1 in f alterum *γινόμεναι* a Bekkero recte uncis seclusum deest.

p. 247, 22 iam Bekkerus recte vidit necesse esse illi antecedenti *ὁ ἀπολεῖπων ἀναιρῶν λέγων ἀξιῶν* in altero comparationis colo responderet *οὕτω* (f ut semper *οὕτως*) καὶ *ὁ ὁ ὁμολογῶν*. Quod ab omnibus ceteris codd. omissum in solo f exstat, ex quo in Sexti textum revocandum est.

p. 254, 7 *ὁ* ab omnibus ceteris codicibus haplographia omissum — sequitur *ὅγκος* —, a Bekkero autem recte additum exstat in f.

p. 254, 29 mihi *χρώματος*, quod est in f, magis placet quam numerus pluralis ceterorum *χρωμάτων* (C male *χωμάτων*, V *χρώματα*), cf. v. 1 *χρόας*, v. 6 *τὴν χράαν*.

p. 256, 7 f rectissime tradere *ὄγκου* ostendit v. 10 *ὥστε οὐ καταλήψεται τὸν ὄγκον ἢ διάνοια*. Necessario enim haec verba, cum exstent in conclusione, ad antecedens *ὅγκος* referuntur, quod ceteri codd. in *λόγου* depravaverant. Fabricius ex antecedentibus non male coniecit *ὄλον*, sed praestat lectio codicis f.

p. 258, 4 *ἐπέπερ*, quod omnes adhuc adhibiti codices scriptum tenent, iure Bekkero displicuit. Coniecit *ἐπειτα* legendum esse et hoc rectissime. Nam profecto hoc in f reperitur ita exaratum *ἐπει^{τα} περ*. Hoc tamen Bekkero concedere non possum *περ* esse extinguendum. Mea quidem sententia scribendum est *ἐπειτα εἴπερ*. Hervetus in codice suo fortasse invenit *ἐπειτα*, vertit enim »deinde«.

p. 260, 17 codd. omnes male tradebant *κρίνη*. Sensus poscit verbum *προκρίνειν*, quod restituit Bekkerus, qui simul rectam optativi aoristi formam *προκρίναι* exaravit. Praepositio *προ* ante *κριν*— iam exstat in f, sed non item illa tertiae personae numeri singularis optativi aoristi forma, quam fecit Bekkerus *προκρίναι*,

sed altera non minus usitata προκρίνειν (cf. p. 333, 6/7 ἀπελπίσειεν). Praeterea f pro ἄλλον ἄλλον praebet ἄλλον κάλλων, in quo fortasse latet ἄλλους ἄλλων, cui tamen obstat v. 29 τινὰ τινὸς προκρίνειν.

p. 265, 15 pro depravato ἐπίθωσιν codicum Bekkerus σύνθωσιν legendum esse suspicatus est, id quod probavit Kayserus l. l. Rectiorem autem lectionem f servavit, in quo est ἐπισύνθωσιν, optime. Sextum hanc vocem valde adamare docet Bekkeri index s. v. ἐπισύνθωσις. Huic loco simillimus est is qui exstat p. 603, 14: ἡ δὲ πλειόνων ἐπισύνθωσις, οὐχ ἀπλῆς τινος καὶ ἀλόγου αἰδήσεώς ἐστιν ἔργον ἀλλὰ λογικῆς διανοίας.

p. 266, 25 primus post ἀκουστοῦ lacunam statuit Fabricius, quam antecedentibus verbis convenienter ita complere studuit: ἀκουστοῦ (κεῖται ἡ ἀκοή, οὐκ ἐάσει τὴν διάνοιαν ἡ ἀκοή τοῦ ἐκτὸς ἀκουστοῦ) ἐπιγνώμονα γίνεσθαι, recte suspicatus verba quae inter ἀκουστοῦ et ἐπιγνώμονα olim exstarent, ὁμοιοτελεύτου culpa excidisse. Plane integrum reddit locum cod. f, qui solus textum continuum servavit talem: ἀκουστοῦ ἐστὶν ἡ ἀκοή οὐ συγχωρήσει τὴν διάνοιαν τοῦ ἀκουστοῦ ἐπιγνώμονα γίνεσθαι.

p. 268, 15 f particulam copulativam τε post δι' ὅλης, quam ante syllabam πε- insequentis verbi ceteri codd. omiserunt, solus servavit, qua inserta supervacaneum est καὶ, quod unde sumpserint editores ego quidem nescio.

Elegantissime locum mutilatum f restituit p. 271, 3, ubi pro αἴρονται ceterorum codicum scriptum tenet συναναίρουσιν sensu optimo. Similes sunt hi loci: p. 276, v. 25 sqq. ὡσαύτως δὲ μὴ ὄντος ἀτεχνούς¹⁾ συναναίρεται καὶ ὁ τεχνίτης καὶ μὴ ὑπάρχοντος φάβλου ὁ σοφός. p. 322, 29 sqq. ἐὰν γοῦν τὸ ἕτερον αὐτῶν καθ' ὑπόθεσιν ἀνέλωμεν, καὶ τὸ λειπόμενον συναναίρεθ' ἴσεται. p. 496, 21 sqq. ἀλλ' ἀνάγκη συναναίρεϊσθαι ἢ συννάρχειν τὰ ἕτερα τοῖς ἑτέροις. p. 717, 1 sqq.: οὕτω τῆς γενικῆς ἀναίρουμένης γραμμῆς συνανήρηται καὶ ἡ ἐπιπεδος εὐθεία γραμμή. (Cf. praeterea p. 362, 31; 363, 1/2; 289, 18; 300, 8/9; similiter positum est συμπεριγράφεται p. 323, 3.)

1) Nauck in Philologi v. IV, a. 1843 correxit ἀτέχνον.

Egregie f. p. 272, 19 exhibet εἰ δὲ ὡς ἀλλαγὴ τοῦ ὑποκει-
μενου. In ceteris codicibus ὡς deest, sed illud desiderari de-
monstrant v. 7/8 et 11/12.

p. 274, 15 in f ante ὁμοία (f ὁμοία) exstat αὐτῇ, quod mihi
valde placet. Neque enim διάνοια scire potest, eane, quae
cadant sub phantasiam, similia sint phantasiae, si ne phantasia
quidem scit, utrum ipsa similis sit eis quae cadunt sub phan-
tasiam necne. Itaque αὐτῇ ex f recipiendum esse censeo. -

§ 392 corruptam esse quod nemo adhuc vidit miror. Et
primum quidem non intellegitur quid sibi velint verba εἰ συν-
ακολουθεῖ τί (quod τί omiserunt V et teste Fabricio C) τινι καὶ
μάχεται πάντως ἕτερον ἑτέρῳ (p. 275, 27/28). Talia enim Bek-
keri codices tradunt. Aliter f. Qui codex optimus hoc loco
praebet καὶ εἰ μὴ συνακολουθεῖται (hoc quidem male pro τί) τινι
κ. τ. λ., quae lectio quamquam per se inanis est tamen ad ge-
nuinam viam monstrare videtur. Verisimillimum enim videtur
esse pro tradito μὴ codicis f legendum esse μὲν ut totum enun-
tium nunciam evadat hoc: καὶ ἡ τοῦ ἑτέρου θέσις ἄρσις ἦν
τοῦ λοιποῦ καὶ εἰ μὲν συνακολουθεῖ τί τινι, καὶ μάχεται πάντως
ἕτερον ἑτέρῳ. Adverbium πάντως frequens est in apodosi, cf.
p. 296, 24; 345, 22; 360, 30; 536, 5 et ita saepius. Deinde
iam in primo paragraphi enuntiato mendum latet. Verba enim
ἀληθὴς τε καὶ ψευδὴς ἐστὶ (v. 22. 23) absurdissima sunt et deleri
debent, ut remaneat καὶ ὁ αὐτὸς λόγος ἐπὶ τῆς ἐν τισὶ πράγμασιν
ἀκολουθείας τε καὶ μάχης, quocum conferas p. 72, 8. 9; 93, 33;
60, 6; 211, 19; 253, 19. 20; 280, 7.

p. 277, 25 lectio codicis V τῶν pro τὸν ab optimo codice f
confirmata non reicienda est, quod Fabricius et Bekkerus fecerunt,
sed recipienda. λέγοντα enim articulo τὸν non eget, egere autem
videtur genitivo τῶν illud ἐπὶ μέρους τι. Sed suspicor et τὸν
et τῶν retinendum esse, ut legatur τὸν τῶν ἐπὶ μέρους τι λέγον-
τα ψεῦδος κ. τ. ε.; cf. p. 309, 13 δεικνυμένου τινὸς τῶν ἐπὶ μέρους
ἀνθρώπων et saepius.

p. 278, 27 in f ἡ ante alterum πληκτικὰς, quod recte Hervetum
secutus delevit Bekkerus, deest. Pro τοῦ etiam f male tradit τὸ.

p. 280, 21 f ante ὄρασις articulum ἥ a ceteris codicibus omissum recte addit. Cf. v. 22/23 ἥ . . . ὄρασις, v. 26 ἥ ὄρασις, et sic saepissime.

p. 282, 16 post ὑποκειμένης <τῆς> addidit Bekkerus. Sed tamen res aliter se habere videtur. Cod. f enim v. 16 ut ceteri τῆς omittit, v. 15 autem non habet ἥ, sed potius τῆς. Itaque, si codex f sequendus est, ego quidem suspicor v. 16 non excidisse τῆς, sed potius ἥ neque v. 15 post τὰ πεντήκοντα esse addendum καὶ ἐν vel solum ἐν (hoc enim sufficit); quod in omnibus codicibus deest, sed potius post τὰ πεντήκοντα v. 17. Legam igitur totum enuntiatum ita: ἤν δέ γε τῆς »τὰ πεντήκοντα ὀλίγα ἐστὶ καταληπτικῆς ἐσχάτως ὑποκειμένης <ἥ> »τὰ πεντήκοντα <ἐν> ὀλίγα ἐστὶ πρώτη ἀκατάληπτος.

p. 282, 19 f in linea, l. 25 supra lineam sed ab eadem manu prima scriptum praebet ἐν, id quod sensus desiderat. Deest tamen particula καὶ, qua non opus est. Ceteris locis, ubi Fabricius adiunxit <καὶ ἐν>, illud ἐν etiam a codice f est omissum, scilicet vss. 13 et 16; hic quoque ἐν addere satis erit, quod ubi per $\bar{\alpha}$ scriptum erat, post πεντήκοντα facillime excidere poterat.

Ad p. 283, 27 adnotandum est, non modo cod. V post κοινῶς praebere εἶναι sed etiam optimum cod. f. Lectio non est deterior altera et mea quidem sententia pro bona codicis f indole digna, quae recipiatur.

p. 284, 1 multo magis ad sensum quadrat ὅτι, quod exstat in f, quam quod est in ceteris codicibus εἰ. Agitur enim hic de facto, quatenus nobis aliquid apparere dicere valemus, cum dubium sit num quod apparet etiam tale sit quale apparet. Itaque v. 3 εἰ recte se habet, v. 1 autem ὅτι praestat. Praeterea in illo enuntiato iam a coniunctione ὅτι ordiente subiectum, quod dicitur, desideratur, quod non τὰ πράγματα sed τὸ πρᾶγμα vel τι esse elucet ex verbis insequentibus τὸ δ' εἰ ταῖς ἀληθείαις τοιοῦτόν ἐστιν οἶον καὶ φαίνεται κ. τ. ε. Supplendum igitur erit in hunc fere modum: ὥστε ὅτι μὲν φαίνεται <τι> πρὸς τῇδε τῇ αἰσθήσει κ. τ. λ. In v. 1 etiam Hervetus in codice suo videtur invenisse ὅτι, vertit enim »quod«.

p. 284, 9 f pro κατ' αὐτὸ exhibet καὶ αὐτὸ. Neque καὶ αὐτὸ neque κατ' αὐτὸ rectum esse, sed potius καὶ κατ' αὐτὸ ostendunt hi loci similes, ubi phantasiae comprehendentis definitio reddit: p. 278, 19/20 ἡ ἀπὸ ὑπάρχοντος καὶ κατ' αὐτὸ τὸ ὑπάρχον κ. τ. λ.; p. 244, 28 sqq.: καταληπτικὴ δὲ ἐστὶν (sc. φαντασία) ἡ ἀπὸ ὑπάρχοντος καὶ κατ' αὐτὸ τὸ ὑπάρχον ἐναπομεμαγμένη καὶ ἐναπεσφραγισμένη; p. 581, 5: ἡ καταληπτικὴ φαντασία κρίνεται ὅτι καταληπτικὴ ἐστὶ τῇ ἀπὸ ὑπάρχοντος γενέσθαι καὶ κατ' αὐτὸ τὸ ὑπάρχον ἐναπομεμαγμένως καὶ ἐναπεσφραγισμένως, alii.

p. 284, 22 post ὑπάρχοντα aliquid excidisse nemo adhuc vidit. Atqui diligenter versus antecedentes reputanti post ὑπάρχοντα lacuna est statuenda. Discernuntur enim res in eas quae et apparent et sunt, et eas quae quidem apparent, non autem sunt. Ut cognoscamus, quae res priori quae alteri classi sint adnumerandae, criterio opus est. Itaque χρῆζομέν τινος κριτηρίου τοῦ παραστήσοντος τίνα ἐστὶ τὰ φαινόμενα ἅμα καὶ ὑπάρχοντα, καὶ τίνα τὰ φαινόμενα καὶ μὴ ὑπάρχοντα, ut egregie f post ὑπάρχοντα v. 22 pergit. Ceteri codd. haec verba, quibus infra v. 25 respondent haec: καὶ τίνες ἀκατάληπτοί τε καὶ ψευδεῖς, ὁμοιοτελεύτου quod dicitur culpa omiserunt.

p. 285, 8/9 cum f malim legere διενήνοχε quam cum ceteris codicibus διήνεγκε. Nam ut ex Bekkeri indice s. v. διαφέρειν elucet, Sextus eodem quo hic sensu multo saepius perfecto quam aoristo utitur.

p. 285, 12 ex f in textum recipiam καὶ post οὕτω (f οὕτως). Saepissime enim apud Sextum haec responsio ὥς γάρ — οὕτως καὶ invenitur.

Ut p. 199, 30 ita p. 286, 28/29 κατὰ τρόπον absurdum est. Reprobatur vel eo, quod v. 30 eodem intellectu positum est κατὰ τὸν τόπον et hoc rectissime. Sed insuper f etiam hic non aliter atque p. 199, 30 optime exhibet κατὰ τὸν τόπον. Pari modo vox τόπος sumpta est e. g. p. 291, 28 κατὰ τοῦτον τὸν τόπον, p. 296, 12/13 κατὰ τὸν τόπον et ita passim.

p. 287, 29 Bekkero iure displicuit codicum lectio τὸ γὰρ ^β ^α ~~εαντοῦ~~, quam correxit in καὶ γὰρ ~~εαντοῦ~~ τὸ. Attamen num haec Bekkeri emendatio recta sit mihi est dubium. f enim hoc loco tradit: τὸ γὰρ ^β ^α ~~εαντοῦ~~, ex qua lectione recte intellecta ceterorum codicum depravatio explicatur. Codicis f librarius id quod in exemplari suo invenit numeris etiam servatis sine mutatione exscripsit. Aliter fecit librarius eius codicis, qui omnium adhuc adhibitorum fons est. Hic enim litteras superscriptas, quae voces ut permutentur monent, omisit, verborum transpositionem ipse perfecit. Qua in re erravit: litteram enim α voci ~~εαντοῦ~~ litteram β voci ~~εαντοῦ~~ superscriptam esse ratus τὸ γὰρ ~~εαντοῦ~~ ~~εαντοῦ~~ exaravit perperam. Re vera littera α non est superposita voci ~~εαντοῦ~~, sed voci ~~εαντοῦ~~ neque littera β voci ~~εαντοῦ~~ sed particulae γὰρ, ut legendum sit τὸ ~~εαντοῦ~~ γὰρ ~~εαντοῦ~~, id quod bene servari potest si post ~~εαντοῦ~~ addimus <τε>.

p. 288, 26 f pro ἀλήθειαν tradit ἀληθότητα, quod idpropter praeferam, quia facilius librarius quidam vocem minus notam ἀληθότης potuit mutare in magis usitatam ἀλήθεια quam invicem ἀλήθεια in ἀληθότης. Legitur ἀληθότης apud Sextum etiam p. 389, 21.

2. In libro altero adversus logicos.

Locum mutilatum p. 289, 23 f bene reficit. Codices R(K)VeCF (et X) hic tradunt τῶν γὰρ σκεψαμένων ἀληθῶς male. Nam non agitur hoc loco de eis qui recte rationem faciunt, sed de eis qui recti verique rationem faciunt. Itaque ἀληθῶς sensu caret. Bekkerus in apparatu περὶ τᾶληθοῦς (cf. p. 301, 12/13) proposuit ex coniectura. f, qui solus praepositionem περὶ servavit, περὶ ἀληθοῦς scriptum tenet, sed praestat περὶ τᾶληθοῦς cl. v. 7; cf. etiam 291, 3, ubi Bekkerus pari modo περὶ ἀληθοῦς recte emendavit in περὶ τᾶληθοῦς.

p. 292, 12 ab omnibus f excepto codicibus exhibetur πῶς ὅτι καὶ τοῦτο ἀληθές ἐστι. Quod non potest sanum esse. Exspectamus enim potius, cum pronomen ad antecedentem vocem

ἀποδείξεως (v. 11) necessario referri debeat, πῶς ὅτι καὶ αὐτὴ ἀληθὴς ἐστὶ (sc. ἡ ἀπόδειξις). f omissio καὶ τοῦτο praebebat πῶς ὅτι ἀληθὴς ἐστὶ. Qua e lectione apparere videtur primo καὶ αὐτὴ excidisse, tum ex ἀληθὴς ἀληθὴς factum, denique in omnium praeter f codicum fonte καὶ τοῦτο perperam additum esse.

p. 296, 15/16 Bekkerus locum corruptum non correxit coniectura sua, immo magis corruptit. Duas lacunas statuens post νοητόν ἐστὶν v. 15 addendum¹ esse censuit (οὔτε δὲ αἰσθητόν ἐστὶν οὔτε νοητόν), post συναμφοτέρον (v. 16) (οὔτε αὐδέτερον). Qua in re valde erravit. Nam si quae usque ad § 48 sequuntur diligenter perpenderit, eum fugere non potuisset Aenesidemum sive Sextum non quattuor, sed potius tria, quod ad veri naturam attinet, distinguere, nempe verum aut esse sensibile¹) aut cadere sub intellegentiam²) aut et cadere sub intellegentiam et esse sensibile³). Quaeritur, quomodo locus p. 296, 15, qui Bekkerum ad coniecturam suam induxit, sit sanandus. Perperam enim hic omnes Bekkeri codd. perhibent εἰ γὰρ ἔστι τι ἀληθές, ἥτοι αἰσθητόν ἐστιν ἢ νοητόν ἐστιν ἢ καὶ νοητόν ἐστὶ καὶ αἰσθητόν ἐστιν ἢ οὔτε αἰσθητόν ἐστὶν οὔτε νοητόν ἐστὶν. Vestigium genuinae lectionis servavit codex f, qui cum reliquis codicibus in ceteris consentiens post primum οὔτε addit δὲ. Quae particula toti loco lumen affert. Iam enim apparet depravationem eo ortam esse, quod ex antecedentibus particula disiunctiva ἢ in v. 15 post primum ἐστὶν irrepsit. Qua particula ἢ deleta et post primum ἐστὶν (v. 15) puncto posito locus optime erit emendatus. Legendum igitur est in posterum: εἰ γὰρ ἔστι τι ἀληθές, ἥτοι αἰσθητόν ἐστὶν ἢ νοητόν ἐστὶν ἢ καὶ νοητόν ἐστὶ καὶ αἰσθητόν ἐστὶν. οὔτε δὲ αἰσθητόν ἐστὶν οὔτε νοητόν ἐστὶν οὔτε τὸ συναμφοτέρον κ. τ. ε.

p. 298, 30 f ante πληθός articulum τὸ recte addit; cf. v. 27 κατὰ τὸ πληθός.

1) § 42: εἴπερ οὖν αἰσθητόν ἐστὶ τὸ ἀληθές.

2) § 44: καὶ μὴν οὐδὲ νοητόν ἐστὶν (sc. τὸ ἀληθές).

3) § 45: ἀλλὰ μὴν οὐδὲ αἰσθητόν ἅμα καὶ νοητόν (sc. ἐστὶ τὸ ἀληθές).

Praeterea cf. p. 298, 5-7.

p. 299, 20 a Sexto versus Euripideus (Orest. v. 256) affertur, qui tamen aliter est traditus apud Euripidem ipsum atque apud Sextum. Euripidis enim huius fabulae codd. omnes ad unum¹⁾ hunc versum exhibent talem:

τὰς αἱματωποὺς καὶ δρακοντώδεις κόρας,

Sexti, quos adhibuit Bekkerus, codices omnes:

τὰς αἱματώδεις καὶ δρακοντώδεις κόρας.

f vero idem quod Euripidis codices tradit τὰς αἱματωποὺς καὶ δρακοντώδεις κόρας²⁾. Error igitur in illo demum codice Sexti Empirici est ortus ex quo omnes praeter f codices derivantur. Neque Weckleinio assentiri possum, qui pro αἱματωποὺς legendum proponit αἱματώπας delegans nos ad Euripid. Hercul. v. 933 δίζας τ' ἐν ὅσοις αἱματώπας ἐκβαλὼν, ubi αἱματώπας coniectura Porsonii est canonem suum defendentis, cum codd. L = Laurentianus 32, 2 et G = Laurentianus 172 etiam hic exhibeant αἱματωπούς.

p. 303, 9 alterum τῆς a Bekkero recte uncis seclusum — respugnat enim sensui loci — in f plane deest. Videtur ex antecedentibus, ubi bis τῆς exstat, invasisse.

p. 308, 8 Bekkeri loci emendatio non est recta. Codicum plurimorum (CFIV) lectio haec est: εἰ ἡμέρα ἔστιν εἰ ἡμέρα ἔστι φῶς ἔστιν. Idem etiam f praebere videtur. Bekkerus ratus alterum εἰ ἡμέρα ἔστι dittographia ortum esse haec verba delevit, pro φῶς exaravit ἡμέρα, ut exemplum pronuntiati bis sumpti, quo opus est, consequeretur. Sed nimis vehementer egit. Neque enim intellegitur, quomodo ex ἡμέρα factum sit φῶς. Mea sententia nihil bis scriptum est, immo aliquid haplographia intercidit, nempe ἡμέρα ἔστιν post primum ἡμέρα ἔστιν. Latent igitur in traditis verbis duo exempla, bis sumpti pro:

1) in codice A = Marciano 471 membranac. s. XII litterae -πους teste Weckleinio a manu prima ex aliis litteris sunt factae.

2) Idem invenitur apud Longinum Π. ὑψ. c. XV, § 2 et Eustathium ad Homeri Il. I v. 525, p. 770, 55 = 678, 26 οὗ ἔνεκα καὶ αἱματωποὺς καὶ δρακοντώδεις κόρας τὰς Ἑριννύας ἢ τραγῳδία φησὶν. Scholia ad hunc versum vocem αἱματωπὸς explicant ita: αἱματωποὺς τὰς Ἑριννύς λέγει ὡς τοὺς μαινομένους ὑφαιμον ποιούσας βλέπειν καὶ ταραχῶδες, num recte alia quaestio. Apud Hesychium s. v. αἱματωπούς idem est quod αἶμα βλεπούσας.

nuntiati εἰ ἡμέρα ἔστιν, <ἡμέρα ἔστιν> et pronuntiati ex diversis pronuntiatis compositi εἰ ἡμέρα ἔστι, φῶς ἔστιν, cui est simillimum id quod sequitur εἰ νὺξ ἔστι, σκότος ἔστιν.

p. 309, 16 f recte addit articulum τοῦ ante Σωκράτους. Cf. v. 15 et 30.

p. 312, 2 codd. f Γ V pro ὡς ἐν συντόμῳ εἰπεῖν exhibent ὡς ἐν συντόμοις εἰπεῖν, quod redit p. 523, 27. Praeferam hanc lectionem propter id ipsum, quia minus est usitata.

Paragraphi 115 finem neque Fabricius neque Bekkerus recte intellexit. Diodorus Cronus connexum rectum atque verum esse contendit, ὅπερ μήτε ἐνεδέχετο μήτε ἐνδέχεται ἀρχόμενον ἀπ' ἀληθοῦς λήγειν ἐπὶ ψεῦδος (p. 312, 29—31). Ad hanc veri connexi definitionem respicit quod exstat p. 313, 4 ἐνδέχεται γὰρ ἀπ' ἀληθοῦς ποτὲ ἀρξάμενον τοῦ »ἡμέρα ἔστιν« ἐπὶ ψεῦδος λήγειν τὸ »ἐγὼ διαλέγομαι« ἡσυχάσαντος ἐμοῦ καὶ ἐνεδέχετο ἀπ' ἀληθοῦς ἀρχόμενον ἐπὶ ψεῦδος λήγειν τὸ ἐγὼ διαλέγομαι κ. τ. ε. Ita enim legendum esse cum codd. f Γ V (X), non ἐνδέχεται (p. 313, 7) cum ceteris codicibus et editoribus manifestum est.

p. 315, 1 codicem f secutus pro ψεῦδος δὲ legam καὶ ψεῦδος.

p. 315, 15 f recte, ut videtur, omittit praepositionem ἐκ ante μέλανος.

p. 316, 6 bene f addit articulum τῇ ante φωνῇ, qui exstat etiam §§ 11 et 13 περὶ τῇ φωνῇ (cf. etiam p. 317, 9 ἐν τῷ κινήματι τῆς διανοίας).

Recte etiam f p. 319, 2 omittit particulam μὲν, quam iam uncis secluserat Bekkerus.

p. 319, 19 pro ἀλλὰ f καὶ praebet fortasse recte; cf. p. 322, 6; 325, 24; 363, 32.

Locum mutilatum p. 323, 6, quem Bekkerus ita sanare studuit, ut οὐδὲ in οὐτε mutato pergeret <μελάντερον μὴ συνυποπίπτοντος τοῦ οὐ> μελάντερόν ἔστιν, egregie corrigit f, in quo nondum excidit, quod ceteri codd. ὁμοιοτελεύτου culpa omiserunt.

Idem propemodum quod Bekkerus coniecit praebet: λευκότερόν ἐστιν, οὐτε μελάντερον μὴ συνεπινοούμενον τοῦ οὗ μελανότερόν (lege: μελάντερόν) ἐστιν. Quo addito locus est integer.

p. 323, 14 f recte tradit προσπίπτον (sic!), non προπίπτον quod ceteri.

p. 323, 15 Bekkeri codd. et ceteri praeter f omnes tradunt: συνθεῖη τις ἀνάπαλιν λόγον τοιοῦτον. Bekkerus iusto iure — cf. p. 329, 24 ἀξιώσειε δ' ἄν τις — desideravit δ' ἄν, quod bene inter συνθεῖη et τις inseruit. Attamen non omnia expedit. Neque enim fieri potest, ut hoc loco ἀνάπαλιν rectum sit, quod ubique apud Sextum — cf. p. 326, 8; 344, 15/16; 345, 32; 350, 1; 361, 19; 367, 2 — significat »contra« vel »e contrario«. Qui sensus hoc loco absurdus est, ubi eadem quae in antecedentibus sententia alia tantum ratione refutatur. Itaque mihi maxime placet, quod f hoc loco praebet, συνθεῖη τις ἄν πάλιν. Sed ne hoc quidem modo locus plane est emendatus. Nam, ut iam supra dixi et Bekkerus recte correxit, ἄν inter δὲ et τις solet collocari, cf. p. 329, 24. Itaque non συνθεῖη τις ἄν πάλιν legendum erit, sed συνθεῖη ἄν τις πάλιν. Quod etiam in vetustissimo codice exstitisse videtur. Qui illum exscripsit, parum diligenter priore loco τις altero ἄν posuit. Tum cum errorem animadvertisset, verba transponenda esse litteris α et β indicavit ita: συνθεῖη τις^β ἄν^α πάλιν. Quomodo in omnibus f excepto codicibus ortum est συνθεῖη τις ἀνάπαλιν. Librarius codicis f litteras β et α plane omisit neque verba ut debuit transposuit. Sed nihil iam impedit, quominus pro certo habeamus in archetypo fuisse συνθεῖη ἄν τις πάλιν, cui ut integrum sit δ' ante ἄν addemus.

p. 330, 20/21 codices a Bekkero adhibiti partim λαβόμενον partim λαμβανόμενον exhibent. Sed neque λαμβανόμενον neque λαβόμενον rectum esse potest, immo desideratur nominativus participii aoristi masculini generis, qui ad ὁ κηρὸς referatur. Itaque Bekkerus egregie λαβόμενος legendum esse coniecit, quae emendatio iam confirmatur lectione codicis f, quae est λαβόμενος.

p. 331, 26 ἡ κυρότης τῶν αὐτίων omni sensu caret. Prae-eunt et sequuntur exempla morborum signorum, rubor, sitis. Verisimillimum est, alterum etiam membrum, quod inter ruborem et sitim sit positum, symptoma morbi significare. Quomodo autem »causarum tumor« symptoma morbi sit, ego quidem non intellego, quamquam Fabricius, ut codicum lectionem defendat, in nota ad hunc locum multa garrit. Sed ne omnes quidem absurdam hanc lectionem praebent. f excellentissime tradit ἡ κυρότης τῶν ὠτίων, quod profecto est morbi signum notissimum ex facie illa Hippocratica quam medici vocant, cf. Hippocr. Prognost. c. 2 (I p. 79 Kuehlewein): ὅς ὁξεία, ὀφθαλμοὶ κοῖλοι, κρόταφοι συμπεπτωκότες, ὥτα ψυχρὰ καὶ συνεσταλμένα καὶ οἱ λοβοὶ τῶν ὠτῶν ἀπεστραμμένοι et Galeni explicatio XVIII B 29 K.: οἱ λοβοὶ λεπτύνονται καὶ συστρέφονται καὶ ξηραίνονται καὶ πηγνύνται. Auriculae in hunc modum contractae atque inversae plus quam integrae et sanae prominent, unde id quoque intellegitur quod Sextus in loco simillimo p. 334, 26 eadem de re dicit ἡ τῶν ὠτίων προπάλεια; nam hic quoque, quamvis de f nihil enotatum sit, αὐτίων in ὠτίων emendandum esse iam apparet; cf. Pollux IV 137 τὸ γένειον προπαλέστερος et VI 120 προπαλῆς γλῶσσα. Adamant. Physiogn. II 2 p. 350, 6 Förster εἰ προπαλεῖς εἶεν ὀφθαλμοί, quibus locis prorsus nihil mutandum esse vel eo confirmatur quod in papyro medica quam Kalbfleisch edidit similiter ἐκπάλεια dicitur, cf. Papyri Graecae musei Britannici et musei Berolinensis (Rostochii 1902) p. 6 sq. col. III 10 ἐπὶ τῆς καὶ ἐν μέρος ἐκπαλείας. 32. 35. VI 19. 26 (agitur de maxillae luxatione).

p. 338, 10 cod. f solus exhibet ἓνα μὲν τὸν τοιοῦτον, recte, ut videtur; cf. v. 11 ἕτερον δὲ τὸν τοιοῦτον, p. 339, 9/10 ἕτερον δὲ . . . τὸν οὕτως ἔχοντα; at cf. etiam p. 339, 7 et 19.

p. 339, 2/3 Fabricius et Bekkerus non recte fecerunt, quod malum codicem C secuti exaraverunt ἐπεὶ ἔχομεν τὰ συνεκτικὰ αὐτοῦ (sc. τοῦ λόγου) λήμματα. Conclusionis enim quae colligunt propositiones non sunt Graece τὰ συνεκτικὰ λήμματα, immo τὰ συνακτικὰ λήμματα, et ita recte tradunt codd. f V(X). cf. p. 337, 26/27 ὅταν τὰ τινος συμπεράσματος συνακτικὰ λήμματα

ἔχωμεν; p. 356, 9; 354, 12, 25/26, 26/27; 376, 31; Hyp. II, § 137 etc.

p. 344, 19/20 in f recte exstat coniunctivus προυφαστήκη, quem cum poscat coniunctio ἵνα iam Bekkerus restituit pro optativo προυφαστήκοι ceterorum codicum.

p. 344, 31 τι rectum esse non posse et Bekkerus et Kayserus l. l. intellexerunt. Obiectum enim, quod dicitur, verbi ἐνδείξεται iam continetur pronomine relativo οὗ = τοῦτο οὗ (v. 30). Bekkerus pro τι proposuit ἔτι, Kayserus ratus τι ex enuntiato, quod sequitur, τὸ γὰρ ἐνδείκνυσθαι τι κ. τ. λ. huc perperam invasisse τι plane delendum esse coniecit. Omnibus coniecturis melior est lectio codicis f μηδὲν δὲ ποιῶντα οὐδὲ οὗ ἐστὶ σημεῖα ἐνδείξεται τ.ε καὶ δηλώσει.

p. 345, 7 Bekkerus ἄλλων lectionem codicum Herveti interpretationem Latinam »non autem« secutus mutavit in ἀλλὰ μὴ, in quo erravisse videtur. Probaturus enim est Sextus, signum non esse posse pronuntiatum. Pronuntiatum Stoicorum sententia est λεκτόν; λεκτόν autem non significat, sed significatur. Alia igitur sunt, quae significant, scilicet voces, alia, quae significantur, scilicet λεκτὰ et haec omnia. Quae cum ita sint, signum, quod significat, non potest esse λεκτόν, quod significatur. Hoc argumentum est enuntiatī πάντων δὲ τῶν ἀξιωμαίων σημαίνοντων, ἄλλων (sc. τῶν φωνῶν, cf. v. 5) δὲ (ita recte f, cum δὲ in ceteris codicibus desit) σημαίνοντων οὐκ ἂν εἴη τὸ σημεῖον ἀξίωμα.

p. 345, 28 f pro ceterorum codd. lectione λήγει δὲ ἡ ἄγνωστον rectissime ut videtur tradit λήγει δὲ εἰς ἄγνωστον, sc. εἴτε ἀληθές ἐστιν εἴτε ψευδές (cf. v. 23); nam illud quidem Sextus dicere poterat ἡ δὲ λήγει ἄγνωστον vel εἰς τι δὲ λήγει ἄγνωστον, sed nullo modo λήγει δὲ ἡ ἄγνωστον.

p. 346, 6 Fabricius, quem sequitur Bekkerus, mihi videtur non recte fecisse, quod articulum τὴν ante ἀρχὴν ab omnibus codicibus traditum delevit (δὲ μὴ τὴν pro μηδὲ τὴν f quoque). Solet enim Sextus scribere τὴν ἀρχὴν etiam tunc cum antecedit negatio μηδὲ vel οὐδὲ: cf. p. 79, 16/17 (Pyrrh. hyp. II, § 99)

ἄτε δὴ μὴ δὲ τὴν ἀρχὴν καταλαμβάνομενα; p. 114, 29 (Pyrrh. hyp. II, § 242): ἐν ᾧ μὴ δὲ τὴν ἀρχὴν ἔστιν; p. 205, 3 οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ὄν ἔστιν. Itaque articulus τὴν ante ἀρχὴν et hic servandus est et fortasse p. 361, 11, ubi in omnibus codicibus deest, addendus.

p. 346, 10 codicem f secutus τὰ ante κατὰ θάλασσαν omittam, coll. l. 12 οἱ δὲ κατὰ γεωργίαν.

p. 352, 27 f pro χρήσεται (C et V: χρήσεται) tradit χρήσητο. Persuasam habeo, χρήσητο olim fuisse χρήσαιτο, quod hoc loco legendum esse iam recte suspicatus est Kayserus l. l.

p. 353, 5 Bekkerus in loco depravato emendando mihi videtur peccavisse. Bekkeri codd. hic praebent: τὸ ὑποτάξαι τῷ ἔστι τι σημεῖον ἀόριστόν τι. τοῦτο, cod. f: τὸ ὑποτάξαι τῷ ἔστι τι σημεῖον ἀόριστόν τι τὸ τόδ'; Bekkerus typis impressit τὸ ὑποτάξαι τῷ »ἔστι τι σημεῖον ἀόριστῳ τὸ τοῦτο κ. τ. ε. Con- firmat hanc Bekkeri emendationem f quatenus τὸ servavit. ἀόριστόν τι et ipse tradit, quod non in ἀόριστῳ cum Bekkero mutandum esse sed potius in ἀόριστ(ῳ) ὄντι mihi persuasum est. Legam igitur totum locum vel ita τὸ ὑποτάξαι τῷ »ἔστι τι σημεῖον ἀόριστ(ῳ) ὄντι τὸ τόδ' ἔστι σημεῖον κ. τ. ε. cum f vel τῷ »ἔστι τι σημεῖον ἀόριστ(ῳ) ὄντι τὸ τοῦτο δ' (cf. v. 12) κ. τ. ε.

p. 359, 32 negatio μὴ tolerari illa quidem potest, cf. p. 333, 6/7 ὅτε καὶ τὸ τοῦτον ἔγγιον ἀπελπίσειεν ἂν τις νοῦν ἔχων, φημὶ δὲ τὸ μὴ δὲ ἑαυτοῦ δύνασθαι ἐνδεικτικὸν εἶναι τὸ αἰσθητόν. Neque vero in archetypo exstitisse videtur. f certe μὴ non habet, cum pro τῷ male praebeat τῶν non secus ac v. 31 τούτων pro τούτῳ (cum V), p. 360, 20 τῶν ἀποδεικνυμένων pro τῷ ἀποδεικνυμένῳ cum omnibus ceteris codd. Itaque negationem μὴ exstinguam.

p. 361, 26 vitio ut videtur typographi in Bekkeri editione inter πολυτρόπους et μαχομένας intercudit καὶ, quod certe exstat in codicibus f et R(K) et exaratum est apud Fabricium.

p. 364, 9 Bekkerus respiciens ad Pyrrh. hyp. II § 172 (p. 96, 27) post ἀπόδειξις lacunam maioris ambitus statuit, quam

ita explendam esse coniecit: <ἢ οὐκ ἔχει. ἀλλ' εἰ μὲν ἔχει, εἰδικῇ ἔσται ἀπόδειξις>. Sed praestat fortasse cum codice f v. 10 pro γὰρ legere δέ, ut verba τάδε δέ τινα (v. 10) usque ad ἐπ' εἶδους in interclusionione sint posita, ante εἰ δ' οὐκ ἔχει autem lacunam parvam statuere, quam olim obtinuerint verba <ἢ οὐκ ἔχει>. Haec verba ante εἰ δ' οὐκ ἔχει facile potuerunt praetermitti. Itaque totus locus iam talis est: ἦτοι γὰρ τάδε τινα ἔχει λήμματα καὶ τήνδε τινα ἐπιφορὰν ἢ γενικῇ ἀπόδειξις — τάδε δέ τινα ἔχουσα λήμματα καὶ τήνδε τινα ἐπιφορὰν μίᾳ γέγονε τῶν ἐπ' εἶδους — <ἢ οὐκ ἔχει>. εἰ δ' οὐκ ἔχει κ. τ. ε. Kalbfleisch ne hoc quidem supplemento opus esse putat, cum alterum dis-iunctionis membrum suppressi potuerit quia statim sequebatur εἰ δ' οὐκ ἔχει. Id autem fieri potuisse altero membro etiam longius remoto ostendit coll. p. 517, 1—10.

p. 367, 17 χρῆται sensu cassum esse iam animadvertit Bekkerus, qui εἴρηται ponendum esse in apparatu suspicatus est. Sed non perspicuum est, quo referatur κατ' αὐτῶν. Neque enim philosophi in antecedentibus commemorantur, ad-versus quos (κατ' αὐτῶν) sermo possit dictus esse, neque aliae personae aut res. Immo apertum est rationem (λόγον) ipsam secum pugnare: cf. v. 9/10 ὅτι ὁ κινῶν αὐτὰ λόγος αὐτὸς ὅς ὃς' εἰ αὐτοῦ περιτρέπεται; p. 367, 31—368, 1 ἀλλ' ὁ λόγος ἐν τῷ ταῦτα (sc. τὰ φαινόμενα) κινεῖν καὶ εἰ αὐτὸν συνεκβάλλει. Itaque pro κατ' αὐτῶν legendum est καθ' αὐτοῦ. Praeterea pro Bekkeri coniectura iam genuinam lectionem praebet f, qui non χρῆται habet, sed χωρεῖ, quod eodem modo dictum est atque in notissimo illo ὁμοσε χωρεῖν; cf. etiam Plut. Crass. c. 26 πρὸς τὰ δεινὰ χωρῶντων. Iam igitur totum enuntiatum ad hunc modum est emendatum: ὥστε ὁ λόγος καὶ καθ' αὐτοῦ χωρεῖ.

p. 369, 1 f ante φιλοσοφία bene addit articulum ἡ, qui in ceteris codicibus male deest; cf. enim v. 19/20 ὅλην συγχέει τὴν φιλόσοφον ζήτησιν.

p. 371, 31 ■ codice f praepositio περὶ repetitur ante τῆς γενικῆς, cum in ceteris codicibus semel tantum posita sit ante τῆς εἰδικῆς (v. 30); cf. e. g. p. 9, 14/15 ὑπὸ ὑπό; p. 11, 16/17 ἐκ ἐκ.

p. 374, 27 Fabricium secutus Bekkerus depravatam ἀκούοντες codicum R et C correxit in ἀκούοντος. Sed praestat lectio codicis f ἀκούσαντος; cf. p. 240, 28/29: Κλεάνθης μὲν γὰρ ἤκουσε τὴν τύπωσιν κατὰ εἰσοχὴν τε καὶ ἔξοχὴν κ. τ. ε.

p. 376, 11 et 22 in f articulus ὁ ante ὅπλομάχος deest, recte fortasse. Nam si duae essent personae ὁ παιδοτρίβης et ὁ ὅπλομάχος, Sextus in insequentibus numerum pluralem posuisset; ponit autem numerum singularem: λαβόμενος ὁρμῶν καὶ διδάσκει ἔστω καὶ πῶς κινούμενος ἐν ὁρμῶν παρέχει ἑαυτὸν Accedit, quod infra (v. 23) ubi f praeterea ἐδύνάτο pro ἐδύναντο exhibet, Sextus haud dubie scripsisset εἰς σώματα, si duae essent personae ὁ παιδοτρίβης et ὁ ὅπλομάχος; tradunt autem omnes codd. summo consensu numerum singularem σῶμα. Itaque εἰς corrigendum erit in ἐστὶ. Attamen non semper unus idemque vir et παιδοτρίβης et ὅπλομάχος erat: cf. Teletem p. 38, 15—39, 1 ed. Hense: ἔφηβος γέγονεν. ἔμπαινον τὸν κοσμητὴν φοβεῖται, τὸν παιδοτρίβην, τὸν ὅπλομάχον.

p. 377, 1 ante τὸν fortasse excidit ⟨εἶναι⟩. Certe quidem f hoc loco lacunam habet 15 fere millesimarum.

p. 377, 17 plerique codd. praebent διὰ τὸ ἐπὶ ψεῦδος ἄγειν, f solus διὰ τὸ ἐπὶ ψεῦδος συνάγειν. Neutra lectio vera est, immo legendum διὰ τὸ ψεῦδος συνάγειν; cf. supra v. 11/12: συνακτικὸς ἅμα ἦν καὶ ἀληθὴς (sc. ὁ λόγος) τῷ καὶ καὶ δι' ἀληθῶν ἀληθὲς συνάγειν.

p. 377, 23 f recte omittit articulum τοῦ ante ἀληθοῦς: cf. v. 27, p. 378, 13 et ita passim.

p. 381, 17 magis placet forma praesentis γίνεται, quae exstat in f, quam quae in ceteris omnibus codicibus invenitur forma imperfecti ἐγίνετο. Docent codicis f lectionem praestare loci p. 380, 24/25 κατὰ δὲ παρολκὴν ἀπέραντος γίνεται ὁ λόγος κ. τ. λ. p. 381, 1/2 διὰ δὲ τὸ ἐν μοχθηρῷ ἠρωτησθαι σχήματι ἀπεράντος γίνεται ⟨ο⟩ (cf. supra et v. 17) λόγος κ. τ. λ. p. 380, 16, ubi ad verba ἀλλὰ κατὰ διάρτησιν μὲν facillime suppletur ἀπεράντος

γίνεται ὁ λόγος, cum praecedat v. 13 φασὶ τετραχῶς γίνεσθαι τὸν ἀπέραντον λόγον.

p. 381, 24 post οὔτε cum particula adversativa desideraretur, Bekkerus e coniectura addidit δέ γ'. Sed f exhibet οὔτε δὲ ἀγαθόν ἐστιν κ. τ. ἐ., quo δὲ inserto particula γ' a Bekkero insuper suppleta addatur necesse non est.

p. 382, 4 f a ceteris codicibus, qui tradunt φάσκοντας, discedit; scriptum enim tenet φάσκουσαν, quod recte refertur ad φάσιν (v. 2), cf. p. 384, 3/4: καὶ ἡμεῖς ἀντιθήσομεν φάσιν τὴν λεγούσαν.

p. 388, 29 alterum ἄν, quod iam Bekkerus recte uncis inclusit, cum sensu careret, in f plane deest.

Haec fere habui, quae de novis ex parte excellentibus codicis f lectionibus adnotarem. Multos locos adhuc depravatos f expedit, alios, si non correxit, ita tamen illustravit, ut emendari possent. At plures tamen loci in utroque adversus logicos libro — de libris insequentibus alibi mihi erit disputandum — relictis sunt, qui etiam nunc medici manum exspectant. Quos in insequenti capite, quantum in mea potestate erit, studebo emendare.

III.

Coniectanea et vindiciae.

1. In libro adversus logicos priore.

P. 193, 11 apud Fabricium typis expressum invenimus ἐπὶ δὲ τὸ λογικὸν κατηνέχθησαν μέρος, apud Bekkerum (cf. etiam Bekkeri indicem verborum s. v. καταφέρεσθαι): περὶ δὲ τὸ λογικὸν κατηνέχθησαν μέρος. Causam mutationis Bekkerus reticet. Neque mutatio recta est. Nusquam enim alibi καταφέρεσθαι περὶ τι investigare potui, cum καταφέρεσθαι ἐπὶ τι reperiatur apud Sextum e. g. p. 127, 30 (Pyrrh. hyp. III, § 37) ἥτοι ἐπὶ σώματα κατενεχθήσεται ἢ ἐπὶ ἀσώματα, neque sensus καταφέρεσθαι περὶ τι commendat.

p. 196, 30 primum περὶ tum demum videtur in textum invasisse, postquam τὸ, quod Bekkerus recte supplevit, excidit. Neque enim me legere usquam memini κριτήριον περὶ τινος, immo ubique κριτήριόν τινος. Itaque primum περὶ deleam. Praeterea mihi suspecta est particula καὶ, quae post exitum —ως antecedentis verbi ὑπάρξεως — sunt enim notae ς = ως, e. g. ες = ἕως et s = καὶ simillimae — dittographia potuit nasci, cf. p. 7, 24. 26. Legam igitur § 31 initium ita: τὸ δ' ἕτερον (sc. κριτήριον), λέγω δὲ τὸ τῆς ὑπάρξεως, περὶ οὗ τὰ νῦν σκεπτόμεθα κ. τ. λ.

p. 201, 20 post πάντα excidisse <τὰ πράγματα> verisimile est, cf. v. 19/20 et 21/22 πάντων τῶν πραγμάτων, v. 23 πάντα ... τὰ πράγματα.

Mirum est, quod nemo vir doctus adhuc offendebat in verbis ὥς γὰρ αὐτὰ ἐκείνοις οὐ φαίνεται p. 203, 11/12, quae

depravata esse vel id quod sequitur demonstrat: καὶ ἀνάπαλιν τὰ τούτοις φαινόμενα ἐκείνοις οὐ προσπίπτει. Quo modo enim servata traditione illud ἀνάπαλιν intellegitur? Itaque quae antecedunt sunt emendanda neque difficilis est emendatio. Haud dubie enim legi debet ὡς γὰρ τὰ ἐκείνοις <προσπίπτοντα τούτοις> οὐ φαίνεται, οὕτω καὶ ἀνάπαλιν τὰ τούτοις φαινόμενα ἐκείνοις οὐ προσπίπτει. Primo aberratione oculorum a litteris -οις pronominis ἐκείνοις ad litteras -οις pronominis τούτοις exciderant verba προσπίπτοντα τούτοις. Remanebat ὡς γὰρ τὰ ἐκείνοις οὐ φαίνεται, quod cum lector vel librarius quidam non iam intellegeret, mutavit τὰ in αὐτὰ, temere, nihil enim expedit.

§ 100 iam Fabricius et Bekkerus sanare studuerunt, quorum coniecturae in Bekkeri ad hunc locum apparatu sunt notatae. Neutri possum assentiri. Mea sententia coll. I. adv. geometras et arithmeticos §§ 119—121 (adhuc I. adv. arithm. §§ 3—5) hoc modo locus est corrigendus: v. 26 sqq.: ἀλλ' ἦν γε ἐπὶ μὲν τῆς στιγμῆς ἢ μονὰς ἀδιαίρετος οὕσα καθὼς καὶ ἡ στιγμή, ἐπὶ δὲ τῆς γραμμῆς ὁ δύο ἀριθμός· ποθὲν γὰρ <ποῦ χωρησάσης τῆς διανοίας> πάρεστιν ἡ γραμμὴ· <ἐπὶ δὲ τῆς ἐπιφανείας ὁ τρία· ποθὲν γὰρ ποῦ καὶ πάλιν ποῦ φερομένου τοῦ νοῦ πάρεστιν (vel νοεῖται) αὕτη>, τουτέστιν ἀπὸ σημείου ἐπὶ σημείον καὶ πάλιν ἀπὸ τούτου ἐπὶ ἄλλο σημείον.

p. 211, 23 codd. f et Γ recte praebeant διελέχθημεν, non διειλέχθημεν.

p. 212, 17: Codices hoc loco inter se dissentiunt. Tradunt vel ὁμοιότητα vel (Γ et V) ὁμοιότης, f ὁμοιότητος. Quod Fabricio et Bekkero placuit ὁμοιότητα non potest rectum esse, si quidem non idem sunt ἀναλογία et ὁμοιότης, sed ἀναλογία »ὁμοίου καὶ ἀνομοίου ἐστὶ θεωρία (p. 651, 6). Neque magis ὁμοιότητος codicis f placet, quod debet intellegi κατ' ἀπαρᾶλλαξιν ὁμοιότητος. At primo verbi collocatio offendit, deinde numerus singularis κατορθοῦνται. Quia enim ὁμοιότητος probato duo essent subiecta, πλαστική et ζωγραφία, Sextum numerum pluralem κατορθοῦνται positurum fuisse verisimile est. Itaque restat ὁμοιότης, quod cur offendant, ego quidem non video. Quo

recepto et sensus loci optimus est et singularis κατορθοῦται rectus; subiectum enim, quod dicitur, enuntiati iam est ὁμοιότης. Vertam locum hoc fere modo: »Sodaß eine gewisse Analogie in der Plastik wie in der Malerei herrscht, durch die vollkommene Ähnlichkeit erreicht wird.«

p. 214, 11 Proclum secuti omnes praeter Mullachium huius Parmenidis fragmenti editores ἀτρεμὲς praetulerunt lectioni codicum Sexti ἀτρεκὲς (f ἀτερεκὲς, male). At exhibetur ἀτρεκὲς etiam p. 215, 5 a nonnullis Sexti codicibus necnon a Plutarcho, adv. Colotem p. 1114 D. Praeterea ἀτρεκὲς locus quidam Pin-daricus commendat, Nem. V, 30 ed. Schröder: οὐ τοι ἅπαντα κερδίων | φαίνοισα πρόσωπον ἀλλά θει' ἀτρεκῆς (cod. Mediceus 32, 52 pariter atque Sexti cod. f ἀτερεκῆς; Bergk, quem probat Christius, ἀτρεκὲς). Itaque utroque apud Sextum loco, et in versu Parmenideo et in Sexti paraphrasi, ἀτρεκὲς retinendum esse censeo.

p. 215, 31 ante ὡσαύτως mihi videtur alterum ὡσαύτως ex-cidisse, quod cum antecedentibus verbis καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων debet coniungi. Commendant nostram coniecturam hi loci: p. 235, 31 καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὡσαύτως, p. 249, 29; 253, 8; 261, 7; 264, 32; 267, 10/11; 266, 25/26. Similem mendam Sexti codices commeruerunt p. 369, 7, ubi ante ἀσθενῆς alterum ἀσθενῆς omiserunt.

p. 219, 4 pro δὴ fortasse rectius legitur οὐν. Hoc enim Sexti codices f et R(C) tenent.

Locum mutilatum p. 221, 20 primus Dielsius in Praesocra-ticis suis corrigere studuit. Ratus lacunam post λεπτότερον homoeoteleuti culpa ortam esse, id quod est verisimile, post λεπτότερον hoc addidit¹⁾: (δεῖν ζητεῖν, τότε ἐπιγίνεται ἡ γνησὶ ἄτε ὄργανον ἔχουσα τοῦ νῶσαι λεπτότερον). Cuius supplementi partem alteram probō, non item verbis δεῖν ζητεῖν possum as-sentiri. Mea quidem sententia si quis inceperit: »si sensus ad quaestiones subtiliores non iam sufficiunt«, sic potissimum perget »ergo ad subtilius quoddam confugiendum est«, id quod

1) Vorsokratiker I², p. 389, 21 sqq.

etiam Hervetus sensit, cum in versione sua Latina ex sensu adderet »confugiendum«. Itaque non legendum erit *δέη ζητεῖν*, sed potius *τι δέη καταφεύγειν* vel *συμφεύγειν* (cf. p. 369, 13). Quod si pro *δέη ζητεῖν* in Dielsii coniectura ceterum bona ponimus, *λεπτότερον* utroque loco eundem intellectum habet.

p. 224, 7 codicum omnium lectionem *ἐν μεθορίῳ* Bekkerus mutavit in *μεθορία*. Quod male fecit. Eodem enim modo forma neutrius generis *μεθόριον* traditur apud Platonem in Legg. p. 878 B *Ἔστι δὲ οὗ πάντων, ὅς ἔοικε, τῶν ὄντων ὅρος ὅρῳ προσμικρύνει, ἀλλ' οἷς ἔστι μεθόριον κ.τ.λ.*¹⁾. Itaque nostro quoque loco *ἐν μεθορίῳ* codicum retinendum est, praesertim cum Arce-silaus, cuius placita hoc loco laudantur, et ipse sit Platonicus.

p. 224, 27 post *δεύτερον* excidit δὲ, quo propter *μὲν* (v. 25) opus est. Eodem modo δὲ post *δεύτερον* omiserunt codd. fVR(G) p. 284, 32; at cf. p. 250, 22; 225, 31 et ita passim.

p. 225, 1 ante *ἐπέχειν* addam *〈δεῖν〉* (cf. v. 11 *δεήσει*).

p. 227, 23 et 26 Fabricius et Bekkerus *τὸν φαντασιούμενον* typis impresserunt. Codd. fVeC exhibent *τὸ φαντασιούμενον*, quod mihi magis placet; cf. e. g. p. 230, 24 *τὸ μὲν κρῖνον*.

p. 227, 16 ante *καὶ διεξωδευμένην* haplographia nonnulla interciderunt. Statuit enim ad vitam bene gerendam Carneades tria criteria. Vss. 15/16 autem duo tantum criteria afferuntur. Itaque locus ex § 184 est ita emendandus: *προσλαμβάνων τὴν τε πιθανὴν φαντασίαν καὶ τὴν πιθανὴν ἅμα καὶ ἀπερίσπαστον 〈καὶ τὴν πιθανὴν ἅμα καὶ ἀπερίσπαστον〉 καὶ διεξωδευμένην*. Hoc modo omnia tria Carneadis criteria habemus.

p. 230, 24 Sexti codd. f et R inter se discrepant. Et f quidem *φιλοκρινοῦμεν* praebet, R teste Struvio *φυλοκρινοῦμεν*. Hanc cod. R lectionem Bekkerus iure praetulit. Dicit enim Sextus

1) cf. etiam Aristid. rhetor. II, 360 ed. Dindorf: *ἐκείνος μέντοι* (sc. ὁ Σόλων) *παρὸν αὐτῷ στασιαζούσης τῆς πόλεως ὁποτέρων βούλοιντο προστάντι τυραννεῖν, ἀπεχθάνεσθαι μᾶλλον ἀμφοτέροις εἴλετο ὑπὲρ τοῦ δικαίου, καὶ τῶν μὲν πλουσίων ὅσον καλῶς εἶχεν ἀφεῖλε, τῷ δὲ μὲν οὐκ ἔδωκεν ὅσον ἐβούλετο, ἔστη δ' ἐν μεθορίῳ ἀνδρείοτατα καὶ δικαιοτάτα.*

se unumquidque eorum, ex quibus κρίσις constet, examinaturum esse quale sit, quod Graece audit φυλοκρινεῖν, »secundum genera discernere«. Disserit de huius verbi origine et vi Eustathius (ad Homer. II. B v. 362) p. 239, 22: Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ κρίνει κατὰ φύλα ταῦτόν ἐστι τῷ φυλοκρίνει, ὃ συνέθεντο οἱ μετ' Ὀμηρον καὶ ὅτι ἐξ Ὀμήρου παραφράσας Εὐριπίδης ἔφη τὸ »χωρίζουσι δ' ἀλλήλων λόχους«, ὅπερ οὐδὲν ἀπέοικε κατὰ νοῦν τοῦ »φύλα κρίνουσιν ἀνδρῶν«¹⁾. (Cf. Hesych. s. v. φυλ[λ]οκρινεῖν et φυλοκρινό(ν)μαι, Phrynichi app. Soph. p. 81, 7, Cyrill. Glossar. ed. Ch. F. Matthaei, Mosq. 1775, v. I, p. 23, Etymol. Magn. s. v. φυλοκρινεῖ, Suidam s. v. φυλοκρινεῖ, Pollucis Onomastic. VIII, 110, Bekkeri Anecdota I, p. 71: φυλοκρινεῖν] κυρίως μὲν τὸ τὰς φύλας τὰς ἐν ταῖς πόλεσι διακρίνειν, σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἄλλο τι διατάττειν καὶ διακρίνειν.) Verbum φυλοκρινεῖν prorsus non videtur exstitisse et, ubi traditur, a codicum librariis ex φυλοκρινεῖν corruptum esse. Multis in locis iam editores recentiores scriptorum Graecorum genuinam lectionem φυλοκρινεῖν restituerunt, velut Jacobitzius in Luciani Abdic. c. 4 τῶν ἐπιχωρίων ἰατρῶν . . . οὐκ εἰς βάθος ὁρώντων οὐδ' ἀκριβῶς φυλοκρινούντων (codd. ut videtur omnes praeter Fa male φιλοκρινούντων) τὰς νόσους, Jacobitzius et Nilén in Luciani Phalaridis B c. 9 δεῖ . . . φυλοκρινεῖν τὰ ἀναθήματα (ubi codd.

ABR recte φυλοκρινεῖν, F ^vφιλοκρινεῖν). Debent etiam corrigi hi loci: Aristidis rhetoris or. XIV, 382 τούτους δὴ ἄρα καθάραντες καὶ φυλοκρινήσαντες τὸ κοινὸν τῶν ἀρχόντων (ALP recte φυλοκρινήσαντες, vulgo φιλοκρινήσαντες), Themistii or. p. 398, 9 ed. Dindorf οὐδὲ φυλοκρινεῖ (Dindorf male φιλοκρινεῖ) ἀναιρῶν τοὺς χρησμούς (sc. ὁ Ἀπόλλων), Cyrilli Alex. in Hoseam c. 2 Ἐκαστα σαφῶς φυλοκρινούσιντες (ed. male φιλοκρινούσιντες), Origenis contra Celsum III, p. 142 οἱ μὲν γὰρ δημοσίᾳ διαλεγόμενοι φιλόσοφοι οὐ φυλοκρινούσι (Spencer male φιλοκρινούσιν) τοὺς ἀκούοντας, ἀλλ' ὁ βουλόμενος ἔστηκε καὶ ἀκούει, Origenis t. III, p. 441 F τοῖς γνησίως φυλοκρινούσιν (ed. male φιλοκρινούσιν). Omnibus his locis vis verbi φυλοκρινεῖν expresse

1) cf. Parmenidis fr. 6 ed. Diels Vorsokratiker I², p. 117, 20: κωφαὶ ὁμῶς τυφλοὶ τε, τεθηπότες, ἄκριτα φύλα.

sentitur, praecipue apud Lucianum et Origenem priore loco; itaque verbum φιλοκρινεῖν omnino esse nego.

p. 232, 23 codices non consentiunt. Exstat in f et V *δυνατὸν λέγειν ἀδιαψεύστως καὶ ἀληθῶς καὶ βεβαίως ἀνεξελέγκτως* (V *ἀνεξελίκτως*), quam lectionem *ἀνεξελέγκτως* vel *ἀνεξελίκτως* in *ἀνεξελέγκτως* correcto Fabricius servavit. Bekkerus codd. R et C secutus, qui verba *καὶ ἀληθῶς* omittunt, praeterea *βεβαίως* uncis inclusit, quod ad verbum *ἀποφαίνεσθαι* (v. 25) retrahendum esse coniecit. In eo, quod cum codicibus R et C verba *καὶ ἀληθῶς* omisit, Bekkerum probo, non item quod etiam *βεβαίως* removit. Nam et apto sensu est neque qua ratione huc ex v. 25 invaserit video. Itaque *καὶ* post *βεβαίως* addito — in libro manuscripto vetustissimo videtur exstitisse *βεβαί* s S¹) — legam *δυνατὸν λέγειν ἀδιαψεύστως καὶ βεβαίως <καὶ> ἀνεξελέγκτως*.

p. 234, 29 ante *ἐνεργείας* addam articulum *τῆς*, qui iuxta *τε* facile potuit praetermitti. Traditur enim etiam articulus *τοῦ* ante *λόγον*.

p. 235, 14 mihi *φαντασίας καὶ τῆς δόξης* minime placet. Potest legi *<τῆς> φαντασίας καὶ τῆς δόξης* aut *φαντασίας καὶ [τῆς] δόξης*, at nullo modo *φαντασίας καὶ τῆς δόξης*, quod exhibent codd.

p. 235, 25 sqq. omnium codicum lectio haec est: *ὃ οὐκ ἐνδέχεται ὃν φανταστὸν μὴ ὑπάρχειν κατ' ἀλήθειαν τοιοῦτον οἶον φαίνεται, ποιητικὸν φαντασίας καθεστάναι*. Apparet hoc non posse rectum esse; pendent enim, ut ita dicam, verba *ποιητικὸν φαντασίας καθεστάναι* in aëre. Emendationem loci primus temptavit Bekkerus, qui vitium in verbo *ὑπάρχειν* latere ratus *ὑπάρχειν* mutavit in *ὑπάρχον*; ulterius etiam processit Usenerus²), qui eodem sensu, quem habet Bekkeri coniectura, dat *<εἰ> μὴ ὑπάρχοι* *κ. τ. λ.* Uterque vir doctus quae antecedunt parum respexit: animadvertere enim poterat fore ut Epicurus, qui

1) eodem modo *καὶ* videtur excidisse p. 27, 26 (Pyrrh. hyp. I § 117) post *ἀποδείξεως*; addidit illo loco *καὶ* v. d. H. Stephanus.

2) Epicurea, Lipsiae 1887, fr. 247; p. 179, 29/30.

modo contenderat, id quod phantasiam efficeret omni ratione esse φανταστόν, sibi ipse repugnaret, si nunc, ut volunt Bekkerus et Usenerus, diceret tum demum φανταστόν phantasiae efficiens esse posse, si re vera esset, quod esse videretur. Itaque et Bekkeri et Useneri emendatio est reprobanda, alia via ad locum corrigendum ingredienda. Antecedentia si observamus, animadvertimus, Epicurum duplici modo hanc suam de sensu doctrinam ubique pronuntiare, negativo et positivo. Exemplis utitur iis rebus, quae aut iucundum aut molestum affectum efficiunt; his de rebus hoc contendit (v. 20 sqq.): οὐτε τὸ τῆς ἡδονῆς ποιητικὸν ἐνδέχεται ποτε μὴ εἶναι ἡδὺ, οὐτε τὸ τῆς ἀλγηδόνης παρεκτικὸν μὴ ὑπάρχειν ἀλγεινόν, ἀλλ' ἀνάγκη καὶ τὸ ἡδονῆς καὶ τὸ ἀλγῦνον ἀλγεινὸν τὴν φύσιν ὑποκεῖσθαι. Antecedit hic argumento positivo argumentum negativum; nostro loco, ubi generaliter de omni re, quae efficit phantasiam, eandem sententiam in medium profert, Epicurus inversum ordinem videtur praetulisse, ut figuram crearet. Haec nostra sententia si recta est, ὑπάρχειν codicum minime debet tangi; immo οἶον . . . οὐτε τὸ τῆς ἡδονῆς ποιητικὴν ἐνδέχεται ποτε μὴ εἶναι ἡδὺ, οὐτε τὸ τῆς ἀλγηδόνης παρεκτικὸν μὴ ὑπάρχειν ἀλγεινόν, ἀλλ' ἀνάγκη καὶ τὸ ἡδονῆς καὶ τὸ ἀλγῦνον ἀλγεινὸν τὴν φύσιν ὑποκεῖσθαι, οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν φαντασιῶν, παθῶν περὶ ἡμᾶς οὐσῶν, τὸ ποιητικὸν ἐκάστου (Kayserus, quem probat Usenerus, ἐκάστης; at potest defendi ἐκάστου sc. πάθους, quod non differre a phantasia Epicurus modo dixit) αὐτῶν πάντῃ τε καὶ πάντως φανταστόν ἐστιν, ὃ οὐκ ἐνδέχεται ὃν φανταστόν μὴ ὑπάρχειν κατ' ἀλήθειαν τοιοῦτον, οἶον φαίνεται, (ἀλλ' ἀνάγκη τοιοῦτον ὃν οἶον φαίνεται) ποιητικὸν φαντασίας καθεστάναι.

Ad p. 238, 31 Bekkerus in apparatu suo iure coniecit pro ἀπὸ codicum scribendum esse ὑπὸ. Movetur enim sensus a sensilibus recta via (ὑπὸ), non circuitione quadam. Recta autem via etiam motum animae a motu sensus effici ostendunt verba ὑφ' οὗ μὲν γίνεται ὥσπερ τοῦ περὶ τὴν αἰσθησιν πάθους (sc. τὸ τῆς ψυχῆς κίνημα) (v. 12, cf. v. 20). Itaque etiam p. 239, 1 pro ἀπὸ poni debet ὑπὸ itemque p. 240, 12, ubi de eadem re agitur.

p. 240, 8 post ἐπιστήμη μὲν addam articulum ⟨ή⟩. Respondent enim in insequentibus verba τέχνη δὲ ἡ (v. 9). H post N saepius praetermittitur, velut p. 238, 30 post ποιήριον.

p. 240, 32 iam Bekkerus vidit verbum δεήσει non suo loco esse. Voluit hoc ponere post φαντασιουμένης (p. 241, 1); at facilius est mutatio, si legimus δεήσει τῆς διανοίας pro τῆς διανοίας δεήσει; cf. p. 292, 32; 560, 1; 564, 12.

Recte num fecerit Bekkerus, quod p. 241, 10 codicum ὅφ' ἐν κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον commutavit in ὅφ' ἐν καὶ τὸν αὐτὸν χρόνον, ego quidem dubito. Nam et ὅφ' ἐν solum positum est p. 240, 32 et κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον p. 241, 1. Mea sententia codicum traditione servata legendum est ὅφ' ἐν ⟨καὶ⟩ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον.

p. 241, 30 ante ἐν addam ⟨ἄν⟩; cf. enim v. 26 τὸ ὥς ἄν ἐν ψυχῇ et item v. 28.

p. 245, 2 Bekkerus pro codicum omnium ὁ scripsit ὧν. Mea opinione ὁ codicum ortum est tamquam dittographia exitus antecedentis verbi συμβεβηκός. Deleam igitur et ὁ codicum et ὧν Bekkeri, ponam post συμβεβηκός colon; sequitur enim in insequentibus enumeratio omnium, quae secundum Stoicos phantasiae comprehendenti sint accidentia.

p. 246, 17 multa coniecerunt viri docti ad verba οὐκ εἶχε δὲ αὐτὴν emendanda. Quae verba profecto sensu carent. Habet enim Menelaus comprehendentem phantasiam. Primus Bekkerus ad locum accessit; coniecit legendum esse οὐκ εἶχε δὲ αὐτὴν ⟨πιστήν⟩. Castigavit hanc Bekkeri emendationem Julius Lachelier¹⁾ contendens alienum a Graecis esse ita loqui. Proposuit ipse οὐκ εἶχε δὲ αὐτὴν, respiciens ad Pyrrh. hyp. I, § 193 (p. 43, 13 sqq.) τοῖς γὰρ κινουμένοις ἡμᾶς παθητικῶς καὶ ἀναγκαστικῶς ἄγουσιν εἰς συγκατάθεσιν εἴχομεν. Emendatio sane melior quam quod voluit Kayserus delegans ad p. 270, 31 et Pyrrh. hyp. I, § 21 et II, §§ 37. 46. 57 οὐ προσεῖχε δὲ αὐτὴν. Cur enim Menelaus animum non attendit ad phantasiam, quam

1) Revue de philologie 1877 p. 179 sqq.

ceperat? Ego quidem nullam harum emendationum probo; verba tradita ipsa integra mihi videntur esse, si modo post ἀντήν parvam lacunam statuimus, quam olim compleverint verba <χωρὶς ἐνστάσεως>. Similiter p. 284, 5/6 dictum est διὰ δὲ τοῦτο μηδεμίαν εἶναι φαντασίαν χωρὶς ἐνστήματος. Sensus loci igitur hic est: Accipiebat quidem Menelaus phantasiam ex eo, quod exsistebat et congruenter ei quod exsistebat et impressam et obsignatam, non habebat autem illam sine obstaculo, cum sciret se Helenam in nave reliquisse. Kalbfleisch coll. 246, 8. 11; 247, 9. 19 proponit οὐκ εἶχε δὲ αὐτῇ <πίστιν> haec adscribens: Nam etsi πίστιν ἔχειν significare solet »fide dignum haberi« (ab aliis), tamen ut χάριν ἔχειν τινί vel συγγνώμην ἔχειν τινί ita etiam πίστιν ἔχειν τινί dicitur, cf. Soph. Oed. Col. 950 ᾧ πίστιν ἴσχων τήνδ' ἐχειροσύμην ἄγρην; affertur porro πίστιν ἔχειν τινί ex Plutarcho apud Stephanum pro »fidem habere, adhibere«, sed locum ipsum non inveni.

p. 247, 10 κατ' ἀνάγκην depravatum esse primus vidit Bekkerus, qui in apparatu legendum esse coniecit ἀλλ' ἀνάγκη. At non video, quomodo ex ἀλλ' in codicibus potuerit oriri κατ'. Facilius neque deterius mihi videtur esse καὶ ἀνάγκη, cf. p. 235, 21.

p. 247, 32 sine dubitatione pro τούτοις, quod ex vicinitate dativi ἀμφοτέροις ortum est, legi debet τοῦτο, coll. etiam p. 200, 1 οἱ μὲν γὰρ ἐν λόγῳ τοῦτο ἀπέλιπον. Similia vitia a Bekkero emendata sunt p. 278, 17, ubi codd. omnes tradunt αὐτοῖς pro αὐτὸ — mendam commeruit vox insequens σκεψαμένοις — et p. 345, 13, ubi verba διαστάσεων οὐσῶν causa erant, ut antecedens τούτων a librario quodam commutaretur in τούτων, quod perperam ab omnibus codicibus exhibetur.

p. 250, 10 post ἔχοντες addam <τινες>, quod pronomen indefinitum et sensus loci et analogia (cf. v. 8 μὴ λογιζόμενοί τινες) poscere videntur.

p. 251, 33 pro tradito absurdo νοεῖν Bekkerus ponendum coniecit νοεῖσθαι, ego quondam ἐπινοεῖσθαι (cf. p. 248, 12; 252, 2/3; ἐπινοῖα: p. 248, 10. 18. 24; 249, 2/3. 14/15; ἀνεπινόητος:

p. 248, 13 14; 252, 3). Sed rectius iam coll. p. 252, 13 sqq. Kalbfleisch legit *ἄνθρωπον* <ἐαντὸν> ἐκ προχείρου *ροεῖν*.

p. 252, 9 Bekkerus recte quidem vidit post *πίπτον* (f ut semper *πίπτον*) nonnulla excidisse, at quae exciderint mihi non recte videtur intellexisse. Addenda proponit post *πίπτον* in apparatu haec: <ἢ παρὰ μέρος, οἷε μὲν ὅλος ζητεῖ οἷε δὲ ὅλος ζητεῖται, ἢ μέρει τινὲ τὴν ἐαντοῦ κατάληψιν ποιεῖται>. Quae verba Bekkerus sibi composuit ex illis, quae exarata legimus v. 18 *παρὰ μέρος* — v. 21 *ζητούμενον* et v. 24 *μέρει τινι* — *ποιεῖσθαι*. At primo non facile intellegitur, qua ratione haec, quae Bekkerus supplet verba, exciderint. Deinde verba ἢ *παρὰ μέρος* — *ζητεῖται*, quae addit Bekkerus, supervacanea esse cum ex eo apparet, quod illa res, quae his verbis continetur, species tantum primi modi est, dico illius, quem Sextus supra (v. 8 ἦτοι — v. 9 *πίπτον*) attulit, tum ex exemplo, quod Sextus ad totam rem illustrandam attulit. Tres enim tantum modi cognitionis in illo enumerantur, non quattuor. Itaque post *πίπτον* id solum excidit, quod in exemplo ad comparisonem adhibito exprimitur verbis ἢ *μέρει μὲν* (v. 11) — *ὁρωμένη* (v. 12) et infra (v. 24) excipitur verbis *μέρει τινὲ* — *ποιεῖσθαι*. Quod ita se habuisse suspicor: *πίπτον* <ἢ μέρει μὲν ἐαντὸν ζητεῖ τε καὶ καταλαμβάνει, μέρει δὲ ἐστι τὸ ζητούμενον καὶ ὑπὸ τὴν κατάληψιν πίπτον>. Quod si supplemus, origo quoque lacunae intellegitur; commeruit enim illam *ὁμοιοτέλετον*, quod dicitur.

p. 252, 11 ante *ὁρωμένη* excidisse <ῶλη> verisimile est. Quod hanc ob causam addam, quia maxime hoc loco interest, visus utrum totus spectans sit an totus spectatus.

p. 252, 13 post *ροοῖτο* intercidisse <ὅλος> apparet ex v. 16 *σὺν τούτῳ ροοῖτο ὅλος* et v. 20 *σὺν τούτῳ ροεῖται ὅλος*. Eodem modo <ὅλος> addi debet aut ante aut post *ζητεῖσθαι* v. 16; cf. enim v. 13 14 *σὺν τῷ ὅλῳ δι' ὅλον ἐαντὸν ζητεῖν* et v. 21 *σὺν τῷ ζητεῖν ὅλος* (codd. male *ὅλως*, corr. Bekkerus).

p. 255, 21 recte num fecerit Bekkerus, quod ὥς uncis seclusit, ego quidem dubito; cf. enim v. 24 25 *ἵνα καὶ ἡ ἀποῆ ὥς ὁρώσης ἀντιλάβηται τῆς ὕψεως* x. t. ε.

p. 256, 12 Bekkerus praepositionem *περι*, quam omnes codd. a Bekkero adhibiti ante *λαβεῖν* exhibent, recte exstinxit; *περι-λαβεῖν* enim hoc loco omni sensu caret. In apparatu Bekkerus coniecit aut *καταλαβεῖν* aut *λαβεῖν* legendum esse. Mihi *καταλαβεῖν* magis arridet: primo his paragraphis praepositio *κατα-* cum formis verbi *λαμβάνειν* coniuncta saepius invenitur (cf. v. 14/15. 20. 27/28; p. 257, 13. 15/16. 15: *καταλαμβάνον*), deinde in fonte codicis f profecto exstitisse videtur *καταλαβεῖν*. Refert enim Nebeus ad hunc locum, codicis f primam manum omisisse verba, quae sequuntur post *δύναται* (v. 11); haec omissa verba *κατὰ* (v. 11) — *δύναται* (v. 12) eandem manum primam postea addidisse; iam pergit: »sed etiam plura *-λαβεῖν*?«. Quae Nebei verba ego quidem ita interpretor: non verbum *δύναται* eo, quod v. 12 redit, solum amissionem verborum *κατὰ* (v. 11) — (v. 12) *δύναται* commeruit, sed potius verba *δύναται κατὰ* (v. 11). Quae si ita sunt, etiam post *δύναται* (v. 12) olim exstabat *κατα*, ergo *καταλαβεῖν*.

p. 259, 32 ante *νέοι* addam *ν* et articulum *<οι>*; cf. p. 260, 2 *τοὺς νέους*.

p. 260, 21/22 codd. omnes tradunt *τῶν γούν ῥητόρων τοὺς μὲν τῷ ψευδεῖς εἶναι ὥς συλλαμβανομένους καὶ εἰς ἴσῃν αὐτοὺς πίστιν ἀνάγοντας τῷ ἀληθεῖ*, quod cum depravatum sit, Bekker satis bene correxit in *τῶν γούν ῥητόρων τοὺς μὲν τῷ ψεύδει πιθανῶς συλλαμβανομένους καὶ εἰς ἴσῃν αὐτὸ πίστιν ἀνάγοντας τῷ ἀληθεῖ*. At proprius ad traditionem accedit quod proponit Kalbfleisch *τ. γ. ῥ. τ. μ. τ. ψεύδει γενναίως σ. κ. ε. ὕ. αὐτὸ π. α. τ. α.* Adiectivum *γενναῖος* apud Sextum invenitur p. 565, 30; 566, 4.

p. 263, 28 pro *κρίναν* (F *κρίναν*) sine dubio non secus atque v. 30 scribendum est *ἐπικρίναν* (f et teste Fabricio V: *ἐπικρίναν*). Praepositio *ἐπι-* cum formis verbi *κρίνειν* coniuncta in hac paragrapho iterum iterumque redit, cf. v. 25 *ἀνεπίκριτον*, item v. 26, 28, 29; *ἐπικέκριται*: v. 25, 28, 30 (bis); cf. praeterea p. 266, 8 et Pyrrh. hyp. I, § 59.

p. 265, 9: Hoc loco cum non agatur de intelligentia, sed, ut ex tota paragrapho clare effulget, de compositione e memoria

facta; συνέσεως (v. 9) absurdum est. Legendum est συν<θ>έσεώς τε δεῖ καὶ μνήμης, id quod Sextus infra v. 13 appellat συνθεῖναι . . . μνημονικῶς.

p. 269, 25 Bekker Fabricium secutus lectionem διατίθεται omnium, quantum scio, codicum propter στοχάζομαι (v. 12/13) et σημειοῦμαι (v. 14) mutavit in διατίθεμαι. Ego quidem praeferam διατίθεται <τις>, quod <τις> fortasse latet in illo τοῦ a nonnullis codicibus post διατίθεται tradito.

p. 274, 6 Bekkerus recte quidem animadvertit, ante πῶς nonnulla excidisse, sed quae verba in apparatu addenda esse coniecit, haec recta esse non credo. Videtur enim iam totum antecedens enuntiatum perturbatum esse; nam verba τὰ αὐτὰ μὲν οὐκ ἂν εἶη haud crediderim olim illo loco, quo hodie traduntur, exstitisse, sed potius initio insequentis enuntii. Legam igitur totum locum hoc modo: ἦτοι γὰρ τὰ αὐτὰ ἐστί (R: ἔσται) ταῖς ἡμετέραις φαντασίαις τὰ ἐκτὸς ἢ <τὰ αὐτὰ μὲν οὐχ> ὅμοια δέ. <καὶ> τὰ αὐτὰ μὲν οὐκ ἂν εἶη. πῶς γὰρ κ. τ. ε. Qua ratione confusio utriusque enuntii orta sit, dicere iam non valemus.

In p. 276, 17 vitium irrepsit, quod Kayserus l. l. p. 176 vidit quidem, sed non sanavit. Dicit Sextus nonnullas notitias non exstare nisi ex relatione; huiusmodi notiones sunt: ἀλήθειαι, ἀπλανησία, διδασκαλία, ἰέχνη, ἀπόδειξις, ἀρετή. Omnes hae notitiae iure a Sexto v. 16—18 afferuntur; probat insuper suam his de notitiis sententiam in insequentibus. At traditur inter illas notitias supra commemoratas una, quae cum ceteris nulla ratione consentit, dico πλάνησιν. Nam cum ceterae notiones ut ita dicam positivam partem teneant, πλάνησις negativae seriei debet attribui. Quae cum ita sint, πλάνησις corruptum est, depravatio orta ex paulo supra antecedenti ἀπλανησία. Kayserus οὐ πλάνησις plane voluit extinguere. Sed Sextus ipse ad rectam emendationem inveniendam succurrit: nam si, quae sequuntur, diligenter perlegerimus, animadvertemus omnes notitias a Sexto allatas in argumentatione, qua illas non exstare demonstrat, si non exstent quae iis sint oppositae, redire, sed pro πλανήσει illa inveniri aliam, cuius mentionem facit v. 31 et de qua disertius agit p. 277, 1—5, quae est signum

et indicium. Itaque supra v. 17 olim vox exstabat, cuius intellectus erat »signum« aut »indicium«. Quaeritur, quid sit coniciendum. Iterum Sextus ipse auxilio venit. Nam si τοῦ διδάξοντος (p. 276, 33/277, 1) respicere potest ad οὐ διδασκαλία (p. 276, 17), nihil minus τοῦ μηνύοντος (Bekkerus, quem probat Kayserus l. l. p. 177, rectius μηνύσοντος) referri poterit ad verba οὐ μή νυσις¹⁾, quae illo loco olim exstitisse existimo, ubi hodie perperam legimus οὐ πλάνησις.

p. 276 finem § 395 et initium § 396 mutilatum esse nemo adhuc observavit. Bekkero particula γὰρ (p. 276, 33) displicuit; sed cum putaret διδάξοντος (p. 276, 33/277, 1) idem prope esse quod ἀποδείξοντος et ad ἀπόδειξιν (p. 276, 17) referri, nihil mutare voluit nisi γὰρ in δέ. Sed debuit observare, hoc loco Sextum singulas notitias tractare, quas supra ex relatione tantum exstare contenderat (p. 276, 16—18). Quod si ita est, διδάξοντος non refertur ad ἀπόδειξιν (p. 276, 17 et 31), sed ad διδασκαλίαν (p. 276, 17), cuius haud dubie Sextus v. 33 iterum mentionem fecerat. Interciderunt igitur ante μηδενὸς γὰρ nonnulla verba, neque hic modo, sed etiam v. 31. Quae hoc modo suppleam (v. 31 sqq.): οἰχθήσεται δὲ καὶ ἡ ἀπόδειξις καὶ (ἡ διδασκαλία καὶ) τὸ σημεῖον· ἡ μὲν γὰρ τοῦ ἀληθοῦς εἶναι ἀλλὰ μὴ ψεῦδος ἔστιν ἀπόδειξις. (μηδενὸς γὰρ ὄντος ψεύδους οὐ δεῖ τοῦ ἀποδείξοντος ὅτι ἀληθὲς ἀλλὰ μὴ ψεῦδος ἔστιν. ὡσαύτως δὲ ἡ διδασκαλία.) μηδενὸς γὰρ ὄντος ψεύδους οὐ χρεῖα τοῦ διδάξοντος ὅτι οὐκ ἔστι ψεῦδος. τὸ δὲ σημεῖον καὶ τὸ τεκμήριον κ. τ. λ. His additis nihil mutandum est.

p. 277, 6 post οὔτε ζῶν excidisse <οὔτε φυτόν> verisimile est; cf. v. 12. Plura hic olim exstitisse quam quae hodie legimus indicat praeterea adverbium κοινῶς.

p. 278 in fine § 400 nonnulla, quae a sensu postulantur, exciderunt. Primo vox, quae opposita sit τῇ ἀπάτῃ. Hanc fuisse ἀνεξαπατησία²⁾ docet v. 9, ubi illam omissam vocem

1) nomen substantivum μήνυσις apud Sextum invenitur p. 319, 20 et 324, 2.

2) cf. Arriani dissert. Epictet. III, 2, 2 ed. Schenkl τρίτος (sc. τόπος) ἔστιν ὁ περὶ τὴν ἀνεξαπατησίαν κ. τ. λ.

Sextus excipit adiectivo τὸ ἀνεξαπάτητον. Debet igitur in posterum legi (v. 6 sqq.): οὔτε τέχνη ποτ' ἂν οὔτε ἀτεχνία καθειστήκει, οὐκ ἔπαινος, οὐκ ἐπιτίμησις, (οὐκ ἀνεξαπατησία,) οὐκ ἀπάτη. Deinde v. 10 post καὶ ἐπιτίμησις perisse (καὶ ἀτεχνία) apparet ex v. 6/7, ubi opponuntur τέχνη et ἀτεχνία. Quo addito chiasmus statim oritur. τέχνης iterum mentio fit v. 8; debuit igitur Sextus etiam ἀτεχνίας, quae illi est contraria, iterum mentionem facere.

p. 282, 25/26 Bekkeri coniecturam, qua lacunam post ἐκχωρίστο explere studuit, probans, nisi quod καὶ omitto (cf. p. 46), praeter (ἢ τὰ πεντήκοντα ἐν ὀλίγα ἐστίν) etiam addam (ἀκατάληπτος), cui oppositum est in fine versus 26 καταληπτικῆς; cf. etiam v. 27 ἀκαταλήπτῳ, cui respondet v. 28 καταληπτικῇ. Lacunam, quam Bekkerus post ἐκχωρίστο statuit, ego quidem post καταληπτικῆς statuam; potuerunt enim hic illa quae addenda statuimus verba facilius excidere.

p. 286 initium § 435 depravatum esse Bekkerus recte quidem observavit, at loci sensum nulla ratione intellexit, cum legendum esse censeret in apparatu πάρεστι δέ, εἴ τιτι φίλον ἐστί, καὶ τὰς ἄλλας ἀπορίας (κομίσαι) τὸν ἀντερωτῶντα, ὥς ἔθος ἔχουσιν αὐτοῖς οἱ σκεπτικοὶ προσάγειν. Multo melius Kayserus l. l. emendandum esse coniecit hoc modo πάρεστι δέ, εἴ τιτι φίλον ἐστί, καὶ τὰς ἄλλας ἀπορίας (αὐτοῖς) τὸν ἀντερωτῶντα, ὥς ἔθος ἔχουσιν αὐτοὶ τοῖς σκεπτικοῖς, προσάγειν, id quod probat Ioannes ab Arnim.¹⁾ Recte enim Kayserus cognovit in loco emendando proficiscendum esse a verbis, quae exarata legimus p. 285, 27—30: τοῦτου δὲ οὕτως ἔχοντος ἀπολείπεται τὰ ὑπὸ τῶν στωικῶν πρὸς τοὺς ἀπὸ τῆς σκέψεως λεγόμενα παρὰ μέρος καὶ ὑπὸ τῶν σκεπτικῶν πρὸς ἐκείνους λέγεσθαι. Hoc postquam uno exemplo probavit, Sextus his quae agitamus verbis dicere videtur, ceteras etiam dubitationes, quas Stoici Scepticis obicere soleant, invicem a Scepticis Stoicis obici licere; id quod his fere verbis potuit exprimere: πάρεστι δέ, εἴ τιτι φίλον ἐστί, καὶ τὰς ἄλλας ἀπορίας τὸν ἀντερωτῶντα, ὥς ἔθος ἔχουσιν αὐτοὶ τοῖς σκεπτικοῖς (οὕτως παρὰ μέρος τοῖς στωικοῖς) προσάγειν.

1) Stoicorum veter. fragmenta v. III, fr. 657.

In fine § 436 verba ἥδε δὲ (p. 286, 24) — ἀπερίσπαστος non sunt integra. Notum est Academicos tres, non duas, phantasiarum species distinxisse: 1. speciem phantasiarum πιθανῶν, 2. speciem phantasiarum πιθανῶν καὶ διεξωδευμένων vel περιωδευμένων, 3. speciem phantasiarum πιθανῶν καὶ διεξωδευμένων vel περιωδευμένων καὶ ἀπερισπάστων. Sextum hac paragrapho ad omnes tres animum attendere ex compluribus apparet: commemorat v. 16 τοὺς τὰς πιθανὰς ἀποδεχομένους φαντασίας, id propter scilicet, quia omnes tres phantasiarum species sunt probabiles, quae et omnes sunt criteria (v. 17 παντὶ τὰ κριτήρια), firmissimum tertia; scribit v. 21 οὐδεμία (non: οὐδετέρα) τούτων τῶν φαντασιῶν; dicit v. 22 ἐκάστη (sc. τῶν φαντασιῶν) opus esse observatione, quod, si de duabus tantum cogitasset, nequaquam scripsisset, immo ἐκατέρα. Quae cum ita sint, Sextum etiam v. 23/24 omnium trium phantasiarum specierum mentionem fecisse verisimile est. Exciderunt igitur in tradito textu nonnulla, quae post τόδε (v. 24) lacunam statuens ita suppleam: ἀλλὰ χρεῖα ἐστὶν ἐκάστη καὶ τῆς τηρήσεως, καθ' ἣν ἥδε μὲν διὰ τόδε ἐστὶ πιθανή, ἥδε δὲ διὰ τόδε (πιθανή καὶ διεξωδευμένη, ἥδε δὲ διὰ τόδε πιθανή καὶ) διεξωδευμένη καὶ ἀπερίσπαστος.

§ 437 p. 286 quamquam omnia paene haud dubie sunt perturbata, editores tamen nihil expederunt. Recte quidem Bekkerus vidit post περιωδευμένην excidisse (εἶναι), sed plura etiam excidisse quae responderent antecedentibus οὔτε γὰρ ἡ πιθανή μόνον κριτήριον τάληθους non vidit. Quae hunc fere in modum addenda esse suspicor (v. 26 sqq.): δεῖ γάρ, ἵνα τοῦτο εὐρεθῇ, πολὺ πρότερον αὐτὴν (sc. τὴν πιθανὴν φαντασίαν) περιωδευμένην (εἶναι. οὔτε ἡ πιθανή καὶ περιωδευμένη) διὰ τὸ κ. τ. λ.

Ibidem in versu 30 Bekkerus pro μήποτε maluit μή τι; at praestat multo μήποτε (τι) παραλείπεται τῶν ὀφειλόντων κατὰ τὸν τόπον ἐξετάζεσθαι. Post ἐξετάζεσθαι maioris ambitus lacuna est, quam frustra explere temptavimus. Sequebatur sine dubio proxime (οὔτε ἡ πιθανή καὶ διεξωδευμένη καὶ ἀπερίσπαστος); nam ne hanc quidem phantasiā veritatis criterium esse, cum et ipsa proximo iam momento posset περισπᾶσθαι, Sextum in-

sequentibus verbis explicavisse verisimile est. Sed verba ipsa restituere non iam valemus.

2. In libro adversus logicos altero.

P. 293, 3 Bekkerus ἐκπίπτειν a codicibus summo consensu post ἄπειρον traditum in ἐκπίπτομεν mutans novum enuntiatum creavit, quod orditur a v oculis καὶ οὕτως (v. 2). Recte quidem Bekkerus cognovit, infinitivum ἐκπίπτειν dependere non posse de verbo δεήσει (p. 292, 32), ut infinitivum δοκιμάζεσθαι (p. 293, 1/2) — neque enim idem subiectum uterque infinitivus habet, sed ille τοῦτο φαινόμενον καθεστὸς (ita f, ceteri codd. καθεστῶς), hic ἡμᾶς quod non exstat —, at non recte mihi fecisse videtur, quod ἐκπίπτειν mutavit in ἐκπίπτομεν. Ego quidem suspicor illud ἐκπίπτειν lectori cuidam imputandum esse, qui cum meminisset εἰς ἄπειρον ἐκπίπτειν saepius apud Sextum inveniri, temere etiam hic verbis καὶ οὕτως εἰς ἄπειρον subiunxit ἐκπίπτειν. Deleam igitur plane ἐκπίπτειν, ut legatur καὶ οὕτως εἰς ἄπειρον non aliter atque p. 292, 12; 293, 14; 364, 25/26 et ita saepius.

p. 293, 19/20 apud Bekkerum exaratum legimus καὶ μὴν οὐδὲ τὸ ἄδηλον. Articulum τὸ Bekkerus nescio unde addidit. At rectius a Fabricio cum codd. fΓF omittitur. Potest enim ex antecedentibus subaudiri οὐδὲν, nisi forte post οὐδὲν φαινόμενόν ἐστιν ἀληθές interciderunt verba (οὐκ ἄρα φαινόμενόν ἐστι τὰ ἀληθές). καὶ μὴν οὐδὲ ἄδηλον.

p. 293, 23 pro τὶ ἀληθές ponam τὰ ἀληθές; cf. v. 20.

p. 294, 17 post ἀληθές addam <ὅπερ εὖ ἡ θεία>, cf. p. 128, 30 et 236, 11; 315, 26, quod propter eundem verborum exitum facilius potuit excidere quam quod Bekkerus addendum proposuit <ὅπερ ἀδύνατον>. Kayserus huc transportare voluit, quod p. 297, 2 perperam legitur ὁ πάλιν ἄτοπον. Quod si rectum est, librarius quidam parum attentus verba ὁ πάλιν ἄτοπον quae post ἀληθές p. 294, 17 interciderant adscripsit ad alterum ἀληθές p. 297, 2, ubi absurda sunt.

p. 294, 18 pro τοῦτο omnium codicum Bekkerus maluit κατὰ τοῦτο, ut his verbis exciperetur antecedens καθό. Sed praestat illud τοῦτο plane omittere, sin aliter, κατὰ τοῦτο etiam expectamus v. 21 ante ὑπόκειται, ubi tamen codd. neque hoc neque τοῦτο exhibent.

p. 296, 25 non modo cum Bekkero delendum erit τὸ ἀληθές, sed etiam antecedens αἰσθητὸν, quod, si hoc loco rectum esset, Sextus haud dubie etiam posuisset post κείμενον (v. 26). Videtur autem in codice antiquissimo lector quidam sibi in margine disputationis partes adnotasse, quarum prima est: αἰσθητὸν τὸ ἀληθές. E margine postea haec verba perperam in textum intraverunt. His concessis caduca etiam Bekkeri coniectura est, qua v. 24 legere voluit καὶ τοῦτο πάντως ᾗτοι κοινὸν ὄν πλειόνων ἢ κ. τ. λ. ᾗτοι et ipse inter πάντως et κοινὸν addam, ὄν autem extincto αἰσθητὸν v. 25 falsum est.

Non recte fortasse fecit Bekkerus, quod compluribus locis textui inseruit μὲν, quod respondeat insequenti δέ. Neque enim res grammatica utique postulat, ut particulae δέ antecedit particula μὲν.¹⁾ Addidit codicibus tacentibus Bekkerus μὲν his locis: p. 298, 24; 354, 20; 367, 17 (cf. p. 368, 19); potest omnibus his locis bene deesse.

p. 299, 14 ἢ ante ἀπὸ exstinguam concentus causa. Deest enim etiam v. 13 ante ἀπὸ αἰσθητέως.

Locum mutilatum p. 302, 13 sqq. Bekkerus ita emendare studuit ut post φασί (v. 14) addendum proponeret <διαφοράς>. Sed lacuna facilius explicatur et locus ipse rectius emendatur, si scribimus τῶν δὲ αὐτοτελῶν πλείους <τρόπους> εἶναι φασί. Appellat sane Ammonius in commentario ad Aristotel. de interpretatione librum²⁾ has λεκτῶν species λόγων εἶδη.

1) cf. Kühner-Gerth Ausführl. Grammatik der gr. Sprache II³, 2 p. 272: δέ verlangt an sich nirgends μὲν, nur wenn das gegenseitige Verhältniß der Glieder zu einander bestimmt bezeichnet werden soll, wird das zweite Glied durch μὲν im ersten Gliede vorbereitet, et quae sequuntur.

2) p. 2, 28 ed. Busse.

p. 303, 10 pro ἔχομεν potius ponam ἔχουσι (sc. οἱ στωικοί); cf. ἔροῦσι . . . οἱ στωικοί l. 11 et πιστώσονται l. 12.

p. 305, 6 codd. inter se discrepant. Tradunt codd. fGV καὶ ὅτε τοῦτο οὐκ ἔστι ὁ Σωκράτης, cum ceteri codd., quos sequitur Bekkerus, exhibere videantur καὶ ὅτε τὸ ἔστι λέγεται, ὁ Σωκράτης οὐ λέγεται. Suspisor et in hac et in illa loci traditione recti aliquid latere, quod si coniungimus, genuinam lectionem habebimus hanc (v. 5 sqq.): ὅτε γὰρ λέγεται Σωκράτης, οὐπω ἔστι τὸ ἔστιν, καὶ ὅτε τοῦτο (sc. τὸ ἔστιν, quod in fonte communium codicum quidam ad τοῦτο explicandum adscripsisse videtur in margine sive inter lineas, unde in textum invasit) λέγεται, οὐκ(έν) ἔστιν ὁ Σωκράτης. οὐδέποτε κ. τ. λ.

p. 305, 14 initium § 85 integrum esse non posse nemo non intellet, qui sensum loci diligenter deliberaverit. Absurdissimum enim est, quod traditum legimus διδομένον τε τοῦ ἀξίωμα εἶναι τι ἀληθές καὶ τι ψεῦδος, οὐ συγχωρήσουσιν (sc. τὸ ἀξίωμα εἶναι τι ἀληθές καὶ τι ψεῦδος) οἱ ἀπὸ τῆς σκέψεως κ.τ.έ. Nam alterum alteri oppositum est neque Sceptici, si pronuntiatum aliquod verum et aliquod falsum esse dant, hoc idem negant. Emendatio facilis est: Διδομένον τε τοῦ ἀξίωμα εἶναι τι — demonstraverat modo Sextus non esse pronuntiatum § 83, p. 305, 9 οὐκ ἄρα ἔστι τι ἀξίωμα — (τὸ ἀξίωμα εἶναι τι) ἀληθές καὶ τι ψεῦδος οὐ συγχωρήσουσιν οἱ ἀπὸ τῆς σκέψεως κ.τ.λ. Vitium, ut saepe, homoeoteleuton commeruit.

Paragraphi 91 et 92 p. 307 vitiis scatent. Et primo quidem v. 7 pro μικροῦ legendum erit μικρο(τέρο)ν; eodem modo in priore comparationis membro traditum est μεζονος. Commendatur praeterea μικρότερον et loci sensu et praecipue verbis ἐπεὶ οὐκ καὶ ἡ οὐχὶ ἀπόφασις μικρότερόν τι ἔστι τοῦ ἀξιωματος (v. 13/14), neque mihi quidem repugnare videtur huic correctioni quod p. 307, 15 μεγέθους et ἐλάττωνος inter se opponuntur. Tum totum enuntiatum εἰ γὰρ προσλήψει ταύτης οὐ γενήσεται (f: γεννήσεται) ἢ ἐννεὰς τῆς ἐννεάδος μεζων, ἀλλὰ ἐλάσσων μᾶλλον, quod ne apodosin quidem habet, plane removendum esse mihi persuasi. Nihil enim expeditur, si cum Bekkero pro εἰ γὰρ legimus εἴγε:

remanet mera tautologia. Verisimillimum est haec quae eiecimus verba lectorem quendam sibi iuxta verba διὸ καὶ τὴν ἐννεάδα κατὰ τὴν τῆς μονάδος πρόσληψιν μὴ γίνεσθαι μείζονα in margine adnotasse, unde perperam in contextum invaserunt. Necessario enim ταύτης (v. 11) ad μονάδος (v. 8) debet referri. Praeterea cod. f non εἰ exhibet (v. 11), sed potius τῇ. Erat igitur adnotatio haec: τῇ [γάρ, fortasse ex v. 9] προσλήψει ταύτης (sc. τῆς μονάδος) οὐ γενήσεται ἢ ἐννεὰς τῆς ἐννεάδος μείζων, ἀλλὰ ἐλάσσων (sic!) μᾶλλον. Restat ut ultimum paragraphi 92 enuntiatum corrigamus. Hic pro ἀποτελεῖται, quod illud γίνεται (v. 15) videtur commeruisse — similiter cod. f p. 343, 17 pro ἀποθανεῖσθαι male tradit ἀποθανεῖται¹⁾ et invicem p. 334, 14 pro φαίνεται omnes codd. perperam exhibent φαίνεσθαι — scribendum erit διὰ τὸ ... ἀποτελεῖσθαι potius quam διότι ... ἀποτελεῖται (utrumque proposuit Bekkerus); cf. §§ 110 fin. 132. 136. 187. 190 (bis). 313. 331 (bis). 341. 370. 394. 413. 415. 416. 418. 439. 442. 474 huius libri.

p. 308, 6 pro δ', quod minime quadrat, ponam γ'.

p. 310, 30 sqq. primum paragraphi 106 enuntiatum haud dubie perturbatum est. Nulla ratione enim propositio et conclusio inter se respondent. Emendanda est sententia sic: ἄλλως τε τὸ ἀνύπαρκτον (ἢ ὑπαρκτόν) τι ποιοῦν ποιεῖ τι, τὸ δὲ ποιοῦν ἔστι καὶ ὑπάρχει. ἢ ἄρα ἀπόφασις μὴ ὑπάρχουσα οὐδὲ ποιήσεται τι (οὔτε ἀνύπαρκτον οὔτε) ὑπαρκτόν (p. 310, 30—311, 2).

p. 311, 8 sqq. Omni sensu etiam caret, quod in fine paragraphi 107 (p. 311, 8—10) exaratum legimus οὕτως ἀνάλογόν ἔστι τὸ μήτε²⁾ ὑπάρχον μήτε μὴ ὑπάρχον τῷ μὲν ὑπάρχοντι προσελθὼν ἀνυπαρξίαν ποιεῖν, τῷ δὲ ἀνυπαρκτῷ ὑπαρξίν. Nam cum antecedit (v. 6 sqq.) ὡς γὰρ τὸ μήτε θερμόν μήτε ψυχρόν τῷ θερμῷ προσελθὼν οὐ δύναται ποιῆσαι ψυχρόν οὐδὲ τῷ ψυχρῷ θερμόν, in insequentibus, ut sensus servetur, legi debet οὕτως ἀνάλογόν ἔστι τὸ μήτε ὑπάρχον μήτε μὴ ὑπάρχον τῷ μὲν ὑπάρ-

1) cf. etiam Bekkeri apparatus ad p. 346, 5 et 349, 16.

2) codd. omnes male μὴ pro μήτε tradunt.

χοντι προσελθὲν <μη> ἀνυπαρξίαν ποιεῖν, τῷ δὲ ἀνυπάρκτῳ <μη> ὑπαρξιν¹⁾.

p. 311, 15 lectio codicum μετῴμεν καὶ ἐπὶ τὴν τῶν οὐχ ἀπλῶν prava est; legi debet μετῴμεν καὶ τὴν ἐπὶ τῶν οὐχ ἀπλῶν (sc. νομοθεσίαν). Praepositio ἐπὶ eodem modo posita est v. 13; de μετιέναι τι cf. verba μάλλον δὲ τὴν καλουμένην μέθοδον . . . δύναίτο ἂν μετιέναι p. 55, 3/4 (Pyrrh. hyp. I, § 236 fin.).

p. 311, 17 ante ἀξιωμαίων videtur excidisse praepositio <ἐξ>; cf. 307, 24; 308, 6; 311, 21.

In definitionem non simplicium pronuntiatorum duobus locis vitium irrepsisse videtur. Invenimus hanc non simplicium pronuntiatorum definitionem 1) § 93, ubi illam percipimus ex simplicium pronuntiatorum definitione καὶ ἀπλᾷ μὲν ὅσα μήτ' ἐξ ἑνὸς ἀξιωματος δις λαμβανομένου συνέστηκεν, μήτ' ἐξ ἀξιωματιῶν διαφερόντων διὰ τινὸς ἢ τινῶν συνδέσμων. 2) § 95 οὐχ ἀπλᾷ δὲ ἐτύγγανε τὰ οἷον διπλᾷ καὶ ὅσα γ' (codd. omnes δ'; cf. supra) ἐξ ἀξιωματος δις λαμβανομένου ἢ ἐξ ἀξιωματιῶν διαφερόντων συνέστηκε διὰ συνδέσμου τε ἢ συνδέσμων. 3) § 108: καὶ δὴ οὐχ ἀπλᾷ μὲν ἐστὶν ἀξιώματα . . . ἅπερ ἐξ ἀξιωματος δι[α]φορουμένου¹⁾ ἢ <ἐξ, vide supra> ἀξιωματιῶν διαφερόντων συνέστηκε καὶ ἐν οἷς σύνδεσμος ἢ σύνδεσμοι επικρατοῦσιν. 4) § 109, ubi connexi, quae est species non simplicium pronuntiatorum, datur definitio haec: τοῦτο (sc. τὸ συνημμένον) τοίνυν συνέστηκεν ἐξ ἀξιωματος δι[α]φορουμένου ἢ ἐξ ἀξιωματιῶν διαφερόντων διὰ τοῦ εἴ' ἢ εἵπερ συνδέσμου. 5) § 110, ubi connexi alterius generis, quod ἐκ διαφερόντων ἀξιωματιῶν καὶ διὰ τοῦ εἵπερ συνδέσμου constat, exemplum affertur. Videmus tribus locis in altera definitionis parte τε (§ 95) vel καὶ (§§ 108 et 110) exstare, duobus has particulas deesse. At illis opus est, ut definitio integra fiat (cf. etiam p. 311, 22, ubi de exemplo connexi primi generis, quod Sextus allaturus est, dicitur οἷον ἐκ δι[α]φορουμένου

1) 'Ego potius in v. 2 <ἀν>ὑπαρχτον, in v. 8 [ἀν]ἄλογον scribendum esse puto, αν ad v. 2 adscriptum sed falso ad 8 relatum esse ratus; cf. p. 274, 24; 602, 2; 715, 15; 720, 14; 721, 4' Kalbfleisch.

1) Prantl, Geschichte der Logik, I, c. 5 adn. 122 recte vidit, hic et passim pro διαφοροῦμενον legendum esse διαφοροῦμενον.

καὶ (διὰ) τοῦ εἴ συνδέσμον συνέστηκε τὸ τοιοῦτον συνημμένον κ. τ. έ.). Itaque utroque loco, ubi deest, particulam (καὶ) addendam esse crediderim, ut legamus § 93 καὶ ἀπλᾶ μὲν ὅσα μῆτ' ἐξ ἐνὸς ἀξιώματος δις λαμβανομένου συνέστηκεν μῆτ' ἐξ ἀξιωμάτων διαφερόντων (καὶ) διὰ τινὸς ἢ τινῶν συνδέσμων, § 109: τοῦτο (sc. τὸ συνημμένον) τοίνυν συνέστηκεν ἐξ ἀξιώματος δι[α]-φορομένου ἢ ἐξ ἀξιωμάτων διαφερόντων (καὶ) διὰ τοῦ εἴ ἢ εἴπερ συνδέσμον.

p. 315, 17/18 codd. omnes tradunt εἶναι καὶ συμβέβηκε. Supervacaneum est hoc loco καὶ; exstinxit illud Bekkerus. At verisimile est, καὶ olim post οὕτω exstitisse, ubi saepissime apud Sextum invenitur, praesertim si, ut hic, antecedit ὥσπερ (v. 14) vel ὥς; cf. e. g. statim v. 20 ὥσπερ — v. 23/24 οὕτω καὶ.

p. 315, 25 quin ante ψεῦδος exciderit (ψεῦδους), ego quidem minime dubito.

p. 316, 9 pro μὴ codicum legam μὴ(πω), ut inter se opponantur τὸ μὴ πω ὑφεστάναι et τὸ μὴ πω γίνεσθαι.

p. 316, 25 τι absurdum est. Subiectum enim enuntiati, quod ex antecedentibus debet intellegi, est τὸ ἀληθές. τι igitur aut plane delendum est aut post ἐν τῇ σημαίνουσῃ (v. 27) ponendum, ubi bene respondeat verbis ἐν μὲν τῇ μὴ σημαίνουσῃ τι (v. 24); cf. etiam v. 23, ubi Bekkerus volebat σημαίνουσῃ (τι).

p. 317, 19 non sufficit ad loci sensum lectio τουτέστι τὸ κίνημα τῆς διανοίας. Nemo enim est, quin habeat motum cogitationis. Distinguitur autem homo ab homine eo, quod alius alium habet motum cogitationis. Quae cum ita sint, legendum erit τουτέστι (τοῦτο) τὸ κίνημα τῆς διανοίας.

p. 318, 10 Bekkerus particulam δὲ uncis secluserit. Kayserus l. l. non modo hoc δὲ sed etiam antecedens μεθοδικώτερον delendum esse censuit. At videtur uterque vir doctus, ut qui enuntiati structuram non perspexerit, erravisse. Optime enim particula δὲ se habet v. 10. Mea quidem sententia verbis ἐπεὶ (v. 6) usque ad ἀναιρούσῃ (v. 17) unum enuntiatum efficitur, cuius enuntiatum principale est καλῶς ἔχειν ἡγούμεθα, cum de coniunctione ἐπεὶ non modo dependeant verba τῶν πραγμάτων

(v. 6) — ἄδηλα (v. 7), sed etiam eodem modo verba μεθοδικώτερον δὲ (v. 9/10) — ἀποδέδοται (v. 11). Ad utramque sententiam secundariam se applicat parenthesis, ad priorem verba καὶ πρόδηλα μὲν (v. 7/8) — ληπτὰ (v. 9), ad alteram verba τούτου (v. 11) — φαίνεται (v. 13/14). Hac parenthesi factum est ut levi anacolutho usus Sextus enuntiato quod ab ἐπεὶ inceperat continuaret genetivum absolutum. Anacoluthi hoc gravioris exemplum apud Sextum invenis e. g. p. 603, 7—16. Quae cum ita sint, totum enuntiatum mutata interpunctione in posterum ita exarandum esse existimo (v. 6 sqq.): Ἐπεὶ τῶν πραγμάτων διττῆς ἔστι κατὰ τὸ ἀνωτάτω διαφορά, καθ' ἣν τὰ μὲν ἔστι πρόδηλα τὰ δὲ ἄδηλα — καὶ πρόδηλα μὲν τὰ αὐτόθεν ὑποπίπτοντα ταῖς τε αἰσθήσεσι καὶ τῇ διανοίᾳ, ἄδηλα δὲ τὰ μὴ ἔξ αὐτῶν ληπτὰ — μεθοδικώτερον δὲ εἰς μὲν τὴν τῶν ἐναργῶν ἀπορίαν ὁ περὶ κριτηρίου λόγος ἡμῖν ἀποδέδοται — τούτου γὰρ ἀβεβαίον δειχθέντος ἀδύνατον γίνεται καὶ τὸ περὶ τῶν φαινομένων δισχυρίζεσθαι ὅτι τοιαῦτά ἔστι πρὸς τὴν φύσιν ὅποια φαίνεται — λειπομένης δὲ ἔτι τῆς τῶν ἀδῆλων διαφορᾶς καλῶς ἔχειν ἡγούμεθα κ. τ. λ. usque ad ἀναιρούση (v. 17).

p. 319, 16 post τετάρτης addam <δὲ>, quod propter consuetum exspectatur.

p. 323, 1 propter συμπεριγράφεται (v. 3) legam ἔστι pro ἔσται codicum.

p. 324, 3 ante εἶναι addam <ἔτι>, cf. v. 4.

p. 325, 1 Bekkerus pro ψεῦδος εἶναι, quod propter antecedens ἀληθές ἐστιν (p. 324, 32) rectum esse non potest, legere voluit ψεῦδος ἦν. Mihi quidem magis placet infinitivo εἶναι plane extincto potius p. 324, 32 legere ἀληθές εἶναι pro ἀληθές ἐστιν.

p. 325, 25 ante καλὸν intercidisse suspicor <οἶον>, quod respondeat voculae ὥς (v. 24).

p. 327, 5 iam Kaysero l. l. negatio μὴ iure displicuit. Probant enim verba, quae statim sequuntur ἵνα τοῖνον τοῦθ' ὁμόλογον ᾗ (sc. τὸ αἰσθητὸν εἶναι τὸ σημεῖον), δεῖ προσυμπεφωνῆσθαι τὴν τῶν αἰσθητῶν ὑπαρξιν positive aliquid dictum anteisse. Con-

ferantur praeterea hi loci, qui huc spectant neque minus evincunt, negationem *μη* (v. 5) locum non habere: § 186: *εἴπερ αἰσθητὸν εἶναι θελομεν τὸ σημεῖον*, § 188 (p. 328, 22/23) *οὐ τοίνυν λεκτέον αἰσθητὸν εἶναι τὸ σημεῖον*, § 189 init. *πάλιν εἴπερ αἰσθητὸν ἐστὶ τὸ σημεῖον*. Kayserus pro *μη αἰσθητὸν αὐτὸ τυγχάνειν* legendum proposuit *εἰ αἰσθητὸν αὐτὸ τυγχάνει*. At ne tunc quidem verba sequentia quadrant, immo postulare videntur, ut ceteris servatis *μη* plane exstinguatur. Addidit fortasse hoc falsum *μη* lector quidam ex sensu Sexti, utpote cui signum profecto ut sceptico neque sensibile neque intellegibile esset.

p. 329, 22 haud dubie aliquid intercidit, sive *σημεῖον* sive *δηλωτικός* (cf. p. 325, 1 et 330, 26) vel *ὑπομνηστικός* vel *μνηοτικός* vel aliud aliquid simile.

Ea quae legimus p. 330, 2 mihi adhuc non recte intellecta esse videntur. Nullo enim modo stare possunt quae Fabricius ad hunc locum in editione sua garrulus adnotat. Immo res ita se habet: comparaverunt dogmatici signum indicatorium cum igne; contenderunt eodem modo quo ignis compluria efficit signum indicatorium compluria simul indicare posse. Atque ignem quidem compluria simul efficere posse, velut simul ceram liquefacere, lutum cogere, lignum urere Sextus dogmaticis concedit, negat tamen similem vim signo indicatorio inesse, immo contendit ad summam nos absurditatem deduci, si quod in igne valeat ad signum indicatorium transferamus. Cuius absurditatis exemplum est allaturus, quod, ut saepius, ab arte medica petit. Demonstraturus est Sextus non posse simul exstare (*συνυπάρχειν* v. 5) omnia, quae signum indicatorium possit indicare, cum quae ignis efficit omnia simul exstare possint. Itaque urgendum est in v. 1 *ἐκαστον*, in v. 2 *ὑπάρχειν*; hoc enim dicit Sextus: *λέγοντες ἐκαστον (οὐχ ἓν τι) τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐνδεικνυμένων ὑπάρχειν* (non posse tantum exstare, sed re vera exstare). Est autem *πληθος* humorum abundantia vitiosa, cf. Galen. t. IV, p. 169 K.: *ὅταν μὲν ὁμοτίμως ἀλλήλοις ἀνξήθωσιν οἱ χυμοί, πληθος τοῦτο καὶ πληθώραν ὀνομάζουσι*. Idem igitur et *πληθος* et *πληθώρα*. *δριμύτης* vero a medicis vocatur acritudo humorum, quae magna in siccitate corporis oritur. Quam ob rem saepius

δριμύτης et ξηρότης coniuncta inveniuntur velut apud Alexandrum Aphrodisiensem Probl. II, 69 γίνεται ἡ δριμύτης ἐκ θερμότητος πλείονος καὶ ξηρότητος. Quod si ita est, πλήθος i. e. abundantia humorum et δριμύτης h. e. siccitas corporis sive inopia humorum inter se sunt opposita, quae nullo modo simul in uno eodemque corpore possunt existere. Nihilominus medici a diversis sectis proficiscentes ex uno eodemque signo indicatorio alius πλήθος, alius δριμύτητα causam morbi esse concluserunt, alius denique σωματικὴν κατασκευήν, i. e. causam toto genere diversam, cf. Galen. XVI 392, 8—13 K. τρεῖς δὲ εἰσι τοῦ σώματος κατασκευαὶ ἐν ἅπασιν τοῖς οὖσιν, ἡ ἀρίστη ἡ φαύλη καὶ ἡ νοσοῦσα. ἀλλ' ἡ μὲν ἀρίστη μία, τῶν δὲ ἄλλων ἀμφοῖν αἱ διαφοραὶ οὐκ εὐαρίθμητοι, ἐπεὶ εἰσι μοχθηραὶ κατασκευαὶ σωματίων ἐνταῦθα μὲν ἐν ὅλῳ τῷ ζῳῳ δυσκρασίαν ἔχουσαι, τινὲς δὲ ἐν τῇ τῶν μορίων ἀνωμάλῳ κατασκευῇ. At fieri non potest ut omnes rectum viderint: nulla enim ratione tam diversae causae simul in uno eodemque homine exsistere eundemque morbum efficere possunt (νοσοποιεῖν, cf. Menoniorum quae Diels edidit XII, 14 νοσοπ(οι)εῖν δὲ ταῦτα καὶ παρὰ τὸ πλήθος καὶ παρὰ τὸν τόπον; XIII, 23 γινόμενον δὲ τὸ πλήθος . . .] νοσοπ[ο]εῖν). Itaque non valet in signo indicatorio quod in igne.

p. 330, 14 pro πάν ponendum erit πάντα. Rectum enim si esset πάν, in insequentibus exspectaremus τὸ μὲν — τὸ δὲ, non quod omnes codd. tradunt τινὰ μὲν —, τινὰ δὲ (cf. etiam v. 12/13).

p. 331, 23 ante παρὰ addam <τὰ>, v. 25 ante τοῖς <τὰ παρὰ> coll. v. 22 τὸ κατὰ κυβερνητικὴν.

p. 332, 32/333, 1 nonnulla suppleam, quae hic olim exstitisse loci sententia videtur comprobare. Legam igitur οἷον τὸ ὁρατὸν τοῦ ἀκουστοῦ ἢ τὸ ἀκουστὸν τοῦ γευστοῦ ἢ <τὸ γευστὸν τοῦ ὁσφραντοῦ > ἢ τὸ ὁσφραντὸν τοῦ ὁρατοῦ. Haec supplementa verbis insequentibus οὐ γὰρ ἐὰν ὁσφραλνῆται τις εὐώδους τινός, εἰς κατάληψιν ἔρχεται τοῦ λευκοῦ χρώματος commendantur. <τὸ γευστὸν τοῦ> propter concentum supplevi.

p. 333, 24 post ἐνδεικτικόν ἐστίν fortasse ὁμοιοτελεύτου culpa nonnulla interciderunt. Ponit quidem Sextus ἄρα etiam p. 353, 12

post ἐπεὶ, sed luculentior evadet argumentatio, si ultimum paragraphi 214 enuntiatum sic suppleveris: ἀλλ' ἐκείνó γε κρατεῖν χρή, ὡς <εἰ>περ (codd. ὥσπερ, corr. Bekk.) οὔτε τὸ ὁμογενὲς αἰσθητὸν τοῦ ὁμογενοῦς αἰσθητοῦ οὔτε τὸ ἀνομογενὲς τοῦ ἀνομογενοῦς οὔτ' αὐτὸ ἑαυτοῦ ἐνδεικτικόν ἐστίν, <οὐδ' ὅλως αὐτὸ ἐνδεικτικόν ἐστίν>. ἀδύνατον ἄρα λέγειν αἰσθητὸν εἶναι τὸ σημεῖον.

p. 336, 15 ante λοιπὸν excidit <τὸ>. Respondeat enim necesse est <τὸ> λοιπὸν λῆμμα antecedenti τὸ ἕτερον λῆμμα (v. 13); cf. etiam p. 336, 1 τὸ δὲ λοιπὸν (sc. τῶν λημμάτων).

p. 337, 19 Fabricius, quem sequitur Bekkerus, verba καὶ τρίτου (v. 20) non modo cum antecedentibus ἐκ δευτέρου coniungenda esse statuit, sed etiam cum verbis ἐκ πρώτου ἀναποδείκτον. Sed mihi persuadere non potuit; videtur mihi haec coniunctio verborum Sexti usui loquendi repugnare. Suspicio post πρώτου excidisse <καὶ τρίτου>, ut iam legatur ἐξ ἀνομογενῶν δὲ ὥσπερ οἱ ἐκ πρώτου <καὶ τρίτου> ἀναποδείκτον συνεστῶτες ἢ ἐκ δευτέρου καὶ τρίτου κ. τ. λ.

p. 337 et p. 338 omnia paene inde a media paragrapho 230 misere perturbata sunt. Sextus hoc loco allaturus est exemplum indemonstrabilis argumentationis non simplicis, quae constet ex duobus argumentis simplicibus eiusdem generis, hic ex duobus argumentis simplicibus indemonstrabilibus primi quod numeratur generis. Quae argumentatio indemonstrabilis non simplex resolvi debet in illa, ex quibus constat, argumenta indemonstrabilia simplicia. Traditur autem a codicibus Sexti huius non simplicis indemonstrabilis argumentationis exemplum in hunc modum: εἰ ἡμέρα ἔστι, φῶς ἔστιν. ἀλλὰ μὴν ἡμέρα ἔστιν. φῶς ἄρα ἔστιν. Quod ut rectum sit nulla potest ratione fieri. Nam primum hoc non simplex argumentum minime differt a simplici argumento primi generis, quod Sextus explicavit § 224 (cf. etiam § 227). Neque assentiri possum viro docto Prantl¹⁾, qui hoc exemplum non simplicis indemonstrabilis argumenti ita intellegi debere contendit: »Der erste Modus wird

1) C. Prantl, *Geschichte der Logik im Abendlande* I, p. 479.

nur mittelst der äußerlichsten Verdopplung selbst in zwei ἀναπόδεικτοι des ersten Modus aufgelöst, deren ersterer selbst sich zu einem μονολήμματος gestaltet, z. B. der Schluß »Wenn es Tag ist, ist es hell; es ist aber Tag; also ist es hell« wird als nicht-einfacher betrachtet und in seine einfachen Bestandteile aufgelöst, deren erster ist »Wenn es Tag ist, ist es hell«, der zweite aber »Wenn es Tag ist, ist es hell; es ist aber Tag; also ist es hell«; so daß auf diese Weise endlos mit der Verdopplung zurückgegangen werden könnte.« Repugnant enim huic Prantellii sententiae quae apud Sextum ipsum scripta legimus § 232; haec enim clare ostendunt exemplum illud depravatum esse. Comperimus ex § 232 exempli priorem propositionem ita esse comparatam, ut tota sit connexum, id, quod in ea antecedit, sit simplex enuntiatum, id, in quod desinat, et ipsum sit connexum. Quae cum ita sint, argumenti prior propositio debet esse haec: εἰ ἡμέρα ἔστιν, <εἰ ἡμέρα ἔστι,> φῶς ἔστιν. Quam si habemus et praeter eam id, quod in ea antecedit ἡμέρα ἔστι, quam alteram propositionem diserte poni opus non est, consequens etiam habemus in illo connexo hoc: εἰ ἄρα ἡμέρα ἔστιν, φῶς ἔστιν (p. 338, 4). Primum igitur simplex indemonstrabile argumentum primi generis ita se habet: εἰ ἡμέρα ἔστιν, <εἰ ἡμέρα ἔστι,>, φῶς ἔστιν. ἀλλὰ μὴν ἡμέρα ἔστιν. εἰ ἄρα ἡμέρα ἔστιν, φῶς ἔστιν. Huius argumenti consequens simul ex silentio ponitur pro priore propositione alterius simplicis argumenti indemonstrabilis primi generis, cuius propositio altera assumptio est »iam expositae argumentationis« (τοῦ ἐκκειμένου λόγου), nempe ἡμέρα ἔστιν. Concluditur ex utroque lemmate illatio iam expositae conclusionis φῶς ἄρα ἔστιν. Alterum igitur argumentum simplex indemonstrabile primi generis hoc est: εἰ ἡμέρα ἔστιν, φῶς ἔστιν. ἀλλὰ μὴν ἡμέρα ἔστιν. φῶς ἄρα ἔστιν. Ex his duobus argumentis simplicibus indemonstrabilibus primi generis coniunctis constat argumentatio non simplex indemonstrabilis haec: εἰ ἡμέρα ἔστιν, <εἰ ἡμέρα ἔστι,> φῶς ἔστιν. ἀλλὰ μὴν ἡμέρα ἔστιν. φῶς ἄρα ἔστιν. Hunc igitur in modum Sexti exemplum p. 337, 22 allatum debet corrigi. Ad illud autem εἰ ἡμέρα ἔστιν, quod codd. omnes tradunt p. 337, 29/30, non modo addendum est φῶς ἔστιν, quod supplevit Fabricius,

sed potius $\langle \epsilon\iota \eta\mu\epsilon\rho\alpha \xi\sigma\tau\iota\nu, \varphi\omega\varsigma \xi\sigma\tau\iota\nu \rangle$, ut totum sit connexum: $\gg\epsilon\iota \eta\mu\epsilon\rho\alpha \xi\sigma\tau\iota\nu \langle \epsilon\iota \eta\mu\epsilon\rho\alpha \xi\sigma\tau\iota\nu, \varphi\omega\varsigma \xi\sigma\tau\iota\nu \rangle\alpha, \delta\pi\epsilon\rho \acute{\alpha}\rho\chi\epsilon\tau\alpha\iota \mu\acute{\epsilon}\nu. \acute{\alpha}\pi\omicron \acute{\alpha}\pi\lambda\omicron\upsilon \acute{\alpha}\xi\iota\acute{\alpha}\mu\alpha\tau\omicron\varsigma \tau\omicron\upsilon \gg\eta\mu\epsilon\rho\alpha \xi\sigma\tau\iota\nu\alpha, \lambda\acute{\eta}\gamma\epsilon\iota \delta\epsilon \epsilon\iota\varsigma \omicron\upsilon\chi \acute{\alpha}\pi\lambda\omicron\upsilon\nu \sigma\upsilon\nu\eta\mu\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\nu \tau\omicron \gg\epsilon\iota \eta\mu\epsilon\rho\alpha \xi\sigma\tau\iota\nu, \varphi\omega\varsigma \xi\sigma\tau\iota\nu.\alpha$ Denique emendatione eget primum simplex indemonstrabile argumentum, quod a codicibus p. 338, 10/11 ita traditur $\gg\epsilon\iota \eta\mu\epsilon\rho\alpha \xi\sigma\tau\iota, \varphi\omega\varsigma \xi\sigma\tau\iota\nu.\alpha$ Debet enim tale esse $\epsilon\iota \eta\mu\epsilon\rho\alpha \xi\sigma\tau\iota\nu, \langle \epsilon\iota \eta\mu\epsilon\rho\alpha \xi\sigma\tau\iota \rangle, \varphi\omega\varsigma \xi\sigma\tau\iota\nu. \langle \acute{\alpha}\lambda\lambda\acute{\alpha} \mu\eta\nu \eta\mu\epsilon\rho\alpha \xi\sigma\tau\iota\nu. \epsilon\iota \acute{\alpha}\rho\alpha \eta\mu\epsilon\rho\alpha \xi\sigma\tau\iota\nu, \varphi\omega\varsigma \xi\sigma\tau\iota\nu \rangle$. Nimirum huiusmodi argumentum non simplex indemonstrabile per se est absurdissimum, sed Stoicos in syllogismis inveniendis incredibilia paene gessisse inter omnes constat.¹⁾

p. 338, 6 post *παραλελειμμένον* intercidit $\langle \delta \rangle$; cf. p. 339, 4, ubi pro *ἄπερ* codd. scribi debet *ὅπερ* et p. 339, 15 *δ*.

p. 338, 19–21 sine dubio enuntiata $\tau\acute{\alpha} \delta\epsilon \varphi\alpha\iota\nu\omicron\mu\epsilon\nu\alpha$ — *φαίνεται* (v. 19–20) et $\tau\acute{\alpha} \delta\epsilon \gamma\epsilon \sigma\eta\mu\epsilon\iota\alpha$ — *φαίνεται* (v. 20–21) sunt ita invertenda, ut quod enuntiatum a codicibus traditur loco posteriore, priore loco ponatur. Tum demum Aenesidemi conclusio eadem est atque quae a Sexto affertur § 215, tum demum etiam convenit cum Sexti explicatione, qua eam constare contendit ex primo et altero indemonstrabili simplici argumento. Antecedit autem v. 27 $\omicron\upsilon\chi\acute{\iota} \delta\epsilon \gamma\epsilon \tau\omicron \tau\rho\acute{\iota}\tau\omicron\nu$, sequitur $\acute{\alpha}\lambda\lambda\acute{\alpha} \kappa\alpha\iota \tau\omicron \pi\rho\omega\tau\omicron\nu$, quod in Aenesidemi conclusione non aliter se habere oportet.

p. 339, 4/5 $\tau\omicron\upsilon \pi\rho\omega\tau\omicron\nu$ positum esse pro $\gg\acute{\alpha}\lambda\lambda\acute{\alpha} \mu\eta\nu \tau\omicron \pi\rho\omega\tau\omicron\nu\alpha$ ego quidem credere non possum. Conicio $\tau\omicron\upsilon \tau\rho\acute{o}\pi\omicron\nu$ scribendum esse, cum hic locus respiciat ad § 235 (p. 338, 25 $\tau\omicron\upsilon \tau\rho\acute{o}\pi\omicron\nu$). Cf. etiam p. 339, 12 $\tau\omicron\upsilon \tau\rho\acute{o}\pi\omicron\nu$.

Male depravata est § 237 (p. 339). Primo post *ἐκκειμένον* (v. 17) satis magna lacuna est, quae collatis p. 338, 8/9 et 339, 5 ad hunc modum potest compleri: $\sigma\upsilon\nu\acute{\alpha}\gamma\epsilon\iota \tau\omicron \tau\omicron\upsilon \acute{\epsilon}\kappa\kappa\epsilon\iota\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\nu \langle \lambda\omicron\gamma\omicron\nu \sigma\upsilon\nu\pi\acute{\epsilon}\rho\alpha\sigma\mu\alpha \tau\omicron \gg\omicron\upsilon\chi \acute{\alpha}\rho\alpha \tau\acute{\alpha} \sigma\eta\mu\epsilon\iota\acute{\alpha} \xi\sigma\tau\iota \varphi\alpha\iota\nu\omicron\mu\epsilon\nu\alpha \rangle \tau\rho\acute{\iota}\tau\eta \acute{\alpha}\nu\alpha\pi\omicron\delta\epsilon\iota\kappa\tau\eta$. Deinde simplex argumentum indemonstrabile secundi generis, quod prima pars est argumenti non simplicis

1) cf. Zeller III, 1^a p. 112 et Prantl l. l. p. 478: *Spielerei des Formalismus*.

indemonstrabilis hoc loco a Sexto resoluti, nisi forte Sextus ipse erravit, a codicibus corruptum traditur. Cuius argumenti conclusio necessario debet esse haec: v. 23 φαίνεται. (οὐκ, ἄρα τὰ φαινόμενα πᾶσι τοῖς ὁμοίως διακειμένοις παραπλησίως φαίνεται καὶ) τὰ σημειᾶ ἐστὶ φαινόμενα.

p. 342, 6 articulum τοῦ ante ἀληθοῦς exstinguam (cf. v. 11 p. 341, 18 et ita saepius).

p. 343, 4: Ex antecedenti versu coniunctio εἰ perperam in hunc versum invasit. Illam hoc loco non recte exstare et ex eo apparet, quod subiectum verbi finiti παρόν ἐστι desideratur, et ex altero membro simillimo v. 5 τὸ δὲ ἔλκος ἐσχηκέναι παρῶ-χημένον. Quae cum ita sint, pro εἰ ἔχει potius erit scribendum v. 4 τὸ μὲν γὰρ οὐλὴν ἔχει(ν) παρόν ἐστι κ. τ. ἐ.

p. 344, 3 οἱ ante στωικοί delendum esse existimo. Plurimi enim Stoici et incorporeum et λεπτὸν signum esse statuebant, pauci, inter quos Basilides et qui illum sectabantur, incorporei existentiam non dabant.

p. 345 paragraphus 265 qualis apud Bekkerum exarata legitur integra esse non potest. Kayserus l. l. recte contulit Hyp. II, § 110—112, ubi eadem quae hic quaestio iisdem paene verbis a Sexto tractatur. Sed locum ipsum sine dubio corruptum Kayserus non correxit. Quem ego quidem ita emendem (v. 10 sqq.): δεήσει προεπικεκρίσθαι τὸ ὕγιες συννημμένον καὶ προσξητάσθαι, εἴτε τὸ κατὰ Φίλωνά ἐστι [τὸ] τοιοῦτον εἴτε (τὸ) κατὰ Διόδωρον (ἢ τὸ κατὰ τὴν ἔμφασιν) (cf. p. 82, 14) ἢ τὴν συνάρτησιν ἢ ἄλλως πως κρινόμενον. Similiter Euripides εἴτε . . . εἴτε ἢ ἢ usurpat Hippolyt. v. 141 sqq.: σὺ γὰρ (Wilamowitz ἢ σύ γ') ἐνθεος, ὦ κόρυς, | εἴτ' ἐκ Πανὸς εἴθ' Ἐκά-τας | ἢ σεμνῶν Κορυβάντων | φοιτᾷς ἢ μητρὸς ὀρείας.

p. 345, 16 τὸ ὕγιες κριτήριον, quod in nostris Sexti et codicibus et editionibus legitur, mihi quidem est suspectum. Nam primum hoc loco non tam agitur de sano criterio, de quo Sextus longius in libro antecedenti disseruit, quam de sano connexo et huius sani connexi criterio. Praeterea in hac parte adiectivum ὕγιής epitheton constans est verbi συννημμένον. Quam ob rem

totum locum ita esse legendum coniciam: ἔτι πρὸς τοῖς εἰρη-
μένοις, καὶ δῶμεν σύμφωνον εἶναι τὸ ὕγιες <συννημμένον καὶ τὸ
τούτου> κριτήριον καὶ ὁποῖόν ποτ' ἂν ἐκεῖνοι θέλωσι, τοιοῦτο (codd.
τοῦτο, corr. Bekk.) ἀμάχως ὑπάρχειν κ. τ. λ.

p. 345, 18 post σημείον nonnulla interciderunt. Quae hic
olim exstabant verba excipiuntur infra v. 25. Id enim, quod
continet, connexum est; hoc autem connexum non modo τὸ
σημείον, i. e. τὸ καθηγούμενον continet, sed etiam τὸ σημαινόμενον
vel σημειωτόν i. e. τὸ λῆγον. Suppleam igitur οὐδὲν ἦττον τὸ
περικτικὸν τοῦ σημείου <τε καὶ τοῦ σημειωτοῦ συννημμένον> ἀνεπί-
κριτον ὁμολογεῖν ἐστὶν ἀνάγκη. Sed sufficit fortasse coniectura
antecedenti comprobata τὸ περικτικὸν τοῦ σημείου <τε καὶ ση-
μειωτοῦ> ἀνεπίκριτον κ. τ. λ.

p. 347, 19 τι non rectum esse iam vidit Bekkerus, qui pro
eo ponere voluit <ἐς>τι. Sed mihi illud τι falsum tantum in
locum videtur invasisse, cum eius locus genuinus sit ante ση-
μεῖον. Legam igitur λεκτέον μὴ εἶναι τι σημείον; cf. p. 349, 4
ὁ γὰρ λέγων μὴ εἶναι τι σημείον, ibidemque v. 7.

p. 347, 32 pro futuro ἔσται, quod sensu caret, ponam prae-
sens ἔστιν.

p. 348, 15/16 post σημαίνουσι addam <τι>, item v. 19 post
ἔστι (cf. v. 18 μηδὲν et 23 τι).

p. 348, 31/32 τὸ δεύτερον ex antecedentibus perperam videtur
iteratum esse; plane enim supervacaneum est totamque struc-
turam perturbat. Debet igitur mea quidem sententia exstingui.
Cf. etiam p. 388, 16 sq.

p. 349, 15 particulam καὶ deleam; iterum enim in insequenti
versu posita est.

p. 349, 28 τὸ ante ἀκόλουθον, quod ex verbis insequentibus
perperam huc invasit, removendum esse ostendit p. 350, 3:
ἔξει ἀκολουθοῦν αὐτῷ τὸ λῆγον κ. τ. ε.

p. 351, 21 traditur ἐπελέγετο, quod Bekkerus correxit in ἔτι
ἐλέγετο suspicatus rectius etiam esse ἔτι ἔλεγον. At potest reti-
neri ἔτι ἐλέγετο, si v. 23 ante ἀγνοοῦντες addimus <ὅπερ ἔλεγον>,
quo inserto omnia sunt sana.

p. 352, 11 *τι* post alterum *ἔστι* secludam (cf. v. 14 et p. 348, 26).

p. 352, 31/353, 1 verba *τὸ τοῦ μὴ εἶναι σημεῖον μηνυτικὸν* recta esse non posse totius loci sensus, qui ex insequenti praecipue paragrapho clare elucet, manifesto ostendit. Neque enim illud dari signum necesse est, quod nihil esse signum indicat, sed potius quod signum aliquod exstare indicat. Quod ex initio paragraphi 297 *τὸ κοινῶς ὁμολογεῖσθαι εἶναι τι σημεῖον*, quibus verbis antecedentia excipiuntur, dilucide apparet neque minus ex insequentibus *ἔστι τι σημεῖον* (v. 4/5 et 11). Quae cum ita sint, p. 352, 31/353, 1 non legendum est *τὸ τοῦ μὴ εἶναι σημεῖον μηνυτικὸν*, sed potius *τὸ τοῦ εἶναι τι σημεῖον μηνυτικόν*.

p. 353, 10 ante *διὰ* fortasse intercidit *⟨δέ⟩*, cf. v. 5 *δ'* (Fabricius *δέ*) et v. 12 *δέ*.

p. 354, 32 prius *εἰ* cum supervacaneum sit et a ratione loci alienum, delendum censeo.

p. 356, 14 legam *πρὸς τῷ συνακτικῶς ⟨εἶναι⟩ ἔτι καὶ κ. τ. λ.* Bekkerus pro *ἔτι εἶναι* ponere voluit; cf. v. 25/26.

p. 360, 7 post primum *ἀληθές* addam *⟨τὸ »ἔστι κενόν»⟩*.

p. 360, 17 articulus *τὰ* ante *ἄδηλα* non potest locum habere. *ἄδηλα* enim praedicative est positum (cf. v. 30/31). Legam igitur vel *διάφωνα δὲ ὄντα καὶ ἄδηλά ἐστιν* vel *τὰ δὲ διάφωνα καὶ ἄδηλά ἐστιν κ. τ. ε.*

p. 364, 15 Bekkero assentiri non possum, quod ante *ἀπόδειξιν* addidit *πρώτην*. Neque enim hic modo codd. omnes tacent, sed etiam v. 18/19, ubi Bekkerus pari modo legere debuit *τὴν περὶ τῆς ⟨πράγης⟩ ἀποδείξεως ζήτησιν*. At erravit Bekkerus. *Πρώτην ἀπόδειξιν* enim in insequenti demum paragrapho Sextus introducit et hic rectissime, quatenus hoc novo argumento ostendit primam demonstrationem, ut demonstratio generalis sit firma, ab altera debere confirmari, alteram a tertia etc.; cf. etiam p. 363, 7. 8.

p. 364, 30 Bekkerus locum mutilatum mihi nondum videtur expeditisse eo, quod pro *τινα* codicum omnium legendum pro-

posuit οἶον την. Ego quidem legere praeoptem v. 29 sqq.: *μίαν γάρ, ψησί, τῶν ἐπ' εἶδους ἀποδείξεών τινα συνάγουσαν <οἶον> ὅτι ἄτομα ἔστι στοιχεῖα κ. τ. λ.* — *μίαν . . . τινα* non minus recte dicitur quam *εἰς τις*, cf. Kuehner-Gerth § 470, 3 p. 664.

p. 365, 2 ante *γένος* addam articulum <τὸ>, qui desideratur.

Locum perturbatum p. 365, 6 Bekkerus mea quidem sententia non recte emendavit. Traditur a codicibus hoc: *καὶ ὡς αὐτὸς ἀξιοῖ ὁ ἔχων τὴν εἰδικὴν ἀπόδειξιν εὐθὺς ἔχει καὶ τὴν γενικὴν*. Quod hac forma sanum esse non potest. Qua re Bekkerus articulo ὁ ante *ἔχων* omisso et *ἔχει* in *ἔχειν* mutato legit *καὶ ὡς αὐτὸς ἀξιοῖ ἔχων τὴν εἰδικὴν ἀπόδειξιν εὐθὺς ἔχειν καὶ τὴν γενικὴν*. At videtur emendatio faciliior neque deterior esse, si statuimus inter *ἀξιοῖ* et ὁ excidisse <ὅτι>, id quod facile fieri potuit. Quo restituto et ὁ et *ἔχει* bene se habet et tota constructio integra est. *ἀξιόω . . . ὅτι* invenitur e. g. p. 247, 11.

§ 365 ea qua a codibus traditur forma integram non esse primus cognovit Bekkerus. Quae a codicibus exhibentur p. 368, 6 sqq. *τούτου τε μάρτυρές εἰσιν οὐκ ἄλλοι τινὲς ἢ οἱ ἑτερόδοξοι, λόγῳ δ' (Fabricius: τ' male) ἀποδείξαι θέλοντες ὅτι ἀληθὴ ἔστι τὰ φαινόμενα καὶ ἄλλως τὸ ὅτι τοῖς φαινομένοις δεῖ πιστεύειν* mutavit in *τούτου τε μάρτυρές εἰσιν οὐκ ἄλλοι τινὲς ἢ οἱ ἑτερόδοξοι, λόγῳ δ' ἀποδείξαι θέλοντες ὅτι ἀληθὴ ἔστι τὰ φαινόμενα. καὶ ἄλλως πόθεν ὅτι τοῖς φαινομένοις δεῖ πιστεύειν*; Qua in re Bekkerus recte quidem fecit, quod ante, καὶ ἄλλως (v. 8) punctum posuit, non item recte, quod τὸ (cod. f male τε) mutavit in πόθεν. Nam quomodo πόθεν depravari potuerit in τὸ, ego quidem non video. Mea opinione verba ipsa integra sunt, post *πιστεύειν* (v. 9) autem lacuna est statuenda, quam ita fere explendam esse censeo (v. 8 sqq.): *καὶ ἄλλως τὸ ὅτι τοῖς φαινομένοις δεῖ πιστεῖν <ἐκ λόγῳ μόνον οἶόν τε κρατύνειν>. οὐ γὰρ τὰ φαινόμενα τοῦ λόγου ἀλλ' ὁ λόγος τῶν φαινομένων βεβαιότερός ἐστιν, ὃ γε καὶ ἑαυτὸν ἀκρίβεια πιστούμενος*; cf. v. 3 τὰ φαινόμενα ἐκ τοῦ λόγου κρατύνεται.

p. 369, 20 sqq. ab omnibus codicibus traduntur haec: *εὐθὺς γὰρ ὑποθησόμεθα τὰ τρία τέσσαρα εἶναι καὶ συνάξομεν*

ὡς ἀκολουθοῦν τὸ τὰ ἑξ ὀκτὼ ὑπάρχειν. ἔσται δὲ τοῦτο ἀληθὲς τὸ τὰ ἑξ ὀκτὼ ὑπάρχειν. εἰ κ. τ. ε. Verba ἔσται δὲ τοῦτο ἀληθὲς τὸ τὰ ἑξ ὀκτὼ ὑπάρχειν Fabricio displicebant, quia illis enuntiatum antecedens probari debere putabat. Quam ob rem in sua editione pro τὸ τὰ ἑξ ὀκτὼ ὑπάρχειν exaravit τῷ τὰ ἑξ δις τρία ὑπάρχειν, satis licenter. Insuper Fabricii emendatio ne sensui quidem sufficit, sed huiusmodi fere esse debebat: ἔσται δὲ τοῦτο ἀληθὲς τῷ τὰ ἑξ δις τρία καὶ τὰ ὀκτὼ δις τέσσαρα ὑπάρχειν. Nihilominus Bekkerus eam probavit. At eam rectam non esse mihi evidenter indicare videtur locus simillimus adv. geometr. et arithm. § 11, ad quem Fabricius ipse lectores delegat. Quem cum perlegissem, illico incidit mihi suspicio coniunctionem εἰ, a qua p. 369, 23 novum enuntiatum orditur, commeruisse, ut post ὑπάρχειν alterum enuntiatum et ipsum a coniunctione εἰ ordiens excideret. Quod enuntiatum nobis servatum est l. l. adv. geometr. et arithm. § 11 (p. 699, 15—18): εἰ γὰρ τὰ τρία τέσσαρά ἐστι, τὰ ἑξ ὀκτὼ γενήσεται. ἀλλὰ μὴν τὰ τρία τέσσαρά ἐστιν, ὡς ἡ ὑπόθεσις δίδωσιν· τὰ ἄρα ἑξ ὀκτὼ ἐστιν. Quo in nostrum locum revocato sana sunt verba tradita τὸ τὰ ἑξ ὀκτὼ ὑπάρχειν. Legam igitur iam totum locum hunc in modum: εὐθέως γὰρ ὑποθησόμεθα (τὸ) (cf. p. 699, 14) τὰ τρία τέσσαρα εἶναι καὶ συναΐξομεν ὡς ἀκολουθοῦν τὸ τὰ ἑξ ὀκτὼ ὑπάρχειν. ἔσται δὲ τοῦτο ἀληθὲς τὸ τὰ ἑξ ὀκτὼ ὑπάρχειν. (εἰ γὰρ τὰ τρία τέσσαρά ἐστι, τὰ ἑξ ὀκτὼ γενήσεται. ἀλλὰ μὴν τὰ τρία τέσσαρά ἐστιν, ὡς ἡ ὑπόθεσις δίδωσιν. τὰ ἄρα ἑξ ὀκτὼ ἐστιν). εἰ κ. τ. ε.

Locum mutilatum p. 370, 20 Bekkerus nondum eo expedit, quod pro καὶ legendum proposuit in apparatu τὸ. Multo melius Kalbfleisch post καὶ addendum esse coniecit (ἔδει), ad quod ἂν illud v. d. Kaysero recte post προὔβαιεν additum subaudiendum erit. Ego ipse olim pro γίνεσθαι (v. 21) ponere volui ἐγένετο ἂν καὶ omnibus ceteris servatis. Hodie alia coniectura mihi magis arridet. Suspisor enim pro καὶ (v. 20) legendum esse ὡς id est ὥστε (cf. p. 20, 10), quo in textu posito omnia sunt sana. Vocularum ὡς et καὶ sigla, quae sunt similima, etiam alibi saepissime vitiose resolvuntur.

p. 370, 27 *παρενθήκης*, quod non in eodem gradu quo ὁδοῦ sed potius in eodem quo *πάρεργον* stat, depravatam esse cum cognovisset Bekkerus pro καὶ *παρενθήκης* coniecit καὶν *παρενθήκης* (μέρει). At praestat legere pro *παρενθήκης* *παρενθήκη*; cf. Herodot. I. VII, c. 171 ἀλλὰ τὰ μὲν κατὰ Ῥηγίνοιν τε καὶ Ταραντίνους τοῦ λόγον μοι *παρενθήκη* γέγονε et Pausan. I, 8, 1 ἔσται μοι τῶν ἐς *Λυσίμαχον* *παρενθήκη*.

p. 376, 18 verba *ἐνια δὲ τοιαύτην ἔχει φύσιν* aut mutilata sunt aut post φύσιν lacuna est statuenda. Nam ut dicatur, qualis tandem illorum nonnullorum natura sit, *τοιαύτην* illud postulat. Sed nihil eiusmodi in insequentibus invenitur. Debet igitur locus ex coniectura corrigi aut ita, ut legamus *ἐνια δὲ <μη> τοιαύτην ἔχει φύσιν*, sc. non talem naturam, qualem res in antecedentibus commemoratae habent, aut post *ἐνια δὲ τοιαύτην ἔχει φύσιν* addamus <ὥστε οἰονεῖ ἄπωθεν ἐστῶτα παρέχειν ἐναντὶ εἰς μίμησιν> τοῦ ἡγεμονικοῦ κ. τ. ε.

p. 377 tota paragraphus 416 adeo corrupta est, ut singula vitia tractare longem sit. Itaque si toti paragrapho summam mederi studeo, hoc mihi optimum videtur esse. Remedium ex § 417 est repetendum. Stoicorum in argumentationibus inveniendis argutiis satis perspectis paragraphi 416 emendatio minime est difficilis, quae hanc in rationem perficiatur necesse est: *συμπλέξαντες γὰρ οὕτω τὰ λήμματα ἄνδξ ἔστι, καὶ εἰ νδξ ἔστι, σκότος ἔστι*, ποιοῦμεν *συνημμένον* [*συλλογισμόν*]¹⁾, ἀρχόμενον μὲν ἀπὸ τῆς τοιαύτης *συμπλοκῆς* (ἄνδξ ἔστι, καὶ εἰ νδξ ἔστι, σκότος ἔστι), *λήγον[τα]*¹⁾ δὲ εἰς τὸ *συνπέρασμα* τοιοῦτον »σκότος ἔστι«. τοῦτο γὰρ τὸ *συνημμένον* ἀληθές ἔστι διὰ τὸ μηδέποτε ἀρχόμενον ἀπ' ἀληθοῦς (plerique codd., Fabricius et Bekkerus male ἀπὸ τοῦ ἀληθοῦς, cod. f solus recte ἀπὸ ἀληθοῦς (cf. v. 27)) *λήγειν* ἐπὶ ψεύδος. ἡμέρας μὲν γὰρ οὔσης ἄρξεται (codd. omnes minus bene ἄρχεται) ἀπὸ ψεύδους τοῦ ἄνδξ ἔστι καὶ εἰ νδξ ἔστι, σκότος ἔστι, καὶ *λήξει* ἐπὶ ψεύδος <τὸ> (supplevit Bekkerus) »σκότος ἔστι«, καὶ οὕτως ἔσται ἀληθές. νυκτός δὲ ἄρξεται τε ἀπ' ἀληθοῦς καὶ *λήξει* ἐπ' ἀληθές, καὶ ἔσται παρ' αὐτὸ τοῦτο ἀληθές. Quo pacto omnia vitia removisse mihi videor.

1) cf. v. Arnim, Stoicorum veterum fragmenta II, fr. 239.

p. 377, 28 post συνακτικὸς fortasse excidit <λόγος>.

p. 378, 4 Bekkerus pro codicum omnium lectione ὡς ἂν legendum esse censuit in apparatu ὡς ἔαν. At praestat ponere ὡς<θ' ὅτ>αν, quia ὅταν omnibus similibus locis a Sexto adhibetur; cf. p. 377, 13 et 29; 378, 28 et 29; 379, 23; 380, 16 et 25; 381, 2 et 17; 382, 19; 385, 4 et 6.

In fine paragraphi 418 aut τὸν τοιοῦτον (p. 378, 5/6) aut ψευδὸς ἐστίν (f: ψευδὴς ἐστίν) (v. 8) depravatam est. Bekkerus servato ψευδὸς ἐστίν pro τὸν τοιοῦτον ponere voluit ὁ τοιοῦτος. Ego quidem τὸν τοιοῦτον retineam, in versu 8 autem ψευδὸς ἐστίν vel plane deleam vel legam coll. p. 377, 17 ψευδὸς <εἶναι φασίν>.

p. 378, 14 post συμπλοκῆς ut addatur <καὶ ἐπὶ ψευδὸς λήγει τὸ συμπέρασμα> sensus flagitare videtur.

p. 378, 24 post φῶς ἔστιν excidit ἡμέρα ἔστιν, quod si restitueris, tum demum integrum erit τὸ συνημμένον τὸ ἀρχόμενον ἀπὸ τῆς διὰ τῶν λημμάτων συμπλοκῆς καὶ λήγον ἐπὶ τὸ συμπέρασμα, cf. l. 17.

p. 378, 26 Bekkerus ante λήγειν addere voluit <καὶ>. Ego quidem coll. p. 377, 23 legere praeferam ἀρχόμενον . . . λήγειν κ. τ. ε.

p. 379, 24 dubium non est, quin ante τῶν interciderit praepositio <διὰ>, quam pari modo positam invenimus p. 377, 13 et 30/31; 378, 1/2 et 9/10 et 22/23; 382, 10 et 12.

p. 380, 21 post ἔστιν excidit <φῶς ἔστιν>.

p. 382, 21 post δεήσει intercideris suspicor <καὶ>; cf. p. 383, 3 εἶναι καὶ κ. τ. ε.

p. 382, 25 pro τὸ . . . τοιοῦτον, quod traditur, legam τὸν . . . τοιοῦτον (sc. λόγον).

p. 383, 7 post εἰ ἡμέρα ἔστι interciderit <φῶς ἔστιν>. Tota enim prima allati argumenti (v. 4/5) propositio secundum Sexti sententiam supervacanea est, non modo τὸ καθηρούμενον connexi.

Paragraphi 460 et 461 p. 387 nimis sunt perturbatae quam ut emendationes proferre audeam. Attamen una quidem res certa videtur esse: enuntiatum σὺν τούτοις τοῦ χωρὶς ἔστι τὸ

πρός τι. τοῦ γὰρ ἄνω τὸ κάτω χωρὶς ἐστίν et ipsum corruptum ubi hodie legitur p. 386, 21—23 iustum locum non obtinet. Contextus enim eo plane interrumpitur. Itaque ex alio quodam loco hoc enuntiatum perperam huc invasit. Neque mihi dubium est, quin haec verba quondam exstiterint ante τὸ αὐτὸ ἄρα χωρὶς ἑαυτοῦ γενήσεται p. 387, 15, id quod vocula χωρὶς denuo excepta videtur indicari. Quae cum ita sint, in enuntiatum parte priore pro τοῦ χωρὶς ἐστίν (f: οὐ χωρὶς ἐστίν, cf. p. 458, 13) legi debet ἑαυτοῦ χωρὶς ἐστίν. Perturbationem hac ratione ortam esse crediderim: Exemplaris α librarius cum ad ultimum paginae cuiusdam exemplaris sui versum pervenisset, pergens totam insequentem paginam, quam tegebant verba εἴπερ δ' ὑπάρχει (p. 386, 23) — ἄνω καὶ κάτω (p. 387, 15), transsiliens, statim scripsit σὺν τούτοις κ. τ. λ. quae exstabant initio paginae tertiae. Deinde errore perspecto quae falso posuerat signo notavit, paginam omissam adiunxit, in fine eius iterum signo appposito lectorem ad verba antea occupata delegavit. Quibus signis neglectis archetypi a librarius commisit, ut enuntiatum illud falso loco remaneret. Qua in sententia praecipue hac re confirmor, quod enuntiato σὺν τούτοις — χωρὶς ἐστίν (p. 386, 21—23) eiecto inter τὸ πρὸς τι (p. 386, 21) et τὸ αὐτὸ ἄρα (p. 387, 15) neque plures neque pauciores quam quadringentae quadraginta syllabae exstant, quot in una archetypi a pagina exstitisse aliis ex causis verisimile esse iam primo capite vidimus (cf. p. 30). Itaque codium α et a scribas operam dedisse apparet, ut exemplaris sui paginarum ambitum quantum fieri poterat imitarentur.

p. 387, 23 codices post δογματικοὶ tradunt aut λόγοι (R et ed. G) aut λόγον (f), C nescio unde habet φωνολόγοι quod omnino nihil est. Et λόγοι et λόγον hoc loco omni sensu caret; exaravit Fabricius λόγιοι, Bekkerus λόγον, quod tamen post τῶν φιλοσόφων posuit et coniunxit cum insequenti τὸν ἀξιοῦντα. Neque Fabricio neque Bekkero assentiri possum. Fabricii λόγιοι quid sibi velit ego quidem non intellego, Bekkeri emendatio repræbatur v. 27, ubi ὁ λέγων ostendit Sextum de homine cogitare, non de λόγῳ. Mea sententia λόγον (vel λόγοι) ex antecedentibus, ubi traditum invenimus τὸν ἀντικείμενον λόγον, perperam huc invasit.

p. 387, 25 Bekkerus ἀναιρεῖται codicum correxit in ἀναιρεῖ. At praestat legere ἀναιρεῖ(ν βούλε)ται coll. Pyrrh. hyp. III, § 19 (p. 123, 23). Codex f ἀναιρεῖ exhibet, sed post ἀναιρεῖ parvam lacunam habet, in qua tamen teste Nebeo non exstabat —ται.

p. 389, 5 τούτου absurdum est. Neque enim illi pronuntiato, quod demonstrationem non esse contendit, antecedit quidquam, sed potius illud pronuntiatum ipsum antecedit et ἡγούμενον (p. 388, 31) est in altero connexo. Quo concesso pro τούτου legendum est τοῦτο. Sed enuntiatum relativum quod sequitur suspectum manet. Fortasse aliquis ut τούτου in τοῦτο corrigeret o addidit quod deinde in textum invasit et καὶ, quod ante εἶχεν inserimus, loco suo movit.

p. 389, 12 Bekkerus codicum omnium εὐγνώμονειν mutavit in συγγνώμονειν. At non opus est hac mutatione. Significat εὐγνώμονειν gut von etw. denken, zu gute halten, quae significatio hoc loco bene se habet; cf. Plutarch. Moral. p. 142 B: Ἀν δ' ἄρα φύσει τις (sc. γυνή) αὐστηρὰ καὶ ἄκρατος γένηται καὶ ἀνήδυντος, εὐγνώμονειν δεῖ τὸν ἄνδρα.

Ad finem dissertationis perveni, quae ne modum aequum excederet, in libris adversus logicos tractandis me continui. Sed ut in his multa exstabant quae emendationem manebant, ita in ceteris Sexti libris satis multa remanent quae nondum sana integraque sunt. Quae ad menda corrigenda genuinumque textum restituendum etiam in libris adv. physicos et ethicos vetusta pars codicis f non pauca affert, velut p. 485, 19, ubi f rectissime pro βίας omnium ceterorum codicum praebet βίος (cf. p. 37, 11; 47, 29 et 30; 402, 8), quae lectio codicis f insuper egregie eo confirmatur quod loco simillimo Pyrrh. hyp. III, § 65 (p. 136, 6 B) interpretatio Latina Parisina Mutschmanno teste et ipsa »vita« exhibet, non »Bias«. Attamen etiam in his libris codex f non adeo textum in integrum restituit ut coniectandi ratio supervacanea sit. Sed horum vulnerum quas in promptu habeo medelas, eas alio loco proferre in animo est.

Argumentum dissertationis.

Prooemium	p. 3—6
I. Inter Sexti Empirici adversus dogmaticos et mathematicos librorum codices quae ratio intercedat	p. 7—32
II. De novis lectionibus, quae debentur codici f.	p. 33—58
1. In libro priore adversus logicos	p. 33—48
2. In libro altero adversus logicos	p. 48—58
III. Coniectanea et vindiciae	p. 59—94
1. In libro adversus logicos priore	p. 59—74
2. In libro adversus logicos altero	p. 74—94

Conspectus locorum emendatorum.

B. p.	193, 11	:	p.	59
	196, 30	:		59
	199, 6	:		33
	199, 30	:		34
	201, 20	:		59
	201, 23	:		34
	203, 11/12	:		59
	204, 9	:		34
	204, 10/11	:		34
	204, 25	:		35
	206, 11	:		35
	209, 25	:		35
	210, 6	:		36
	210, 26 sqq.	:		60
	211, 6 et 13	:		36
	211, 23	:		60
	212, 17	:		60
	213, 14	:		37
	214, 2	:		37
	214, 11	:		61
	215, 22	:		37
	215, 25/26	:		38
	215, 31	:		61
	218, 20	:		37
	219, 4	:		61
	219, 11	:		38
	219, 26	:		38
	219, 28/29	:		38
	221, 18	:		39
	221, 20	:		61
	221, 23	:		39
	223, 1	:		40
	223, 7	:		40
	223, 19	:		40
B. p.	223, 23	:	p.	41
	224, 7	:		62
	224, 20	:		41
	224, 27	:		62
	225, 1	:		62
	227, 10	:		41
	227, 16	:		62
	227, 23 et 26	:		62
	230, 24	:		62
	231, 22	:		41
	232, 18	:		41
	232, 23	:		64
	234, 29	:		64
	235, 14	:		64
	235, 25	:		64
	236, 1	:		42
	236, 25	:		42
	237, 25	:		42
	239, 1	:		65
	240, 8	:		66
	240, 12	:		65
	240, 21	:		43
	240, 32	:		66
	241, 10	:		66
	244, 1	:		43
	245, 2	:		66
	245, 9	:		37
	246, 17	:		66
	247, 10	:		67
	247, 22	:		43
	247, 32	:		67
	250, 10	:		67
	251, 33	:		67
	252, 9	:		68
B. p.	252, 11	:	p.	68
	252, 13 et 16	:		68
	254, 7	:		43
	254, 29	:		43
	255, 21	:		68
	256, 7	:		43
	256, 12	:		69
	258, 4	:		43
	259, 32	:		69
	260, 17	:		43/44
	260, 21/22	:		69
	263, 28	:		69
	265, 9	:		69
	265, 15	:		44
	265, 23	:		37
	266, 25	:		44
	268, 15	:		44
	269, 25	:		70
	271, 3	:		44
	271, 21	:		39
	272, 19	:		45
	274, 6	:		70
	274, 15	:		45
	275, 22/23	:		45
	275, 27/28	:		45
	276, 17	:		70
	276, 31 sqq.	:		71
	277, 6	:		71
	277, 25	:		45
	278, 6 sqq.	:		71
	278, 10	:		72
	278, 27	:		45
	280, 21	:		46
	282, 15/16	:		46

B. p.	282, 13, 16, 19, 25 :	P. 46
	282, 25/26 :	72
	283, 27 :	46
	284, 1 :	46
	284, 9 :	47
	284, 22 :	47
	285, 8/9 :	47
	285, 12 :	47
	286, 12 sqq. :	72
	286, 24 :	73
	286, 26 :	73
	286, 28/29 :	47
	286, 30 :	73
	287, 29 :	48
	288, 26 :	48
	289, 23 :	48
	292, 12 :	48
	293, 3 :	74
	293, 19/20 :	74
	294, 17 :	74
	294, 18 :	75
	296, 15/16 :	49
	296, 25 :	75
	298, 24 :	75
	298, 30 :	49
	299, 14 :	75
	299, 20 :	50
	302, 13 :	75
	303, 9 :	50
	303, 10 :	76
	305, 6 :	76
	305, 14 :	76
	307, 7 sqq. :	76
	307, 15 :	77
	307, 25 :	79
	308, 6 :	77
	308, 8 :	50
	309, 16 :	51
	310, 30 sqq. :	77
	311, 8 sqq. :	77
	311, 15 :	78
	311, 17 :	78
	311, 21 :	79
	312, 2 :	51
	313, 4 :	51
	315, 1 :	51
	315, 15 :	51
	315, 17/18 :	79
	315, 25 :	79
	316, 6 :	51
	316, 9 :	79
	316, 25 :	79
	317, 19 :	79
	318, 10 :	79
	319, 2 :	51

B. p.	319, 16 :	P. 80
	319, 19 :	51
	323, 1 :	80
	323, 6 :	51
	323, 14 :	52
	323, 15 :	52
	324, 3 :	80
	325, 1 :	80
	325, 25 :	80
	327, 5 :	80
	329, 22 :	81
	330, 2 :	81
	330, 14 :	82
	330, 20/21 :	52
	331, 23 :	82
	331, 26 :	53
	332, 25 :	82
	332, 32/333, 1 :	82
	333, 24 :	82
	336, 15 :	83
	337, 19 :	83
	337, 22 sqq. :	83
	337, 29/30 :	84/85
	338, 6 :	85
	338, 10 :	53
	338, 10/11 :	85
	338, 19—21 :	85
	339, 2/3 :	53
	339, 4 :	85
	339, 4 :	85
	339, 17 sqq. :	85
	339, 23 :	86
	342, 6 :	86
	343, 4 :	86
	344, 3 :	86
	344, 19/20 :	54
	344, 31 :	54
	345, 7 :	54
	345, 10 :	86
	345, 16 :	86
	345, 18 :	87
	345, 28 :	54
	346, 6 :	54
	346, 10 :	55
	347, 19 :	87
	347, 32 :	87
	348, 15/16 :	87
	348, 19 :	87
	348, 31/32 :	87
	349, 15 :	87
	349, 28 :	87
	351, 21 et 23 :	87
	352, 11 :	88
	352, 27 :	55
	352, 31/353, 1 :	88

B. p.	353, 5 :	P. 55
	353, 10 :	88
	354, 20 :	75
	354, 32 :	88
	356, 14 :	88
	359, 32 :	55
	360, 7 :	88
	360, 17 :	88
	361, 11 :	55
	361, 26 :	55
	364, 9 :	55
	364, 15 :	88
	364, 30 :	88
	365, 2 :	89
	365, 6 :	89
	367, 17 :	56
	367, 17 :	75
	368, 8 sqq. :	89
	368, 19 :	75
	369, 1 :	56
	369, 20 sqq. :	89/90
	370, 20 :	90
	370, 20 :	90
	370, 27 :	91
	371, 31 :	56
	374, 27 :	57
	376, 11 et 22 :	57
	376, 18 :	91
	377, 1 :	57
	377, 17 :	57
	377, 17 sqq. :	91
	377, 23 :	57
	377, 28 :	92
	378, 4 :	92
	378, 8 :	92
	378, 14 :	92
	378, 24 :	92
	378, 26 :	92
	379, 24 :	92
	380, 21 :	92
	381, 17 :	57
	381, 24 :	58
	382, 4 :	58
	382, 21 :	92
	382, 25 :	92
	383, 7 :	92
	386, 21—23 :	93
	387, 23 :	93
	387, 25 :	94
	388, 29 :	58
	389, 5 :	94
	389, 12 :	94
	485, 19 :	94
	722, 5 :	35

VITA

Natus sum Arthurus Kochalsky Borussus in vico Silesiae superioris cui nomen est Danietz die 6 mensis Maii 1883 patre Eduardo qui anno 1909 mortem obiit, matre Maria e gente Schmidt, quam his ipsis diebus mihi ereptam esse doleo. Fidei addictus sum evangelicae. Litterarum elementis imbutus ab anno 1893 gymnasium regium catholicum Oppolinense frequentavi. Autumno anni h. s. II maturitatis testimonium adeptus almam matrem Leopoldinam Vratislaviensem adii, ubi per semestre studiis iuridicis incubui. Insequenti vere per sex menses Marpurgi versatus, ubi studiis philologis historicisque me dedi, autumno h. s. III Halas Saxonum me contuli. Vere anni insequentis rursus Marpurgum redii, anno post iterum Vratislaviam. Autumno a. V tertium Marpurgum profectus hic per quinquies senos menses civis matris Philippinae fui. Examen rigorosum superavi Kalendis Iuliis 1908. Usque ad diem promotionis Marpurgi munere magistri privati functus sum.

Docuerunt me viri doctissimi: Vratislavienses: Beyerle, Cichorius, Freudenthal †, O. Hoffmann, Jacoby, Joers, Kuekenenthal. Leonhard, Skutsch, Sombart; Halenses: Blaß †, Dittenberger †, Droysen †, Heldmann, Hertzberg, Justi, Riehl, Robert, Schwartz, Wissowa; Marpurgenses: Birt, Brackmann, Cohen, Diemar †, von Drach, Elster, Haller, Kalbfleisch, Klebs, Maaß, Menzer, Natorp, Niese †, von der Ropp, Sieveking, von Sybel, Thumb. Ad proseminarium philologum per bis senos menses mihi aditum prae-buerunt Birt, Consbruch, Dittenberger, Thiele; seminarii philologi ut sodalis essem ordinarius, per duo semestria mihi concesserunt Birt, Kalbfleisch, Maaß. Praeterea ad exercitationes historicas me admiserunt Brackmannn, Cichorius, Diemar, Haller, Klebs, Niese, von der Ropp, ad philosophicas Natorp et Cohen.

Quibus viris omnibus quantam gratiam debeam semper memor ero, praecipue Carolo Kalbfleisch, qui ad hanc dissertationem conscribendam me invitaverit neque umquam opera consilioque me adiuvari cessaverit.

THEOLOGY LIBRARY
CLAREMONT, CALIF.

B
623
K6

Kochalsky, Arthur, 1883-

De Sexti Empirici Adversus logicos libris
quaestiones criticae. Marpurgi Cattorum, Koch
1911.

96p. illus. 23cm.

Cover title.

Diss. inaug. - Marburg.

1. Sextus Empiricus. I. Title.

A7729

CCSC/mmmb

